

ΤΕΥΧΟΣ 54 ΑΘΗΝΑΙ 30 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1923

Ο ΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ Ι ΔΡΑΧΜΗ

ΟΛΥΜΠΙΑΝ
ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ
ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ Ι ΔΡΑΧΜΗ

ΕΤΟΣ Α' ΑΡ. 54 ΑΘΗΝΑΙ 30 ΙΟΥΝΙΟΥ 1923

ΘΗΣΑΥΡΟΣ,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Γραφεία οδός Κοραή αρ. 4
Στοδ «Ν. Αστέως»

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Διὰ τὰς Ἀθήνας	Δρ.	70
Ἑπαρχίας		75
Ἐξωτερικῶν	Φρ. χρ.	20

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ:

ΟΙ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΟΙ
ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ

ΕΚΛΑΤΙΚΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1.250.000

ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85

ΑΡΙΘ. 36032

ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

ΑΘΗΝΑΙ

Ὁδὸς Κορυθῆ ἀρ. 44 (Στοὰ «Ν. Ἀστὸς»).

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΝΙΚ. Μ. ΣΗΦΑΚΗΣ (Διαχειριστής)
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΑΥΛΟΣ ΠΙΡΒΑΝΑΣ
Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ
Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ
ΚΩΣΤΑΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΥ
ΔΗΜ. ΔΑΛΛΑΣ (σελίδες Ἀθλητισμοῦ).
ΝΑΓ. Σ.
ΚΟΣΜΙΚΗ κτλ., κτλ.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ

Εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ελλάδος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗΝ

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΜΑΣ

Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Γεργ. Ξενοπούλου.

Φέτος λοιπὸν ἐκινδυνεύσαμεν νὰ ἐορτάσωμεν τὰ Χριστούγεννα μετὰ τὴν Πρωτοχρονιάν! Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ κίνδυνος ἦτο πράγματι μεγάλος, διότι πρὶν λυθῇ τὸ ζήτημα κατ'εὐχὴν ἀπὸ τὸν Μητροπολίτην, εἶδα ἓνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐξωφρενῶν μὲ τὴν ἰδέαν.

— Ακοῦς, καλέ, ἀκοῦς! ἐφώναζε. Πρῶτα Πρωτοχρονιά κι' ὕστερα Χριστούγεννα! Μὰ τί ἀνάποδα πράγματα εἶν' αὐτά!; Πῶς πορεῖ ποτὲ νάρθῃ ὁ Δη-Βασίλης πρὶν ἐρθῇ ὁ Χριστός!; Καὶ πῶς μπορούμε μεῖς νὰ κόψουμε Βασιλόπιττα πρὶν κόψουμε Χριστόψωμο;! Νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος, δὲν γίνεται! Θὰ πάω στὸ Μητροπολίτη, στὴν Ἐπανάσταση, στὴν Κυβέρνηση. Θὰ γράψω στὸν τύπο, θὰ κάμω συλλαλητήριον. Ἀς διώξουν τὸ Βασιλεῖα, ἄς ἀλλάξουν τὴ Δυναστεία, ἄς κάμουν Δημοκρατία, ἄς φέρουν τὸ Βενιζέλο. Ἀλλὰ ὄχι αὐτό! Ακοῦς, καλέ, ἀκοῦς!

Ἦτο, βλέπετε, ἡ ἀνατροπὴ τῆς συνηθείας καὶ δὲν χρειάζεται τίποτε ἄλλο διὰ νὰ κάμῃ καὶ τὸν φρονιμώτερον ἄνθρωπον ἐξωφρενῶν. Ἐγὼ ὁ ἴδιος, πού δίνω τὴν δόξην σημασίαν εἰς αὐτὰ τὰ τυπικά, — καὶ ὑποθέτω ὅτι δὲν ἔχει σχέσιν μετὰ μιάν οὐσίαν ἢ διαδοχὴ καὶ ἢ τάξιν τῶν ἐορῶν, — δὲν θὰ ἤμουν καθόλου ἐνθουσιασμένος νὰ ἐορτάσω Πρωτοχρονιάν πρὶν ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα. Θὰ ἔκοβα βέβαια μαζί

μὲ ὅλους τὴν πῆτταν καὶ θὰ ἐδοκίμαζα τὴν τύχην μου στὰ χαρτιά τὸ βράδυ ἐκεῖνο τῶν 18 Δεκεμβρίου· ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐφαίνετο **πρόμακρον** ὅτι ξεμερδώνει πρωτοχρονιά, ὅτι ἀρχίζει νέον ἔτος! Δὲν θὰ μ' ἐπειθάν οὔτε οἱ κανονιές, οἱ μουσικές, οἱ τηλετές, οἱ ἐπισκέψεις κι' οἱ κόρτες τῆς ἐπομένης. Ἀπλούστατα διότι δὲν θὰ εἶχα **συνειθίσει**, δὲν θὰ εἶχα **χωνέψει τὴν ἰδέαν** ὅτι τελείως τὸ 1923. ἀφοῦ δὲν θὰ περιελάμβανε στὸ τέλος καὶ τὰ Χριστούγεννα, ὅπως πάντα. Τὸ ἴδιον ὅταν, ἀργότερα, μετὰ τὴν Πρωτοχρονιάν, θὰ ἔκαμα Χριστούγεννα. Ὅσον καὶ ἂν ἐβλέπα τὴν ἡμέραν ἐκείνην στὸ τραπέζι χριστόψωμο καὶ γάλα, — καὶ ἔς αὐτά, νομίζω, περισσεύονται τὰ Χριστούγεννα μας, δὲν θὰ ἐπειθόμουν ὅτι... ξαναγεννιόμην ὁ Χριστός τὸ 2000 γογγύοντα, ἢ θὰ μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἤλθε ἄμεσως ὁ Δεκέμβριος τοῦ 1924 καὶ ὅτι μετὰ μιάν ἐβδομάδα θὰ εἶχαμεν Πρωτοχρονιάν, τοῦ 1925!

Εὐτυχῶς ὁ Μητροπολίτης καὶ ἡ Κυβέρνησις ἐσυμφωνήσαν καὶ μὰς ἀπὸ τῆς ἀποαὐτῆς τῆς «παραδοσιακῆς» πού θὰ μὰς χαλοῖσαν τὰς ἐορτάς μας. Εἰπὼν: Φέτος, ἐξαιρητικῶς, ἡ 1η Ἰανουαρίου θὰ ἐορτάσῃ τὴν 14 τοῦ μηνός, ἀφοῦ ἐορταστοῦν πρῶτα κανονικῶς τὰ Χριστούγεννα. Καὶ ἡσχάσαν οἱ ἄνθρωποι πού εἶχαν γίνει ἐξωφρενῶν μὲ τὴν ἀπειληθεῖσαν ἀνατροπὴν τῆς συ-

νηθείας. Τοῦ χρόνου ὅμως; Τὰ ἴδια πάλιν. — Ε, μὰ τότε εἶνε ὁλωσδιόλου περιττὸν νὰ ἔχωμεν τὸ Νέον Ημερολόγιον, ἢ μᾶλλον νὰ λέγωμεν καὶ νὰ νομίζωμεν ὅτι τὸ ἔχομεν ἐνῶ δὲν τὸ ἔχομεν διόλου! Διότι πῶς εἶνε δυνατόν νὰ τὸ ἔχωμεν, ἀλλὰ νὰ φορτάζωμεν πάλιν τὴν Πρωτοχρονιαν δεκατρεῖς ἡμέρας ἀργότερα. Η, ἂν ἠθέλαμεν νὰ τὴν φορτάζωμεν τὴν 1ην, πῶς θὰ ἐκάμναμεν κατόπι Χριστουγεννα; Ατοπα ὅλα καὶ παράδοξα καὶ κομικά. Τὸ εἶπαμεν διὰ τοῦ «Θησαυροῦ» καὶ τότε ποῦ εἰσῆλθῃ ἡ καινοτομία. Δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ σταθῇ, ἂν δὲν τὴν παρεδέχετο καὶ ἡ Εκκλησία. Ηὐχθήθημεν μάλιστα νὰ συνέλθῃ τὸ γρηγορότερον μία Σύνοδος διὰ ν' ἀποφασίσῃ ἢ τὸ ἐν ἡ τὸ ἄλλο, ἢ τὸ παλαιὸν ἢ τὸ νέον καὶ τὰ δύο μαζί δὲν ἡμποροῦν νὰ ὑπάρξουν.

Επὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς ἐφετεινῆς Πρωτοχρονιάς ὁ Μητροπολίτης ὑπεσχέθη ὅτι ὡς τοῦ χρόνου τὸ ζήτημα θὰ λυθῇ ριζικῶς. Ἀς τὸ ἐλπίζωμεν. Ἀς ἐλπίζωμεν ἀκόμη ὅτι ἡ λύσις θὰ εἶνε ἡ ὀρθὴ καὶ ἡ πρέπουσα. Τίποτε τίποτε δὲν μᾶς πείθει, ὅτι ὅλοι αἱ θρησκευτικοὶ ἔορτα δὲν ἡμποροῦν νὰ καλονισθοῦν κατὰ τὸ Νέον Ημερολόγιον, καὶ αἱ κινητὰ ἐπίσης, ὅπως τὸ Πάσχα. Αἱ δυσκολίαι ποῦ προβάλλουν, ὑπερνικῶνται εὐκολα ὅταν ὑπάρχῃ μόνον ἡ καλὴ θέλησις. Μία, π. χ., ἀπὸ τὰς δυσκολίας αὐτάς, εἶνε ἡ ὑπερπλήθις 13 ἡμερῶν, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἡ Εκκλησία θάπεφάσιζε τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Νέου Ημερολογίου καὶ ἡ κατ' ἀνάγκην κατάργησις τῆς ἐορτῆς τῶν Ἀγίων

ποῦ θὰ περιλαμβάνοντο εἰς τὰς 13 αὐτὰς ἡμέρας. ΑΛΛ' αὐτὸ θὰ ἐγίνετο μόνον μίαν φορὰν, μόνον δι' ἐν ἑτος. Προκειμένου δὲ νὰ κανονισθῇ ἓνα ζήτημα τόσο σπουδαῖον, ὅσον εἶνε ἡ παραδοχὴ ἐνὸς μόνου Ημερολογίου, πολιτικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ, καὶ τοῦ ὁρθοτέρου, ὅπως τὸ εἶναι ὅλα τὰ πολιτισμένα ἔθνη, νομίζω ὅτι δὲν θὰ δισηρεστοῦντο οἱ Ἀγιοὶ τῶν 13 ἡμερῶν ἂν ἔμεναν ἓνα χρόνον ἀνεύρταστοι. Αφίνω δὲ ὅτι θὰ ἡμποροῦνε νὰ μνημονευθῶν καὶ αὐτοὶ εἰς μίαν ἡμέραν, ὅλοι μαζί, ἀδελφικῶς καὶ χριστιανικῶς.

Ἀλλὰ κατὰ τέτοια προβάλλει αἰώνως ἡ Εκκλησία, ὅταν τῆς ζητῆται μὴ καλὴ καὶ ἀναγκαία καινοτομία. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι «πνίγεαι σὲ μὴ κουταλιά νερό». Δὲν λέγω ὅτι ἡ Εκκλησία δὲν πρέπει νάντιστέται ὅσον ἡμπορεῖ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν πολὺ νεωτεριστῶν καὶ προσδευτικῶν, διότι ποῦ θὰ ἐφθάναμεν τότε! Ἀλλὰ τὸ ζήτημα εἶνε νὰ μὴν τὸ παρακάνῃ καὶ ἡ Εκκλησία. Ἐπιτέλους εἶνε καὶ αὐτὴ Εκκλησία τοῦ Κ'. αἰῶνος καὶ ὅσον ὀφείλει νὰ εἶνε συντηρητικὴ, ἄλλο τόσον πρέπει νὰ εἶνε καὶ νεωτεριστικὴ, — παρ' ὅλγον νὰ εἴπω... δημοκρατικὴ.

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΛΙΝΙΚΗ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ
ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ

ΑΘ. ΤΡΑΧΙΛΗΣ

Υφηγ. τῆς Συφιλιολογίας Πειραιῶς
Τηλ. 889

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΤΑ ΟΙΚΟΔΟΜΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

Ο ΠΑΡΘΕΝΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ 50οῦ φυλλαδίου)

.T

ὁ ἐνδοξότατος τοῦτο ἀνμυσίον τῆς ἐποχῆς τοῦ Περιοιλέους εἶχεν ἀρχίσει νὰ κίττειται πολὺν χρόνον πρὸ τῆς κατὰ τὸ 480 π. Χ. εἰσβολῆς τοῦ Ξέρξου εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπεραιώθη δὲ ἐπὶ Περιοιλέους πρὸ τοῦ 447—438. Ἐκλείετο κατὰ πρότερον ὁ Μ. ἔργας Ν. αὐτὸς καὶ ἐκλήθη Παρθενὼν βραδέισον. Ἐχει κίονας 17X8, καὶ βασιζέται ἐπὶ ἰσογυρῶν κορυφῶματος στερεωμένου εἰς τὸν βορρῶν. Οἱ λίθοι τῶν θεμελίων εἶνε μεγάλοι ὄγκοι λίθων. Τρεῖς μεγάλοι βαθμίδες, ὑπολογισμέναι ὅχι δι' ἀνθρώπους, ἀλλὰ διὰ τῶν μεγαλοπρεπειῶν τοῦ ναοῦ, φέρουσι εἰς τὸ δάπεδον. ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἵστανται αἱ κίονες. Ὡς εἰς πάσας τοὺς ναοὺς, ἡ εἴσοδος ἦτο ἐξ Ἀνατολῆς. Ἐδῶ δὲ, πρὸς εὐχολίαν ἐκ Περσῶν. Πρὸς τὸν ὀπισθοδόρμον μικρότεροι βαθμίδες ἦσαν παρεντεθειμέναι μετὰ τῶν μεγάλων. Τὸ ἔσρος τῶν κίωνων μετὰ τοῦ ἐπικράνου εἶνε μέτρα 10.43. Εἴσοσις εἶνε αἱ ραβδώσεις. Τὸ ἐπιστύλιον ἀρκεῖται ἐκ τριῶν μονολίθων δοκῶν μήκους μ. 4.29. Τὸ ἀνατολικὸν ἐπιστύλιον ἔ-

φερε τὰς ἐπὶ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου ἐκ τῆς ἐν Γρανικῷ μάχης τῇ 334 ἀνατεθείας ἐπιγραφὰς ἀσπίδας.

Χρωματισμὸς ποικίλος, ἀλλὰ σωφρόνως διατεταγμένος, περιόριζεν ἐν μέτρῳ τὴν ἀπόλυτον λευκὴν λάμψιν τοῦ μαρμάρου καθ' ὅλον τὸ ἑσπερικὸν τοῦ ναοῦ. Ἐκ τῶν 92 μετωπῶν ὅσαι ἔμειναν εἰς τὰς θέσεις τῶν, κατήχησαν ἐκ τῆς φθορᾶς ἀδιάργνωστοι. Πολλὰ κατωστραφέναι κατὰ τὴν ἐκσῆσιν τοῦ 1687 καὶ αἱ ἀποσπέντασι μετὰ τὴν τῆς ἐκσῆσεως καὶ τῶν ἀετωμάτων μετεσφύθησαν τὸ 1812 εἰς Ἀνατόλιν, μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ ἰσοδου. Ἐλθὼν τὰ 1802—1803 ἀνήσταν τοῦ ναοῦ. Αἱ ἀνατολικαὶ παρίστανον στήλας τῆς Γρακτομαχίας. αἱ δυτικαὶ Ἀμφορομαχίας, αἱ περὶ αὐτῶν στήλας Κενταυρομαχίας, ἀλλ' ἐν τῇ μέσῃ αὐτῶν δὲ μετὶ τῶν διακοσμήσεων τῆς Κενταυρομαχίας παρίστανον στήλας τῆς ἀρχαιοτάτης ἱστορίας τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἰκάζεται πρὸν μετὰ τῶν ἑσπερῶν καὶ τοῦ βασιλέως τῆς Ἑλεστίνος Εὐδοκίου ἀγῶν. Αἱ βῆσαι παρίστανον ἄλλους ἀγῶνας καὶ, ὡς πιστεύεται, δύο τῶν ἐκ δεξιῶν δεκνόντων τὸν Μεγάλον καταδιώγοντα μετὰ τὴν ἄλυσιν τῆς Τροίας, τὴν Ἑλλην,

ζητούσαν προστασίαν παρά τῷ ἀγαλματι Θεοῦ, μετὰ δὲ Ἑλένης καὶ Μενελάου, ἐπεμβαίνουσιν τὴν Ἀφροδίτην μὲ τὸν ἔρωτα. Ἡ Ἐρωφόρος, εἰκονίζουσα τὴν ποικίλην τῶν Παναθηναίων, οὐξέεται καλῶς μόνον εἰς τὴν δυτικὴν πλευρὰν, ἀλλὰ καὶ πλάγιος αὐτῆς ἐπάχονον εἰς τὸ Μουσεῖον. Τὰ ἀειδώματα, εἰς τὰ ὁποῖα βεβαίως ὅπως καὶ εἰς τὴν Ἐρωφόρον, διακρίνομεν τὸ σχέδιον καὶ τὴν χεῖρα τοῦ Φειδίου, παρίστανον τὸ μὲν ἀνατολικὸν τὴν γένεσιν τῆς Ἀθηνᾶς, τὸ δὲ δυτικὸν τὴν μετὰ τὴν Ἀθηνᾶς καὶ Ποσειδῶνος περὶ κατοχῆς τῆς χώρας ἔργον.

Ὁ ἀρχαῖος ναὸς ἦτο κατοικία τοῦ Θεοῦ καὶ ὅχι ὅπως ὁ χριστιανικὸς, ἡ ἐκκλησία, ἥτις τότες συνεθερίσκει τῶν πιστῶν. Αἱ θυσίαι προσεφέροντο ἔξω αὐτοῦ εἰς τὸν βωμόν. Οἱ χριστιανοί, οἱ ὅποιοι μετέβαλον τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς εἰς ἐκκλησίαν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας πρώτον καὶ ἔπειτα τῆς Παργίας, ἐξήλειψαν πᾶν ἔγχος τοῦ βωμοῦ, μὲ τὸν ὅποιον συνεδέετο ἡ παλαιὰ λατρεία. Ὅταν εἰς τὴν μεγάλην ἐσοτὴν τῆς θεᾶς, τελευμένην μεγαλοπρεπέστατα κατὰ τετρατείαν, ἡ λαμπρὰ πομπὴ ἀνήρχετο ἀπὸ τὴν πόλιν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, εἰς τὸν βωμόν τοῦτον, περιστοιχιζόμενον ἀπὸ χιλιάδας λαοῦ, προσεφέρετο ἡ θυσία πολυαριθμῶν κτηνῶν, ἀλλὰ καὶ καθ' ἡμέραν βεβαίως τὰ σφάρια τῆς πόλεως, τῶν ἀποικιῶν τῆς, τῶν συμμάχιδων πόλεων καὶ τῶν ἰδιωτῶν. Ἐντὸς τοῦ ναοῦ οἱ καλλιμαεῖς μαρμαρινοὶ τοῖχοι, ἡ πολυτελής ὁροφὴ καὶ τὰ πολυτελῆ κοσμήματα καὶ ἀφιερωδύματα δὲν ἐπέκεινον ἄλλας προσφορὰς, εἰμὴ θυσίματα καὶ ἀφωδύματα ἐπὶ πολυτελοῦς βεβαίως βωμοῦ, ἐνὶ πύλιν τοῦ ἐκ πολυτιμοτάτης

ἑλῆς, χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντινῶντος, κατεσκευασμένου ἀγάλματος τῆς Θεᾶς.

Ὀλύμπιος ὁ ναὸς ἦτο στεγασμένος καὶ ἡ ὁροφὴ ξυλίνη. Αἱ κεραμίδες ἦσαν μαρμαρίναι. Μόνον ἡ φαντασία δύναται νὰ ἀναπλάσῃ ποῖα προέπει νὰ ἦτο ἡ ἐντύπωσις τοῦ προσκυνητοῦ, ὅστις μὲ εὐσεβὲς αἶσθημα προσήγγιζε τὰς βαθμίδας τοῦ ναοῦ, ὅταν πάντα ἀκόμη ἦσαν ἀκέραια καὶ ἀνέπαφα εἰς αὐτόν. Ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ ἀειδώματα, κάτωθεν ἀμέσως τοῦ θόλου τοῦ οὐρανοῦ, ἀκτινοβόλον αἰμπλεγμα μεγάλων μορφῶν ἐμήνυε τὴν παρουσίαν τῶν Ὀλυμπίων θεῶν, καὶ ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ ναοῦ ἀπήσχετο μέχρι τῆς εισόδου διὰ τοῦ μεγαλοπρεποῦς πύλωνος σκιὰ μισρῆ τῆς πολιούχου θεᾶς.

Ἀπὸ τὴν ἀνατολικὴν πρόστασιν ἀναβαίνοντες εἰς τὸν ὑψηλότερον ὀλίγον πρόναον. Ἐξ κίονες, συνδεόμενοι διὰ θαλασίου καὶ κυγκλιδωμάτος μὲ κυγκλιδωτὴν θύραν εἰς τὸ μέσον, ἠγείροντο πρὸ αὐτοῦ. Ἡ τοιοῦτοτρόπως κλειστὴ, διότι περιεῖχε πλοῖσι ἀναθήματα. Ἀμέσως ἐνὶ πύλιν μας ἦτογεν ἡ μεγάλη πύλη τοῦ ναοῦ, ὅστις ἦτο μέγα τετραπλευρον μὲ τοίχους πανταχόθεν πέριξ, χωρὶς παραθύρου, διακρούμενος διὰ μεσοτοιχῶν εἰς τὸν σῆκον καὶ τὸ ὅπισθεν ἐξάσκημα. Ὁ τοίχος οὗτος ἀρρησθή, ὅταν ὁ ναὸς μετεβλήθη εἰς ἐκκλησίαν καὶ ἡ εἰσοδος μετεφέρθη εἰς τὴν δυτικὴν πλευρὰν, ἐνθ' ἡ ἀνατολικὴ περιετλήθη εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ Ἀγίου Βήματος. Δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τῆς θύρας ἦτο σειρὰ ἐντὲα κίωνων

δωρικῶν ἀντικαταστάθεντων δι' ἄλλων ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν, διὰ τὴν προσθήκην γυναικωνίτου καὶ ἐπ' αὐτῶν ἦσαν ἄλλοι μικρότεροι, στηρίζοντες τὴν ὁροφὴν. Ὁ σῆκος λοιπὸν διηγεῖτο εἰς τρεῖς σιῶς, μίαν μεσαίαν πλαυτιέραν καὶ ἐκατέρωθεν ἀνὰ μίαν στενωτέραν. Ἀλλὰ καὶ ἀντικὸν καὶ πλησίον τοῦ μεσοτοιχοῦ ἦτο ἐγκαρσία σειρὰ κίωνων, ὥστε ἐπὶ κίωνων περιεβάλλετο τοιοῦτοτρόπως ἐκ τριῶν πλευρῶν, ἐπὶ περιστυλίου δηλοῦντι ὅλος ὁ κεντρικὸς τετραπλευρος χώρος τοῦ σῆκου, ὅστις περιεῖχε τὸ χρυσελεφάντινον ἄγαμα τῆς θεᾶς. Ἀλλὰ καὶ ἔμπροσθεν ἀπεκλείετο τοῦτο διὰ θαλασίου μαρμαρίνου εἰς ἀπόστασιν μέτρων 9,58 ἀπὸ τῆς εισόδου, καὶ πάλιν τοῦτο τὸ τιμῆμα αὐτὸς διὰ κυγκλιδωμάτος μεταλλίνου εἰς ἀπόστασιν μ. 7,59 ἀπὸ τῆς εισόδου. Ἐπειδὴ δὲ καὶ οἱ κίονες συνεδέοντο διὰ κυγκλιδῶν μεταλλίνων, τὸ βασιμῶτατον ἄγαμα ἦτο ἡρακλειμένον πανταχόθεν. Ἡ δὲ νῦν τις νὰ τὸ θεωρήσῃ, ἀλλ' ὅχι καὶ νὰ τὸ πλησιάσῃ.

Τὸ ἄγαμα ἔφθανε σχεδὸν μὲχρι τῆς ὁροφῆς εἰς ὕψος μ. 12 μετὰ τῆς βάσεως. Ἐσωτερικῶς ἦτο εἰληνόν, ἀλλὰ φύλλα χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντίνου ἐπ' αὐτοῦ ἐσχημάτιζον τὴν εἰκόνα. Ἡ μαρμαρίνη βάση, ὑψηλὴ μ. 1,20 καὶ μακρὰ 8 μέτρα, ἦτο πύλης ἀναγλύφων παραστάσεων, χρυσοῦ ἐπὶ λευκοῦ μαρμάρου. Εἰκονίζοντο οἱ θεοὶ παριστάμενοι εἰς τὴν ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἡρακλείου δημιουργίας τῆς Πανδώρας. Ἡ θεὰ παριστάνετο ὁρῶν πάνοπλος, ἀλλ' ἐν τελείᾳ γαλήνῃ, ἡ τελεία εἰ-

κὼν τῆς πανόπλου εἰρήνης, φέρονσα τὸν ἅπλοτον μάλλινον δωρικὸν χιτῶνα καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους τὴν αἰγίδα. Μόνον τὸ καυτινόμενον γόνυ τοῦ μόλις πεγειομένου ἀριστεροῦ ποδὸς διέκοπτε τὰς ὡς οὐδὲν κίονος κατέτους πινχὰς τοῦ ἐνδόματους. Ἡ ἀριστερὰ χεὶρ ἐστηρίζετο ὀλίγον εἰς τὴν παρακειμένην ἀσπίδα, ἡ δεξιὰ, νίκην χρυσοῦν κρατοῦσα, ἐπὶ στήλης. Ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ἔξωθεν παριστάνετο ἀνάγλυπτος ἡ ἐφοδος τῶν Ἀμαζόνων κατὰ τῆς ἐπὶ τοῦ βράχου πόλεως. Ἀπὸ ἐκ τῶν μαχομένων Ἀθηναίων ἔφερον, κατὰ τὸν Πλούταρχον, τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς φυσιογνωμίας τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ Φειδίου. Ἐσώθεν δὲ, εἰς τὴν κοίλην τῆς ἀσπίδος ἐπιφάνειαν παριστάνοντο οἱ θεοὶ ὑπερασπίζοντες κατὰ τῶν Γιγάντων τὸν Ὀυρανόν. Καὶ αὐτὰ τὰ χρυσοῦ σκευήματα τῆς θεᾶς ὑπὸ τοῦ ἐξ ἐλεφαντίνου πόδας, διότι ἐξ ἐλεφαντίνου ἦσαν πάντα τὰ γυναικῶν τοῦ σῆκου, εἰκονίζον Κενταύρομαχίαν. Τὸ ἄγαμα ἔπαινον εἰς τὴν θεοῖν τοῦ μέγιστον σχεδὸν τοῦ ναοῦ αἰῶνος μ. Χ., ἀλλ' ἡ κατὰ τὴν ἰσχυρὴν ἀποτίμηται. Πυθαγόρειά, μεταφερόμενη εἰς Κορινθίαν πόλιν, κατεστάθη εἰς τινα ἐποχὰν, ὅπως καὶ ἐν ἄλλῳ ἀποτίμημα τοῦ Φειδίου, ὁ χρυσελεφάντινος Ζεὺς τῆς Ὀλυμπίας.

ΑΛΕΞ. Τ. ΤΑΒΑΡΙΔΗΣ

ΟΔΟΝΤΟΓΑΤΡΟΣ

55 Γ' Σεπτεμβρίου 1893

Δέχεται 10—12 4—6 μ. μ.

Ὁραὶ αὐστηρῶς ὁρισμέναι

ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΑΘΛΟΥΣ

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

(Τοῦ ιακτικῆς μας συνεργάτου κ. Δημ. Δάλλα).

Εναρξίς ποδοσφ. αγώνων.

Σήμερον Κυριακὴν 30 Δεκεμβρίου γίνεται ἡ ἐπίσημος ἐναρξίς τῶν ὑπὸ τῆς Ποδοσφαιρικῆς ἑνώσεως Ἑλλάδος ἡνωμένων κατ' ἔτος ποδοσφαιρικῶν αγώνων εἰς οὓς μετέχουσιν πλείστοι οὐμάδες Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς.

Ἡ ἐναρξίς τῶν αγώνων θὰ κηρυχθῇ εἰς τὸ Ποδηλατοδρόμιον Ν. Φαλήρου ἐν πάσῃ ἐπισημότητι δι' ἑνὸς ἐκτάκτου καὶ ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος αγώνος μεταξὺ δύο οὐμάδων, ἐκάστη τῶν ὁποίων θ' ἀντιπροσωπεύσῃ τὰς 2 πόλεις Ἀθῆνας καὶ Πειραιᾶ. Θὰ ἔχῃ δηλαδὴ τὴν σημασίαν αγώνος μεταξὺ τῶν δύο πόλεων καὶ διὰ τοῦτο ἀμφοτέρωθεν ἐξαιρετικὴ κατεβλήθη φροντίς ὥπως εἰς ἑκατέραν οὐμάδα περιληφθῶσιν οἱ ἐκλεκτότεροι παῖκται τοῦ ποδοσφαίρου.

Εἰς τὸν αγῶνα τοῦτον θὰ παρευρεθῶσιν ὅλοι οἱ ἐπίσημοι, εὐθὺς δ' ἀμέσως μετὰ τοῦτο θὰ συνεχισθῶσιν τακτὰ παιγνίδια μεταξὺ τῶν μετεχουσῶν ποδηλατ. οὐμάδων τῶν Συλλόγων διὰ τὸ πρωτάθλημα τοῦ ἔτους τούτου.

Παρακολουθοῦντες μετὰ ζωηροῦ καὶ εἰλικρινοῦς ἐνδιαφέροντος τὰς ἐπ' ἐσχάτων καταβαλλομένας ἀξιοπαίνονος προσπάθειας ὑπὸ τοῦ Δ.

Συμβουλίου τῆς ἑνώσεως διὰ τὴν προαγωγὴν καὶ βελτίωσιν τῶν ποδοσφαιρικῶν πραγμάτων τοῦ τόπου μας καὶ ἔχοντες ἀπόλυτον πεποίθησιν ὅτι αἱ προσπάθειαι αὗται θέλουσιν ἀσφαλῶς καταλήξει εἰς εὐάρεστα ἀποτελέσματα, μίαν ἔχομεν νὰ διατυπώσωμεν εὐχὴν πρὸς τοὺς ἀναλαβόντας τὴν γενικὴν διεύθυνσιν τῶν ἀρχομένων αγώνων τοῦ πρωταθλήματος, ὥπως τὸ καταρτισθὲν ἡμερολόγιον τῶν παιγνιδίων τηρηθῇ μετ' ἀπολύτου ἀκριβείας, καὶ ἄνευ τῶν ἀδικαιολογήτων μεταβολῶν καὶ ἀναβολῶν αἰτίνες πέρουσι μέχρις ἐξαντλήσεως τῆς ὑπομονῆς καὶ κλιτῆς θελήσεως τῶν αγωνιζομένων ποδοσφαιριστῶν ἐσημειώθησαν. Ἡ καιρικὴ ἰδίως κατάστασις καὶ τῶν ἐκ ταύτης ἀτελειῶν τῶν ποδοσφαιρικῶν γηπέδων εἰς ἃ θὰ διεξάγωνται τὰ ποδοσφ. παιγνίδια δὲν πρέπει νὰ χρησιμεύσουν ὡς ἀφορμὴ ἀναβολῆς τοῦ αγώνος. Πρέπει αἱ ποδοσφαιρικαὶ οὐμάδες μας νὰ αγωνίζωνται ἢ μᾶλλον νὰ συνηθίσουν νὰ ἀγωνίζονται καὶ ἐπὶ λασπώδους καὶ πλήρους ἔστω ἀκόμῃ ἀπὸ νερὰ ἐδάφους διότι ὅπου ἀλλαγὴ αὐταὶ ἤθελον μεταβῇ διὰ τὰ ἀγωνισθῶσιν δὲν θὰ συνάψωσιν συμφωνίαν μετὰ τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλὰ θὰ ὑποχρεωθῶσι νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸν αγῶνα ὑφ' οἷα δήποτε οὐ-

τος καιρικῇ συνθήκῃ ἤθελε διεξαχθῇ κατὰ τὴν ὁρισμένην ἡμέραν καὶ ὥραν.

Αἱ ἀναβολαὶ τῶν ἐπισήμων παιγνιδίων διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἢ ἄλλον δὲν προδίδουσιν σεβαρότητα ὁργανώσεως καὶ τοῦτο εἰμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ προσπαθήσῃ τὸ Δ. Σ. τῆς ἑνώσεως νὰ ἀποφύγῃ ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου.

Γενικὴ Συνέλευσις Πανιωνίου

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἔτους ἀπὸ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τοῦ Πανιωνίου Γυμν. Συλλόγου ἐν Ἀθῆναις, συνήλθεν ἡ Γεν. Συνέλευσις τῶν μελῶν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐλογοδόησε τὸ ἀποχωροῦν Συμβούλιον, καὶ ἐγένετο ἡ ἐκλογὴ τοῦ νέου Συμβουλίου. Ἡ Συνέλευσις ἐν πρώτῳς ἐπεκυρώσε παρρηφει τὴν πέρουσι ληφθεῖσαν ἀπόφασιν περὶ μεταφορᾶς τῆς ἑδρας τοῦ Πανιωνίου ἐν Ἀθῆναις μετ' ὅτι προσῆλθον εἰς τὴν μετατροπὴν ἀρθρῶν τινῶν τοῦ καταστατικοῦ ἐν οἷς καὶ τὸ τῆς διαρκείας τῆς Συμβουλικῆς περιόδου ἀπὸ ἐτησίας εἰς διετη καὶ τοῦ ὁρίου ἡλικίας τῶν δικαιουμένων ἐκ τῶν μελῶν νὰ ἐκλεγῶσιν ὥς Σύμβουλοι ὁρισθὲν τὸ 21 ἀντὶ τοῦ παραδεδεγμένου μέχρι τοῦδε 18ου ἔτους.

Μετ' ὃ ἀνεγνώσθη ἡ λογοδοσία τῶν πεπραγμένων ὑπὸ τοῦ τέως προέδρου Δ. Δάλλα, ὡς καὶ ἡ ἐκθεσις τοῦ ταμείου, ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ὁποίας κατεδείχθη πόσον τὸ ἀποχωροῦν Δ. Σ. ἐμερίμνησε ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ Συλλόγου καὶ τῆς ἐκασφαλίσσεως τῆς οικονομικῆς αὐτοῦ εὐρωστείας ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν ἐπιτευχθεῖσαν γόνιμον ἀθλητικὴν ἐργασίαν καθ' ὅλον τὸ ἔ-

τος.

Μετὰ ταῦτα ἐγένετο ἡ ἐκλογὴ τοῦ νέου 15μελοῦς Διοικ. Συμβουλίου διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας τῶν παρόντων ὑπὲρ 50 μελῶν.

Ἡ Συνέλευσις διατρανώσασα τὴν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην τῆς πρὸς τὰ μέλη τοῦ Δ. Συμβουλίου, ἐπανεξέλεξε κατὰ πλειονοψηφίαν πάντα σχεδὸν ἦτοι τοὺς κ. κ. Αντ. Αθηνογέγην, Χρ. Μπρισιμτζάκη, Μιχ. Ρηνόπουλον, Δ. Δάλλα, Στυλ. Σπεράντζαν, Γ. Σαριδάκη, Σ. Γρασιμανίλην, Πέτρ. Βαλταζάνον, Δ. Ἀγγελομμάτην, Στυλ. Αλευράν, Φ. Κουφουδάκη καὶ νέους τοὺς κ. κ. Σι^υμιτσόπουλον, Λυκαίδη, Ἀγγ. Κανσταντινιέρην, πληρεξούσιον, Κ. Σκουρόπουλον, πλοίαρχον Π. Ν. καὶ Κ. Χανιώτην.

Ἐκ τῶν ἐκτεθέντων ὁ κ. Δ. Δάλλας ἐπέβαλεν ἐγγράφως τὴν παραίτησιν του, διότι λόγῳ ὑπερκοπάσεως τοῦ εἶναι ἀδύνατον ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ συνεχίσῃ προσφέρει τὰς πρὸς τὸν Σύλλογον ἀποδοσίας του.

Λογέτως ὅμως τῆς ἐκ τῆς Διοικήσεως τοῦ Πανιωνίου ἀποχωρήσεως τοῦ κ. Δάλλα, ἡ ἐκλογὴ πάντων τῶν λοιπῶν εἶναι ἡ ἀρίστη καὶ τιμωμένη τὴν ὁρθὴν ἀντίληψιν τῶν μελῶν τοῦ Πανιωνίου καὶ τὴν σεβαρότητα ἣν ταῦτα ἀποδίδουσιν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν καταλλήλων ἐκείνων στοιχείων ὥστε ἀσφαλῶς θὰ συνεχίσουν καθοδηγούντα τὸν Πανιώνιον πρὸς τὸν δρόμον τῆς προόδου ὃν ἀπὸ ἐτῶν ἐχάρσεν.

Τὰ 15. Παγκύπρια.

Τὰ 15. Παγκύπρια ἀπεφασίσθη ὥπως τελεσθῶσι τὴν προσεχῇ ἀνοιξίαν εἰς Λάρακα τῆς Κύπρου ἐπὶ ἐλπίδι τοῦ ἐκεῖ Γυμν. Συλλόγου Ζή-

νωνος. Ημέραν τελέσεως τῶν 1Ε' Παγκυπρίων ὁρίσθησαν ἡ Πέμπτη, Παρασκευή, Σάββατον καὶ Κυριακὴ τῆς ἐβδομάδος τῆς Διακαινησίμου, ἀπὸ τοῦδε δὲ ἤρχισεν ἡ προπαρασκευαστικὴ ἐργασία τῆς ὁργανώσεως τῶν πρωτοστατούντων εἰς ταύτην τοῦ καλοῦ γυμναστοῦ τοῦ Συλλόγου κ. Θ. Χαχολιάδου τοῦ γνωστοῦ Ἑλληνοσ πρωταθλητοῦ τοῦ δρόμου μετ' ἐμποδίων. Ἡ πρόκλησις καὶ τὸ πρόγραμμα τῶν ἀγώνων τούτων δημοσιεύεται προσεχῶς, κατὰ τινὰς δὲ πληροφορίες σκέψις γίνεται ὅπως εἰς τὰ Παγκύπρια κληθῶσι καὶ μετάσχουσιν καὶ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ Ἕλληνες ἀθληταὶ πιθανότατα δὲ καὶ οἱ τῶν ἐν Ἑλλάδι Συλλόγων τῶν μετεχόντων τοῦ Συνδέσμου Α. Γ. Α. Σ. Τὸ τοιοῦτον πραγματοποιοῦμενον θέλει προσδώσει νέαν ζωὴν καὶ ἐνδιαφέρον εἰς τοὺς Παγκυπρίους ἀγῶνας.

Περίξ τῶν Ολυμπιακῶν ἀγώνων.

Τηλεγραφοῦσιν ἐκ Βέρνης τῆς Ἑλβετίας ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἀπέρριψε πρότασιν παροχῆς 65.000 φράγκων διὰ τὴν συμμετοχὴν τῶν Ἑλβετῶν ἀθλητῶν εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς, Τῶναντίον ἡ Ἑλβετικὴ κυβέρνησις ἐπήφησε βοήθημα 50.000 φρ. διὰ τὰ ἐκ τῶν σεισμῶν θύματα τῆς

Ιαπωνίας.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐζήτησαν νὰ ἐξασφαλίσουν ἐνοικιάζοντες ἀπὸ τοῦδε 10.000 θέσεις εἰς τὸ Ολυμπιακὸν Στάδιον τῶν Παρισίων διὰ τοὺς συμπατριῶτας τῶν οἵτινες θὰ παρακολουθήσουν τοὺς ἀθλητὰς τῶν κατὰ τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας.

Ἡ Ολυμπιακὴ ἐπιτροπὴ τῶν Ἰνδῶν προετοιμάζει πολυάριθμον ὁμάδα Ἰνδῶν ἀθλητῶν διὰ τοὺς Ολυμπιακοὺς,

Δ. ΔΑΛΛΑΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

(Νέα ἀνέκδοτος σειρὰ).

Τοῦ τακτικοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. Σκόκου

Εἰς ΠΑΙΣΙΜΑΔΑ ΥΠΑΝΔΡΕΥΘΕΙΣΑΝ

Ὅσοις ἡδρες καὶ σὺ ἄντρα;
Εἶσαι βέβαιη; Σὲ καλὸ σου!
Γι' αὐτὸ ξένοιασθ' ὅσον;
Ἐδσοες... τὸ γάϊδαρό σου!

ΛΟΓΙΚΗ ΡΩΜΕΪΚΗ

Λέγε πῶς ἔ' ἀνδρώπινα
μὴ λογικὴ δέτεται...
Ἀμὴ δὲν!... Κάθε Ρωμηὸς
ἔχει κι' ἀπὸ μιὰ στήν ἰσοπλή!

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

ΚΛΙΝΙΚΗ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ

ΑΘ. ΤΡΑΧΙΑΝΗΣ

Υφηγ. τῆς Συφιλιδολογίας Πειραιῶς 9 Τηλ. 888,

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

(Τοῦ τακτικοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. Φ. Σκόκου)

Τὸ θαῦμα

Εἰς τὸν Πειραιᾶ λοιπὸν συνέδρ' πρό ημερῶν ἐνὰ θαῦμα ἀνήκον ἀποκλειστικῶς εἰς τὰ Συναξάρια τῆς παλαιότερας καλογηρικῆς Σχολῆς. Ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας, — μιᾶς παναγίας ποῦ ἔφερε, νομίζω, κάποια Ρωσίσς κυρία ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Ἱππολσεδικῶν, ὅταν, ὡς γνωστόν, δι' ἐνὸς μανιφέστου τῶν Σοβιέτ πρό 4-5 χρόνων καθηρέθησαν, μαζί με τὸν Τσάρον, ὁ Θεὸς, ὁ Ἰησοῦς, ἡ Θεομήτωρ καὶ πάντες συλλήβδην οἱ ἄγιοι, ἐπιταχθεῖτων καὶ τῶν ναῶν, διὰ πρᾶτήρια βότκας καὶ ἐρωτικῆς — ἡ εἰκὼν λοιπὸν αὐτῆς τῆς εὐλαβοῦς κυρίας, ἀνεκαλύφθη, λέει, ἐνα πρωί, ὅτι ἔσταζε ἀπὸ τὰ ἱερὰ χεῖλη τῆς αἵμα! Ἥως, δικτὶ καὶ πρὸς ποτὸν σκοπὸν αὐτῆς ἡ μεταφυσικὴ αἱμορραγία; — μυστήριον. Ἡ κυρία ὅμως ἐξεπόρτισεν ἀμέσως, ἐδηγικὴν εἰς τοὺς δρόμους, ἑσταυρωμένη, τὸ διαλάλησε, γραβία δὲ καὶ κοσμητικῆς καὶ ἀστυφύλακες ἐτρεβῶν, ἐπιστοποίησαν τὸ θαῦμα, σούσουρο, στυκυρτικισμῶν, ἑκστασις καὶ φρενῶν διασάλευσις! Τώρα, πῶς εὐρέθη ἡ εἰκὼν αἱμορροῦσα εἰς τὰ χεῖλη, ἐνθ' οὔτε εἰς συλλαλητήριον ἔλαβε μέρος, οὔτε αὐτοκινητικὸν δυστύχημα ἐγένετο, οὔτε λόγος φυμωτώσεως διεπιστώθησαν — αἱ ἀρχαὶ δὲν μᾶς διεφύλαξαν. Τὸ μόνον ἀξιοθαύμαστον εἶναι πῶς ἡ Παναγία, βλέπουσα ὅλον αὐτὸ τὸ ἐξω-

φρενικὸν γύρω τῆς παραλήρημα, δὲν ἐσκήκωσε καὶ τὰς δύο τῆς παλάμας με ἀνοικτὰ τὰ δάκτυλα, διὰ νὰ εὐλογήσῃ πρὸς πόντως τοὺς καλοὺς καὶ ἐξυπνοὺς αὐτοὺς χριστιανούς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος!...

“Απαγορεύεται,,

Ὁ ἀπλοῦχος γείτονας μου μπάρμπα-Θωμᾶς, ἀφ' ὃν ἠνέγειρεν ἐκ τοῦ προχείρου δύο καμπερόλες εἰς τὸ οἰκοπεδᾶκι του, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐνέοικισσε τὴν μίαν με τὸ εὐτελὲς ποσὸν τῶν χιλίων δραχμῶν κατὰ μῆνα. Ὑψωσε καὶ τὸν μαγνῆρο-τοῖχόν, ἐπ' ἧς μίαν ρουβρτσάν καὶ ὀλίγην μπλέ νερομπογιάν, καὶ με ἤρξε καλλιτέχνου τοῦ λογαράτου τῶν ῥεπραηλικῶν χρόνων. Ἐρχισε νὰ γράφῃ με χονδρὰ γράμματα καὶ με πλεον γονόρρε ἀγορρογραφίας τὴν ἀλαστικὴν ἐκείνην ἀπαγορεύσιν διὰ τῆς ἐποίας ἄλλοτε, ὅ μὴν ἀλλὰ καὶ τώρα ἀκόμα, ἐξηραλίετο τὸ ἀμύαντον τῶν ταίχων. Ἀπαγορεύαται τῶν δούρεϊν ἀφαιρέσθαι καὶ ἐνθ' ῥωπαλοῦ!

— Τὶ κάνεις αὐτοῦ, μπάρμπα Θωμᾶ τοῦ εἶπα; ἐρελάθηκα; Ἐδὼς τὴν γρήγορα, τὸ καλὸ ποῦ σοῦ θέλω θὰ κάνης μὴ τρεῖς στὸ νερό!... καὶ τί νερό!... Ἀλλὰ ὁ μπάρμπα Θωμᾶς δὲν με ἄκουσε. Ἐχαμογέλασε καὶ με ἀπεστόμωσε:

— Δὲν ξέρεις εἰς... Κάνε τὴν δουλειά

σου!... Μόνον έτσι, διά του «ρόπαλου», θα φυλαχθῇ ἡ μάνδρα ἀπὸ τῆς βρωμιᾆς τῶν ρωμιῶν...

Σέ κανένα μῆνα ξαναπέρασα ἀπὸ τὴν μανδρὰν τοῦ μπάρμπα Θωμᾶ, γαρνιρισμένην τώρα καὶ μεῖς ἄλλας διακοσμῆσεις.

— Τί κάνεις αὐτοῦ, μπάρμπα Θωμᾶ; τὸν ἠρώτησα βουλώνων τὴν μύτη.

Ἀλλὰ ὁ μπάρμπα Θωμᾶς δὲν ἀπάντησεν. Κατεγίνετο νὰ ραίγῃ με φανικὸν ὄξύ καὶ ἀδυστόνιστο τὴν τε ἀπαγορευτικὴν ἐπιγραφὴν ὡς καὶ τὰ περιπλεγμένα ἀραβουργήματα!...

Τραγικὸς ἑκατομμυριοῦχος

— Τὸ πιστεύεις; μοῦ εἶπε κάποιος δυστυχισμένος κύριος ἀπὸ τότε ποῦ ἐγίνα, διὰ τῆς βίας, ἑκατομμυριοῦχος, δὲν κατορθῶν νὰ χορτάσῃ ψωμί, Μόλις τὰ καταφέρνω νὰ κουτσοπερνῶ τῆς δεκαπέντε μέρες, καὶ νὰ μένω νηστικός τῆς ἄλλης δεκαπέντε...

— Τί λές, συφοριασμένε ἄνθρωπε; Πῶς σοῦ συμβαίνει αὐτὸ τὸ ἀνάποδον; νὰ λογαριάζῃς ἑκατομμυριοῦχος καὶ νὰ ψωφῇς ἀπὸ τὴν πείνα;

— Πῶς νὰ μὴ συμβῇ, κύριε; Ορίστε; Ἐχῶ ἐκεῖνο τὸ σπιτάκι μου, ποῦ ξέρεις ἐκεῖ ἐξω στὰ Πιθαράδικα. Αὐτὸ πατωματικά μὲρὸς στὴ φάτσα καὶ τρεῖς κάμαρες χωριστές στὸ βάθος. Στὴ μιὰ κάθεται ἀπὸ χρόνια ἓνας ἀσπριτζῆς. Στὴν ἄλλη ἓνας «μαραγκός». Καὶ στὴν τρίτη ἓνας σολοῦζης. Φτωχοὶ ἄνθρωποι ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἐδῶ καὶ ὀκτὼ δέκα χρόνια. Μὲ τρεῖς καὶ τέσσαρες δραχμὲς μεροκάματο ὁ καθένας. Μοῦ πληρώναν 15 δρχ. τὸν μῆνα. Στὸ μπροστινὸ εἶχα ἓνα φιλικατοῦ καὶ τὸ

ἀποκᾶτω τὸ κρατῶ μονάχος μου. Δηλαδή, μάζωνα καμμιά ἑκατοστὴ δραχμὲς τὸν μῆνα καὶ ἐξόδω καλούτσικα. Αὐτὲς ἡ δεικνύσας, μετὰ τὸ ἐνοικιοστάσιον, ἐγίναν ἀποδομὲς τριηκόσας. Τὴν γὰρ μοῦ πρωτοκάνουν; Οἱ μεροκαματιάρηδες νοικοκράτοι μοῦ παίρνουν τώρα 80 καὶ 100 δραχμὲς τὴν ἡμέρα, καὶ μοῦ πληρώνουν σχεδὸν τὸ ἴδιον νοίκι. Προχθὲς ποῦ εἶπα τοῦ σοβιτῆ νὰ μοῦ βάλῃ λίγα κεραμίδια, τοῦ ἐβόησα γιὰ ἓνα μεροκάματο τρεῖς νοίκια. Φώναξα τὸν ἀσπριτζῆ νὰ μοῦ ἀσπρίσῃ, καὶ ἐμπάταρα μετὰ τρεῖς νοίκια καὶ σ' αὐτόν. Εἶπα καὶ τοῦ μαραγκοῦ νὰ μοῦ διορθώσῃ τὴν πόρτα τῆς ἰδίας του κάμαρης καὶ ἀντικρύσαμε καὶ μ' αὐτόν ἄλλα τρεῖς μνηστρικά. Πῆς μοῦ στήν πίστη σου, εἶναι σωστά πράγματα αὐτά; «Αὐτοὶ νᾶχουν δικαίωμα νὰ γυρεῖουν εἰκοσι φορές περισσότερο ἡμερομίσθιο, καὶ μένα νὰ μοῦ πληρώνουν μόνο ἓνα πενήντα τὰ ἑκατὸ αὐτοῦ ἔχῃ στὸ νοίκι; Ἐνοικιοστάσιον εἶναι αὐτὸ ἡ ληστεία;

— Ἀκουσε! τοῦ εἶπα νὰ δεξιάξῃς τὸ θεὸ ποῦ παίρνεις καὶ αὐτὰ!

— Διακόσας δραχμὲς ἑρῆς, ποῦ θὰ μπορούσα νὰ παίρνω δέκα χιλιάδες τὸ μῆνα;

— Ο νόμος, βλέπεις, προστατεύει τοὺς ἐνοικιοστάς. Καὶ νὰ ἦσαι εὐχαριστημένος, διότι, ὅπως πάνε τὰ πράγματα, δὲν εἶναι παράξενον νὰ τροποποιηθῇ τὸ ἐνοικιοστάσιον μετὰ τέτοιον σαφὲς τρόπον ποῦ νὰ σὲ πετάξουν ἑσένα στὸ δρόμο καὶ νὰ γίνουν αὐτοὶ νοικοκράτοι... Σκασμός λοιπὸν καὶ τσιμουδιά!...

Ἡ βακτηρία τοῦ γήρατος

Ἐνας προκομμένος ἑγγονός, διὰ τοῦ

τοῦ χρηματολογικοῦ, εἶδεν μετὰ τὸ μπαστοῦνι του, ἦγουν ἐλληνοπρεπῶς, τὴν γρηούλα καμμίσσα του. Πάλιν καλὰ. Θὰ ἤμπορούσε καὶ νὰ τὴν ξεμπερδέψῃ ἀξιολογα καὶ νὰ σηκώσῃ ἔτσι ἓνα περιττὸν σαράβαλον τῆς ζωῆς ἀπὸ τὸ μέσον. Κι' ἀλήθειαν! Τί μᾶς χρειάζονται οἱ γέροι καὶ ἡ γρηῆς; Γιὰ νὰ μᾶς πιάνουν τὸν τόπο ἄδικα; Ωχ, ἀδελφέ! Τί καλὰ ποῦ κἄνουν οἱ σοφοὶ ἐκείνοι ἡμιόγριοι, ποῦ ἄρα οἱ γονεῖς των περάσουν τὰ ἐβδομήντα τοὺς ξεμπερδεύουν καὶ πᾶνε καλὰ τους. Καμμιά φορὰ μάλιστα τοὺς ψήνουν καὶ τοὺς τρώνε.

Ἡ γρηούλα ἔσκουζε θρηνηλογούσα:

— Ακουὲς ἐκεῖ νὰ τὸν νομίζω πῶς θὰ μοῦ γίνῃ ἡ βακτηρία τῶν γηρατειῶν μου καὶ αὐτός νὰ μὲ τσακίσῃ στὸ ξύλο!

Ἀλλὰ ἡ ἀχάριστη κυρούλα δὲν εἶχε διόλου δίκαιον. Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ ὀργάνου τοῦ δαρσίματος, ὁ καλὸς τῆς ἑγγονος, ὃν δὲν ἔγινε ἡ βακτηρία, ὅπως ἤρθετο, ἐγίναν ὅμως τό... «μπα στοῦνι τῶν γηρατειῶν» τῆς, διὰ νὰ «πληρωθῇ τὸ ρηθὲν!» ποῦ λέει ὁ λόγος!

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΔΕ Κ' ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣΜΑΣ

Ἀπὸ τοῦ παρόντος τεύχους ἀρχεῖται ἡ Β' ἐτήσια συνδρομὴ τῶν συνδρομητῶν τοῦ «Θησαυροῦ».

Ἐν τῇ ἐλπίδι ὅτι οὕτω ἐκτιμῶντες τὸ ἔργον μας θὰ ἐξακολουθήσωσιν ὑποστηρίζοντες αὐτὸ, παρακαλοῦμεν θεομῶς ὅπως ἐμβάσωσιν ἡμῖν τὴν συνδρομὴν τοῦ Β'. Ἔτους οἱ μὲν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου, οἱ δὲ τοῦ ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου.

Ἀποκλείονται οἱ μεσίται

Μὰ γιατί, ὅς παρακαλῶ, νὰ ἀποκλείωνται; Συχνὰ-ποχνὰ διαβάζω εἰς τὰς εἰδοποιήσεις ἀγοραπωλησιῶν τὴν ὕδριν αὐτὴν. Διὰ τί ὅμως; Μήπως διότι ὁ μεσίτης, μεσολαβῶν μεταξὺ δύο, ὀφείλει νὰ γελᾷ τὸν ἓνα διὰ νὰ ἦναι ἐν τάξει καὶ ἀσφαλεῖς μετὰ τὸν ἄλλον; Ἐστὼ. ἀλλ' ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἀποκλείσωμεν καθε ψεύτην καὶ κατεργάρην ἀπὸ τὸ ἐπαγγέλμα του, τότε θὰ ἔπρεπε νὰ σταματήσῃ διὰ μιᾶς ὡς ἀπόπληκτος ἡ κοινωνικὴ μηχανή, ἡ ὅποια μόνον διὰ τῆς ψευτιᾶς κινεῖται. Ὁ μπακάλης, ὁ χασάπης, ὁ μηχανόχης, ὁ καρβουνιάρης, τί καλλίτερον τάχα κάνουν; Ὁ μεσίτης τοῦλάχιστον γελᾷ τὸν ἓνα ἐκ τῶν δύο πελατῶν καὶ ὀφείλει τὸν ἄλλον. Αὐτοὶ ὅμως γελοῦν καὶ χαντακώνουν χονδρικῶς ὅλους τοὺς πελάτας των. Καὶ ὅμως αὐτοὶ δὲν ἀποκλείονται. Ἐχουν «κάρτα κίτρινα»!...

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΣ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΣ ΛΙΡΩΝ Ή ΔΟΛΛΑΡΙΩΝ

Πολλοί ἔμαθον ἤδη ἀπὸ διάφορα δημοσιεύματα, ποῦ ἐγένοντο, ὅτι τὸ Κράτος ἐκδίδει ἔντοκα γραμμάτια εἰς ἀγγλικὰς λίρας καὶ δολάρια ἐκδιδόμενα ἀπὸ τὸ κεντρικὸν ταμεῖον τοῦ Κράτους, μὲ τόκον πρὸς καταβαλλόμενον 7 0/0, 7 1/2 0/0, 8 0/0, 8 1/2 0/0, καὶ 9 ἔφ' ὅσον ταῦτα εἶναι πληρωτέα μετὰ ἐν ἡ δόο, ἡ τοῖα, ἡ τέσσαρα, ἡ πέντε ἔτη, ὡς καὶ ποῖα ἀκόμη πλεονεκτήματα οἱ ἀγοράζοντες αὐτὰ ἀπολαύουσιν ἐκ τοῦ φόρου τῆς εἰς συνάλλαγμα περιουσίας.

Ελάχιστοι ὅμως εἶναι οἱ ἀντιληφθέντες ποῖαν ἐξαιρετικὴν ὠφέλειαν ἔχουσιν ἐκ τοῦ τρόπου τῆς προκαταβολῆς τοῦ τόκου των διότι βεβσίως πόσοι εἶναι ἐκεῖνοι οἵτινες ἀντελήφθησαν ὅτι **καταθέτοντες εἰς τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον 580 μόνον λίρας ἢ δολάρια λαμβάνουσιν ἐν τῷ τοῦ Δημοσίου πληρωτέον μετὰ πέντε ἔτη καὶ ἀντιπροσωπεῖον 1000 λίρας ἢ δολάρια.** Εἰς τοὺς πολλοὺς θὰ φανῇ τοῦτο περίεργον, πῶς, ἐνῶ τὸ Κράτος λαμβάνει σήμερον 350 λίρας, δίδει μετὰ 5 ἔτη 1000 λίρας. Καὶ ὁ μὲν, δεδομένου, ὅτι, ὁ τόκος τῶν 5 ἐτῶν εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἀγοράζει ἓνα τῶν τοῦ Δημοσίου 1000 λιρῶν προκαταβαλλόμενος ἔσωτερι-κῶς πρὸς 9 0/0 ἀνέρχεται εἰς 420 καὶ ἐπομένως δὲν ἔχει εἰμὴ νὰ καταθέσῃ 580 λίρας καὶ νὰ λάβῃ τὸ

τῶν 1000 λιρῶν τοῦ Δημοσίου πληρωτέον μετὰ πέντε ἔτη.

Δηλαδή καταντᾷ σχεδὸν ἐντὸς πενταετίας οὗτος νὰ διπλασιάσῃ τὰ κεφάλαιά του. Τὸ ἴδιο συμβαίνει, κατὰ μικροτέρα βεβαίως κλίμακα, διὰ τὰ ἐκδιδόμενα μὲ μικρότερον προθεσμίαν γραμμάτια εἰς συνάλλαγμα τοῦ Δημοσίου. Οὕτω π. χ. καταθέτων τις 685 λίρας διὰ τέσσαρα χρόνια λαμβάνει ἓνα τῶν τοῦ Δημοσίου 1000 λιρῶν, καταθέτων 777 λίρας διὰ τρία χρόνια λαμβάνει ἓνα τῶν τοῦ Δημοσίου 1000 λίρας. Ομοίως καταθέτων 860 λίρας διὰ δύο χρόνια λαμβάνει ὡσαύτως ἓνα τῶν 1000 λιρ. κ. α. κ. Δύναται τις νὰ ὑποδείξῃ ἄρα γε ἀσφαλεστέραν καὶ ἱκανοποιητικωτέ-τοποθέτησιν συναλλάγματος;

Εν Αθήναις, τῇ 10 Δεκεμβρίου 1923

Ἐκ τοῦ Υπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΕΙΟΝ
ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΕΙΟΝ
ΑΛΕΞ. Τ. ΤΑΒΛΑΡΙΔΟΥ

55 Γ' Σεπτεμβρίου (Ισόγειον) 55
Εργασία ἡγγυημένη

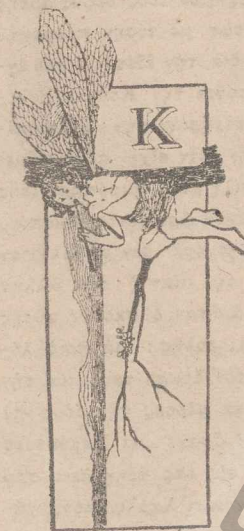
MAURICE LEBLANC

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

Η ΠΛΕΟΝ ΤΡΥΦΕΡΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ
ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

ἐποχὴν, τὴν ὁποίαν διακρίνει ἡ ποταπότης καὶ ἡ δειλία. Ὑπάρχει ὅμως ἓνα φερόμενον ὄριον, τὸ ὁποῖον ἡ περιέργεια τοῦ πλήθους δὲν θὰ ἤδυνάτο νὰ ὑπερπηδήσῃ χωρὶς νὰ κατηγορηθῇ ἐπὶ ταπεινῇ ἀδιακρισίᾳ. Εἰάν δὲν σεβόμεθα πλέον τὴν καθαρῶς ἰδιωτικὴν ζωὴν, ποῦ θὰ εἶναι ἡ ἐξασφάλισις τῶν πολιτῶν;

»Θὰ μοῦ προβάλετε ἴσως τὸ ὅπερ τερον ἐνδιαφέρον τῆς ἀληθείας; Ἀπλῶς δικαιολογία θὰ εἶναι, εἰς ὅ,τι μὲ ἀπορῇ, [ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ ἀλήθεια εἶναι γνωστὴ καὶ οὐδεμίαν δυσκολίαν δὲν φέρω

διὰ νὰ κέρω εἰς τὴν ἐπίσημον κατάθεσιν τῆς. Μάλιστα ἡ Δις ντὲ Σαιν Βερὰν ἐφίσταται ἐν τῇ ζωῇ. Ναι, τὴν ἀγαπῶ. Ναι, ἔχω τὴν αὐτοκρίαν μὴ μὲ ἀγαπῶ. Μάλιστα, ἡ κατάθεσις τοῦ νεαροῦ Μπωτρελὲ εἶναι ἀξιοθαύμαστος εἰς ἀκρίβειαν. Εἴμεθα σύμφωνοι εἰς ὅλα τὰ σημεῖα. Δὲν ὑπάρχει πλέον κανένα μυστήριον. Λοιπὸν, τί ἄλλο ζητεῖτε;

»Πληρωμένος ὡς τὰ βάρη τῆς ψυχῆς μου, ἡ ὁποία εἶναι ἀκόμη αἰματομένη ἀπὸ τὰ πλέον τραγικὰ ἡθικὰ κτυπήματα, ζητῶ νὰ μὴ ἐκθέσω, πρὸ τῆς δημοσίας κακίας τὰ πλέον ἀπόκρυφα μὲν αἰσθημάτων καὶ τὰς ἐλπίδας μου τὰς πλέον κρυφάς. Ζητῶ τὴν ἡσυχίαν, τὴν ἡσυχίαν ποῦ μοῦ εἶναι ἀπαραίτητος διὰ νὰ κατακτῶ τὴν ἀγάπην τῆς δεσποίνης ντὲ Σαιν Βερὰν καὶ διὰ νὰ σῶσω ἀπὸ τὴν μνήμην τῆς τὰς ἀπευράριθμους μικροπρασοῦλες — αὐτὸ δὲν ἀνεφέρθη — τὰς ὁποίας ὁρίσασα ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ τῆς καὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς. Ἐξ αἰτίας τῆς οικονομικῆς τῆς καταστάσεως, ἡ ὁποία δὲν ἔχει εὐλογίαν ἀνθιγῶν. Ἡ Δις ντὲ Σαιν Βερὰν θὰ χρησιμοποιῇ τὸ τραγικὸν τῆς παρελθόντος. Οἱ καὶ ἂν ἐπιθυμῇ, ἔστω καὶ τὸ πλέον ἀνεκτίμητον κόσμημα, θὰ το ἀποκτήσῃ. Θὰ εἶναι εὐτυχὴς, καὶ θὰ μὲ ἀγαπήσῃ.

»Ἀλλὰ, τὸ ἐπαναληφθέν ἀκόμη μίαν

φοράν, διὰ τὰ ἐπιτύχω τὸν σκοπὸν μου, ἔχω ἀνίγκην ἀπολύτου ἡσυχίας. Διὰ τὸ ὅτο καταθέτω τὰ ὄπλα, καὶ τείνω πρὸς τοὺς ἐχθροὺς μου τὸν κλάδον τῆς ἐλαίας — προλαμβάνων ἐντοῦτοις γὰρ τοὺς προειδοποιήσω ὅτι ἡ ἔρνησις ἐκ μέρους τῶν θά εἶχε δι' αὐτοῦ τὰ πλέον σφοδρὰ ἀποταλέσματα.

«Κι' ἀκόμη μίαν ἐξηγήσιν σχετικῶς μετὰ τὸν γνωστὸν Χάρλιγκτον. Ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτό, κρύπτεται ἕνας κάλλιστος ἄνθρωπος, γραμματεὺς τοῦ ἀρχιεπισκοπομνηστείου ἀμερικανοῦ Κόλλεϋ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀναθέσει ὁ τελευταῖος οὗτος νὰ ἀφαιρᾷ ἀπὸ τὴν Εὐρώπην ὅλα τὰ ἀρχαῖα χριστουργήματα, τὰ ὁποῖα τοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνακλύψῃ. Ἡ κακοτοχία ἡθέλησε νὰ γνωρίσῃ τὸν φίλον μου Ἐτιέν ντὲ Βωντρώ, μὲ ἄλλους λόγους τὸν Ἀρσέν Λουπέν, μὲ ἄλλους λόγους ἐμὲ τὸν ἴδιον. Τοιουτοτρόπως ἔμαθε, πρᾶγμα ἄλλως τε ψευδές, ὅτι κάποιος κύριος ντὲ Ζέδρ ἤθελε νὰ πωλήσῃ τέσσαρα Ροῦμπενς, μὲ τὴν συμφωνίαν ὅτι θὰ ἀντικαθίσταντο μὲ ἀντίγραφα καὶ ὅτι θὰ ἔπληρυντο ἐχεμύθεια ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Ὁ φίλος μου Βωντρώ, ὑπεσχέθη συγχρόνως ὅτι θὰ προσπαθῇ νὰ πείσῃ τὸν κ. ντὲ Ζέδρ νὰ πωλήσῃ ἐπίσης καὶ τὰ ἀγάλματα τοῦ ναύσκου του. Καὶ τοιουτοτρόπως ἐξηκολούθησαν αἱ διαπραγματεύσεις καὶ ὅλα ἐδύναντο κανονικῶς ὡς τὴν ἡμέραν ὅπου... ὁ φίλος μας ὁ Χάρλιγκτον βρέθηκε στὴν φυλακὴν.

»Δὲν ἀπομένει λοιπὸν παρὰ νὰ δοθῇ ἡ ἐλευθερία εἰς τὸν δυστυχισμένον γραμματέα τοῦ Κόλλεϋ, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε τὸ θυμὸν ὅλης αὐτῆς τῆς ἱστορίας καὶ νὰ ἐκφρασθῶν συγχαρητήρια εἰς τὸν φίλον μου Ἐτιέν ντὲ Βωντρώ, δηλαδὴ εἰς ἐμένα, διότι ἐξεδικήθη τὴν δημόσιαν ἠθικὴν, κατα-

κρατῶν τὰς ἐκατὸ χιλιάδας, τὰς ὁποίας ἔλαβε ἐκ τῶν προτέρων ἐκ μέρους τοῦ πολὺ ὀλίγον συνπαθητικοῦ Ἀμερικανοῦ Κόλλεϋ.

• Συγχωρήσατε, ἀγαπητέ μου διευθυντά, τὴν κάπως περατὸν μένην φλυαρίαν μου, καὶ πιστάσατε εἰς τὴν ἐκφασιν τῶν εἰλικρινῶν μου αἰσθημάτων.

«ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ»

Ὁ Μπωτραλέ ἐξόχως τοὺς ἔρους αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς ἴσως μὲ τὴν προσοχὴν ὅσην διέθεσε καὶ διὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἐγγράφου τοῦ ἀρροῦσε τὴν Κούφιαν Βαλόνα. Ἐπερνε ὡς ἀπετηρίαν τὴν ἐξῆς σκέψιν, ὅτι ὁ Λουπέν δὲν εἶχε ποτὲ κάμει τὸν κόπον νὰ σταίλῃ μίαν τοιοῦτου εἶδους ἐπιστολὴν χωρὶς ἔξω ὁρισμένον σκοπὸν, τὸν ὁποῖον τὰ γεγονότα δὲν παρέλειπον νὰ ἀποκαλύψουν τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην ἡμέραν. Ποιὸς γὰρ ἦταν ὁ σκοπὸς αὐτῆς τῆς τελευταίας ἐπιστολῆς; Γιά ποῖο λόγο ἐξομολογεῖτο τὸν ἔρωτά του, καὶ τὴν μὴ ἀνταπόκρίσιν ἐκ μέρους τῆς Ἰδοῦς ντὲ Σαλὶν Βερὰν; Ἐκεῖ ἄραγε νὰ ἐκρύπτετο τὸ μυστήριον, ἢ εἰς τὰς ἐξηγήσεις τοῦ ἀφοροῦσαν τὸν ὀνόματι Χάρλιγκτον, ἢ ἀκόμη μικρότερα, μετὰ τῶν γραμμῶν, πίσω ἀπὸ τὰς λέξεις αὐτάς, τῶν ὁποίων ἡ φαινομενικὴ ἐννοια δὲν εἶχεν ἴσως ἄλλον σκοπὸν παρὰ νὰ ἀποκρύψῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ ὑποδείξῃ μίαν ἐσφαλμένην κατεύθυνσιν;...

Γιὰ ὥρες ὁλόκληρες, ὁ νέος, κλεισμένος μέσα εἰς τὸ δικημερισμὸν του, ἔμεινε ἀνήσυχος καὶ σκυθρωπός. Ἡ ἐπιστολὴ αὐτῆ τοῦ ἐνέπνευσε ὑποψίες, σὰν νὰ εἶχε γραφῇ γι' αὐτόν, καὶ σὰν νὰ ἐπρόκειτο αὐτὸν ἀτομικῶς νὰ ξεγελᾷ. Γιὰ πρώτη φορά, καὶ διότι εὐρίσκατο ἀπέναντι οὐχὶ ἐνός φανεροῦ ἐχθροῦ ἀλλὰ ἐνός ἀγῶνος μυστηριώδους αἰσθάνθηκε τὸν φόβον νὰ

τὴν κορυφῇ. Καὶ συλλογιζόμενος τὸν δύστυχο πατέρα του, ὁ ὁποῖος ὤφειλεν εἰς αὐτόν τὴν ἀπαγωγὴν του, ἐσκέπτετο ἂν δὲν ἦταν πρᾶγματι τρέλλα ἡ ἐξακολούθησις ἐνός τόσο ἀνίσου ἀγῶνος. Τὸ ἀποτέλεσμα μήπως δὲν ἦταν ἐξ ἀρχῆς βέβαιον; Ὁ Λουπέν δὲν ἦταν ἤδη νικητής;

Μικρὰ ὥρως ὑπῆρξε ἡ ἀπογοήτευσίς τοῦ! Ὅταν κατέβηκεν ἀπὸ τὸ βαγόνι του, εἰς τὰς ἐξ τὸ πρῶτ', ἀναπαυόμενος ἀπὸ τὴν καλὸν ὕπνον, εἶχε ἀνακητήσῃ καὶ πάλιν ὅλη του τὴν πίστιν καὶ τὴν πεποίθησιν.

Εἰς τὸν σταθμὸν, ὁ Φρομπερβάλ, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους, ὁ ὁποῖος εἶχε φιλοξενήσει τὸν κ. Μπωτραλέ, τὸν ἐπερίμενε μαζὺ μὲ τὸ κοριτσάκι του, τὴν Καρλόττα, μὲ μικροῦλα δέκα τριῶν περίπου ἐτῶν.

— Λοιπὸν; ἠρώτησε ὁ Μπωτραλέ.

Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐλάμβανε ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν καταταραχμένον ὑπαλλήλον τὸν παρέσυρε σ' ἕνα μικρὸ μαγαζεῖο τοῦ εὐρίσκατο ἐκεῖ κοντὰ καὶ ἀπὸ ἐκάστησαν τὸν ἠρώτησε καὶ πάλιν:

— Ἡ ἀπαγωγὴ δὲν εἶναι ἀληθινή, δὲν εἶναι ἔτσι; Ὅχι ἦταν ἀδύνατον!

— Ἀδύνατον. Ἐντούτοις ἐξηφανίσθη.

— Ἀλλ' ἀπὸ πότε;

— Δὲν ξέρω.

— Πῶς εἶναι δυνατόν;

— Ἐντούτοις! Χθὲς τὸ πρῶτ' εἰς τὰς συνήθως, ἀνοῖξα τὴν πόρτα του. Δὲν ἦταν πιά μέσα.

— Ἀλλὰ προχθὲς, ἦταν ἀκόμη ἐκεῖ;

— Ναί προχθὲς ἔμενε ὅλη τὴν ἡμέραν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἦταν, ὀλίγον κουρασμένος καὶ ἡ Καρλόττα τοῦ ἐπῆγε τὸ πρόγευμά του τὸ μεσημέρι, καὶ τὸ γεῖμα τοῦ τὸ βράδυ εἰς τὰς ἐπτά.

— Ἐπομένως ἡ ἀπαγωγὴ ἔγινε μετὰ τῶν ἐπτά τὸ βράδυ τῆς προχθονίης ἡμέρας καὶ τῶν ἐξ τὸ πρῶτ' τῆς χθὲς;

— Ναί, κατὰ τὴν νύκτα. Ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ, τί;

— Νό!... τὴν νύκτα δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐξῇ ἀπὸ τὸν καύσταθμον.

— Ἐπομένως δὲν ἐδῆλξε;

— Ἀδύνατον! γι' ἐγὼ καὶ οἱ συνάδελφοί μου ἐφάξαμε παντοῦ.

— Τότε, ἐδῆλξε.

— Ἀλλὰ κι' αὐτὸ εἶναι τελείως ἀδύνατον.

Ὁ Μπωτραλέ ἐσκέφθη δι' ὀλίγον:

— Εἰς τὸ δωμάτιόν του, τὸ κρεβάτι ἦταν ἐστρωμένο;

— Ὀχι.

— Καὶ τὸ δωμάτιον ἦταν ἐν τάξει;

— Ναί. Εὐρῆκα τὴν πίπα του εἰς τὴν θέσιν τῆς, τὸν καπνὸν του, τὸ βιβλίον τοῦ ἐδιάβαζε. Μετὰ τῶν φύλλων μάλιστα εὐρήκα καὶ αὐτὴν τὴν φωτογραφίαν σας.

— Γιὰ νὰ τὴν ἴδω.

Ὁ Φρομπερβάλ τοῦ ἔδωκε τὴν φωτογραφίαν. Ὁ Μπωτραλέ ἔκαμε ἕνα κίνημα ἐκπληρώσεως. Εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν ἑαυτοῦ ἐπὶ τῆς φωτογραφίας, ὅρθιον, μὲ τὰ δύο χέρια εἰς τίς τσέπας καὶ ἐν τῇ μέσῃ μὲς ἐκτάσει ὅπου ὀφούντο τὰ ὀνόματα καὶ ἐρείπια.

Ὁ Φρομπερβάλ ἐπρόσθεσε:

— Ὅχι εἶναι ἡ τελευταία φωτογραφία καὶ τοῦ στείλατε.

— Ὀχι, ἀπάντησε ὁ Μπωτραλέ, τὴν φωτογραφίαν αὐτὴν ὅτε τὴν γνωρίζω. Τὴν ἐπαρρόθην χωρὶς νὰ τὸ ἔχω εἰς τὰ ἔρπια τοῦ Ἀμπρουαζ, πιθανότατα μάλιστα νὰ τὴν ἐπῆρε ὁ γραφεὺς τοῦ ἀνακρίτου, ὁ ὁποῖος ἦταν συνένοχος τοῦ Λουπέν.

— Λοιπὸν;

— Λοιπόν η φωτογραφία αυτή θα ε-
χρησίμευσε ως διαβατήριο για να εξα-
σφαλίσουν την εμπιστοσύνη του πατέρα
μου.

— Αλλά ποιός; ποιός είναι δυνατόν να
εμπήκε στο σπίτι μου;

— Δεν ξέρω, αλλά ο πατέρας μου ε-
πίσθησε στην παγίδα. Θα του είπαν,
και θα το πίστευσε, ότι εφισκόμουν κά-
που εις τα περίχωρα και επιζητούσα να
τον ιδώ. Θα δηήκουσε και μ' αυτό τον
τρόπο θα τον απήγαγον.

— Μά αφού, προχθές, δεν έδωξες διό-
λου από την κάμαρά του;

— Τόν είδατε οείς να είναι μέσα;

— Οχι, αλλά σ'ας επαναλαμβάνω ότι
ή Καρλόττα του επήγαυε το πρόγευμά
του...

Μιά μικρή σιωπή επηκολούθησε. Το
βλέμμα του νέου και της μικρής συνηντή-
θηκαν και ο Μπωτρελέ με μεγάλη γλυκύ-
τητα της έπιασε το χέρι. Τόν κύτταξε
μιά, δυό φορές στα μάτια, κι' έπειτα
κρύβοντας το πρόσωπό της στα χέρια της
έξασπασε σε λυγμούς.

— Τι σου συμβαίνει; την ήρώτησε έκ-
πληκτος ο Φρομπερβάλ.

— Αφήστε με έμένα, μην άνακατωνε-
σθε, είπε ο Μπωτρελέ.

Αφησε την μικρή για λίγη ώρα να κλά-
ψη ελεύθερα, κι' έπειτα την ήρώτησε:

— Εσύ τά έκανες όλα, δεν είναι αλή-
θεια; Εσύ τούς έδωξες; Εσύ έδωσες
την φωτογραφία; Το όμολογείς, δεν είναι
έτσι; Και όταν προχθές έλεγες πως ο
πατέρας μου ήταν στο δωμάτιό του, ήξε-
ρες πολύ καλά πως δεν ήταν αλήθεια,
αφού εσύ τον είχες βοηθήσει να έδωχ;

— Δεν άπαντούσε. Ο Μπωτρελέ όμως ε-
ξηκολούθησε;

— Γιατί τό έκαμες αυτό; Θα σου προ-

σέφεραν βέβαια χρήματα... άρκετά για να
άγοράσεις κορδέλλες, παιχνίδια...

Τήν έτράβηξε κοντά του και της ση-
κωσε το κεφάλι. Διέκρινε ένα χαριτωμένο
παιδιάτικο προσωπάκι, μουσκεμένο από
τά 'δάκρυα και δυό φοδισμένα ματάκια
που τον κύτταζαν μ' άπελπισία.

— Ελα, εξηκολούθησε ο Μπωτρελέ.
τελείωσαν τώρα όλα... Ο πατέρας σου δεν
θα σε μαλώσει... Μονάχα θα σου διηγη-
θής όλα όσα έχω άνάγκη!... Μήπως ά-
κουσες τίποτα; μήπως θυμάσαι καμμία
λέξη που είπαν; Μήπως ξέρεις πως απή-
γαγαν τον πατέρα μου;

— Με τ' αυτοκίνητο... τούς άκουσα
που τό έλεγαν.

— Και ποιό δρόμο άκολούθησαν;

— Α! αυτό διν ξέρω.

— Δεν είπαν τίποτε μπροστά σου, που
να μπορούσε να μάς βοηθήσει;

— Οχι... έγαν μόνον τον άκουσα να
λέη: «Δεν έχωμε καιρό να χάνωμε... Αύ-
ριο στάς όκτώ θα μάς τηλεφωνήση ο άρ-
χηγός εκεί κάτω...

— Ποδ: προσπάθησε να θυμηθής...

Μήπως κανένα όνομα πόλεως;

— Ναι... κάτι... σαν Σατώ...

— Σατωμπριάν;... Σατώ-Πιερρύ;

— Οχι, όχι...

— Σατωρού;

— Ναι, ναι... Σατωρού.

Ο Μπωτρελέ δεν περίμενε να τελειώση
ή μικρή την φράση της. Σηκώθηκε άμέ-
σως και χωρίς να ενδιαφερθής για τον
Φρομπερβάλ, χωρίς ούτε καν να κυττάξη
το κοριτσάκι, άνοιξε την πόρτα και έτρε-
ξε προς τον σταθμό.

Σατωρού... ένα εισιτήριο για το Σα-
τωρού, κυρία...

Τήν πρωταν της έπομένης ο Μπωτρελέ
έφθανε στο Σατωρού, μετημφισμένος και

τελείως άγνώριστος. Περρίστανε έναν άγ-
γλο τρεκκοντούτη περίπου, ντυμένον μ'
ένα κοστούμι καφέ με μεγάλο καρρέ,
κοντό παντελόνι, κάλτσες μακρούς μάλ-
λινες, ένα ταξιδιωτικό κασκέττο, με τα
μάγουλα κατακόκκινα, και μιά μικρή γε-
νιάδα κοκκινωπή.

Τό άπόγευμα είχε ήδη μάθει ότι ένα
αυτοκίνητο που άκολουθούσε τον δρόμο
της Τουρ, είχε διασχίσει το προάστειο
του Μποζανσόν, έπειτα την πόλιν του
Σατωρού και είχε τέλοα, σταματήσει πέ-
ραν της πόλεως, εις τό άκρον του δά-
σους. Κατά τας δέκα μιά σούστα που την
ώδηγούσε κάποις άτομο είχε σταματήσει
και αυτή κοντά στο αυτοκίνητο, κι' έπει-
τα είχε απομακρυνθής προς δυσμάς από
την κοιλάδα της Μποζάν. Τήν στιγμή
έκείνη κάποις άλλο πρόσωπο ήταν καθι-

σμένο άπάνω εις την σούστα κοντά στον
οδηγό. Όσο για τ' αυτοκίνητο, ήκολού-
θησε τον αντίθετο δρόμο και διηυθύνθη άν-
τιθέτως, προς βορράν.

Ο Μπωτρελέ άνεκάλυψε εύλόως τον
ιδιοκτήτη της σούστας. Αλλά δεν ήταν
δυστυχώς σε θέση να δώση καμμία πληρο-
φορία. Είχε ένοικίασει την σούστα του
και τό άλογό του, σ' έναν άγνωστο ο
όποιος του την επανάφερε μόνος του την
άλλην ήμέρα τό πρωτ.

Από όλα αυτά άπεδεικνύετο χωρίς άμ-
φιβολία ότι ο πατήρ Μπωτρελέ έδρίσκατο
εις τα περίχωρα.

— Εχω την πεποίθησι, έσκέπτετο ο
Μπωτρελέ, ότι ο πατέρας μου βρίσκεται
κάπου έδω κοντά και ίσως δεν έχω παρά
να άπλώσω τό χέρι μου για να του προ-
σφέρω βοήθεια.

(Ακολουθεί

ΙΑΤΡΙΟΝ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ Α. ΚΑΜΠΑ

Πλατεία Κάνιγγος (Τεώρετς 6) Τηλέφ. 30-74

Τηλέφ. 40-74 ΑΘΗΝΑΙ

Συνεργασία Ε. Α. ΚΑΜΠΑ Ιατρού Γυναικολόγου.

Ακτινοσκοπήσεις, Ακτινοθεραπείαι, Ακτινογραφίαι,

Μηχανοθεραπείαι, Διαγνωστική, Χρόνια νοσήματα

Θεραπεύονται άνευ φαρμάκων ειμή δι' ιδιαιτέρας έξως μηχανικής
μεθόδου, άνωδόνου και ανακουφιστικής, πλείστα έσα χρόνια νοσήματα
δυσίατα ή και άνίατα μέχρι σήμερον θεωρούμενα ήττα.

**Ρευματισμοί, Ισχυαλγίαι, Στομαχικά, δυσκοιλιότης, Προστατί-
τις, Φαμμίασις, Ασπνία, Αναίμία, Εξηντήλημένοι οργανισμοί, Πα-
ραλύσεις, Συρίγγια, Αιχονία έλλη, Πολυσαρκία, Αιμορροΐδες κτλ.**
Προλαμβάνεται και σημαντικώς βελτιώνεται ή Αρτηριοσκληρώσις

ΤΜΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΟΝ

**Τοκετοί, Στειρώσεις, Μητροΐτιδες, Χρόνιοι κατάρροι, Συρίγγια, Κυ-
στίτιδες κτλ.**

Δι. ιδιαιτέρας μεθόδου με καταπληκτικά άποτελέσματα.

ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ Ο ΑΡΧΙΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΣ 'ΘΗΣΑΥΡΟΣ,

ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΣΕΛΙΔΕΣ 400
ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑΣ

Ποικίλαι γνώσεις.-Συνεργασία πολλών λογίων
καὶ ὅλων τῶν συνεργατῶν
μετὰ τῶν εἰκόνων των

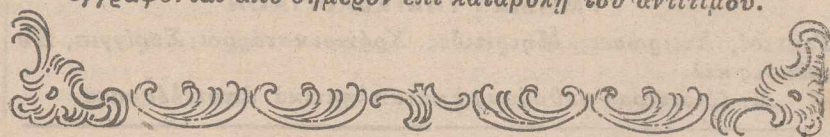
Πλείσται λεπτομέρειαι διαφόρων βιομηχανιῶν
μετὰ πολλῶν εἰκόνων.

Επιθεωρήσεις ἀπὸ τὴν
κοινωνικὴν, ἐθνικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ζωὴν
τοῦ λήξαντος ἔτους.

Εἰκόνες καὶ ἄλλη ὕλη σύμφωνος
πρὸς τὸ πρόγραμμα τοῦ «Θησαυροῦ».

Θὰ πωλεῖται χαρτόδετον δρ. 8.50
» χρυσόδετον » 12

Επειδὴ θὰ ἐκδοθῇ ὠρισμένος ἀριθμὸς ἀντιτύπων, Συνδρομηταὶ
ἐγγράφονται ἀπὸ σήμερον ἐπὶ καταβολῇ τοῦ ἀντιτίμου.

ΦΙΛΑΤΕΛΙΣΤΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΜΑΛΤΑΣ

Ἡ νῆσος τῆς Μάλτα, κειμένη με-
ταξὺ τῆς Σικελίας καὶ τοῦ Γιβραλτάρ,
ἀνῆκε κατ' ἀρχὰς εἰς τοὺς Τούρκους.
Κατὰ τὸ ἔτος 1798 κατελήφθη ὑπὸ τοῦ
Μεγάλου Ναπολέοντος, ἀλλ' αἱ διά-
φοροι πιέσεις τῶν κατοίκων, αἱ γενό-
μεναι ὑπὸ τῶν Γάλλων, ἐξηγάγκασαν
αὐτοὺς νὰ ἐπαναστατήσωσιν ἐναντίον
των.

Τῆς ἐπαναστάσεως ταύτης ἐποφελή-
θησαν οἱ Ἄγγλοι, οἵτινες ἐπολιορκη-
σαν τὴν πρωτεύουσαν τῆς νήσου (τὴν
Βαλέτταν) καὶ μετὰ εἰκοσάμηνον πο-
λιορκίαν ἐκυρίευσαν τὴν νῆσον, κατὰ
τὸ 1800.

Ἡ κατοχὴ των ἀνεγνωρίσθη ἐπίση-
μως διὰ τῆς Συνθήκης τῶν Παρισίων
τοῦ 1815.

Τὸ πρῶτον γραμματόσημον τῆς νή-
σου ἐξεδόθη κατὰ τὸ ἔτος 1860, εἶνε
δὲ τῆς 1)2 πέννας, χρώματος μελάνο-
φαιου. Κατεσκευάσθη ὑπὸ τοῦ Οἴκου
RUE & Co.

Τοῦ γραμματοσήμου τούτου ὑπάρχον
διάφοροι παραλλαγὴ γήστου καὶ χρω-
μάτων.

Κατὰ τὸ ἔτος 1885, ἡ νῆσος ἔλαβεν
τὴν Ταχυδρομικὴν Αὐτονομίαν καὶ ἐξεδόθη
μία σειρά, αποτελουμένη ἀπὸ 6
γραμματόσημα, τῆς 1)2, 1, 2, 2 1)2
καὶ 4 πεννῶν καὶ τοῦ 1 σελληνίου.

Τὸ παρελθὸν ἔτος ἐξεδόθη πρὸς συμ-
πλήρωσιν τῆς σειρᾶς, 1 γραμματόση-
μον τῶν 5 σελληνίων, χρώματος ὀφ-
"Ολα τὰ γραμματόσημα τῆς σειρᾶς φέ-
ρουν ὡς εἰκόνα τὴν Βασίλισσαν Βι-

κτωρίαν.
Μετὰ 14 ἔτη, κατὰ τὸ 1899, μία
νέα σειρά ἐκυκλοφόρησεν, ἀποτελου-
μένη ἀπὸ 5 ἀξίας τοῦ 1 φαρδηνίου, τῶν
4 1)2 καὶ 5 πεννῶν, τῶν 2 σελ. καὶ
6 πεννῶν καὶ τῶν 10 σελληνίων. Αἱ
εἰκόνες τῶν γραμματοσήμων τούτων
παριστάνουσι διάφορα μέρη τῆς νήσου
καὶ τὴν πρωτεύουσιν, πλοῖον τῆς Μάλ-
τας κλπ.

Τὸ 1921 τὸ γραμματόσημον τῶν 2
1)2 πεννῶν τοῦ 1885, ἐπεσημάνθη διὰ
τῆς ἀξίας τῆς 1 πέννας, λόγφ ἐλλαί-
ψεως γραμματοσήμων τῆς ἀξίας ταύ-
της. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπισημανθέντων
ἀνέρχεται εἰς 720,000.

Μετὰ τὸν θάνατον τῆς Βασιλίσσης
Ἐλισάβετ καὶ τῆς εἰς τὸν Θρόνον ἀ-
νέδοῦ τοῦ Εἰσαγγελοῦ τοῦ 1901, μία σει-
ρὰ μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ ἡλίου εἰς κυκλο-
φορίαν, αποτελουμένη ἀπὸ διαφόρους
ἀξίας ἀπὸ τῆς 1)2 πέννας μέχρι τῶν
5 σελληνίων. Τῆς σειρᾶς ταύτης ὑ-
πάρχον διάφοροι ἐκδόσεις τῶν ἔτων
1903, 1904, 1905 καὶ 1907-11.

Κατὰ τὸ ἔτος 1913 ἐξεδόθη μία νέα
σειρὰ μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ νέου Βασιλέως
Γεωργίου τοῦ 1ου, αποτελουμένη ἐκ
τῶν ἑξῆς γραμματοσήμων: τῶν 1)4,
1)2, 1, 2, 2 1)2, 3, 4 καὶ 6 πεννῶν
1, 2 καὶ 5 σελληνίων.

Ἐπίσης καὶ αὐτὸ ἔτος ἐξεδόθη ἓν
γραμματόσημον τῶν 10 σελληνίων, χρώ-
ματος μπλε-μαύρου, τοῦ ὁποῦ ἡ ση-
ματικὴ ἀξία ἀνέρχεται εἰς τὰ 1500
γὰλ. φράγκα.

Κατά τὸ 1918 ἡ γραμματόσημον τῆς σειρᾶς τοῦ 1913 τῆς 1) 2 πέννις πρῶτον καὶ 1 τῆς σειρᾶς τοῦ 1903 τῶν 3 πέννων λιλά, ἐπεσημάνθησαν διὰ τῶν λέξεων WAR TAX (πολεμικός φόρος).

Τὸ 1921 ἐξεδόθη μία νέα σειρά μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Βασιλέως Γεωργίου, περικυκλωμένης διὰ νέων σχεδίων. Τὰ γραμματόσημα τῆς σειρᾶς εἰνε τὰ ἑξῆς: 1) 4, 1) 2, 1, 2, 2) 2, 6 πέννων, 2 καὶ 10 σελληνίων.

Μετὰ τὴν κήρυξιν, κατὰ τὸ 1922 τῆς Αὐτοδιοικήσεως τῆς νήσου, ἐπεσημάνθησαν τινὰ τῶν γραμματόσημων τῶν ἐκδόσεων 1899—21 διὰ τῶν λέξεων: SELF GOVERNMENT.

Τέλος, κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐξεδόθη μία νέα σειρά, ἀποτελουμένη ἀπὸ τὰ ἑξῆς γραμματόσημα: 1) 4, 1) 2, 1, 2, 3, 4, 6 πέννων, 1, 2 σελληνίων, 2 σελληνίων καὶ 6 πέννων, 5 10 σελληνίων

καὶ τῆς μιᾶς ἀγγλικῆς λίρας.

Ἡ ἀξία τῆς σειρᾶς ἀνέρχεται εἰς τὰ 250 γλ. φράγκα.

ΚΩΣΤΑΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΥ

ΣΗΜ. Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ἀνταπόκρισιν ἀπευθυντέον κ. Κ. Αγγέλου, Γραφεῖα «Θησαυροῦ».

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

κ. Ε. Παράσχον. Μιτωλήνην.—Γράφωμεν ἰδιαιτέρως.

κ. Β. Κλήμην. Καλαμπάκην.—Ἡ ἀξία τῆς σειρᾶς, τὴν ὁποίαν κατέχετε, ἀνέρχεται εἰς 5 δραχμάς.

κ. Γ. Φινάρην. Πειραιᾶ.—Τὰ γραμματόσημα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐκδοθῶσι μετὰ τὴν εἰκόνα τῆς Ἑθνικῆς Ἐνδομασίας τῶν γυναικῶν τῆς Δωδεκανήσου, θὰ εἰνε τοῦ 1 λεπτοῦ καὶ τῶν 10 λεπτῶν.

Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ

Πολὺ ζεστά φαγητὰ καὶ ποτὰ ἐξερθεύουν τὸν στόμαχον καὶ τείνουν εἰς τὴν ἐλκυσίν του καὶ τὴν παραγωγὴν καρκίνου.

Τὴν γνώμην ταύτην ὑποστηρίζει ὁ Καθηγητὴς τοῦ Δημοσίου Ἰνστιτούτου τῆς Φραγκφούρτης καὶ Διευθυντὴς τοῦ ἐν αὐτῷ Τμήματος τῆς νόσου τοῦ καρκίνου. «Εἶναι φυσικόν, λέγει, ὁ Καθηγητὴς Κάσκιερ, ζεστά φαγητὰ καὶ οἰσπνευματώδη ποτὰ νὰ προξενοῦν ἐρεθισμὸν εἰς τὸν στόμαχον καὶ νὰ τὸν μετὰλλουν εἰς εὐκολον λείαν τοῦ νοσήματος τοῦ καρκίνου.

Αλλ' ἐν τούτοις, ὁ σοφὸς Καθηγητὴς ἀποφεύγει νὰ εἴπῃ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέ-

πει νὰ τρώγῃ καὶ πίνει μόνον φαγητὰ καὶ ποτὰ, τὰ ὁποῖα εἰναι κρύα.

—Τίποτε, λέγει, δὲν δύναται νὰ ληχθῇ, ἐκνείον ἐνὸς ζεστοῦ καφῆ ἢ τσατοῦ. Προβλεπὶ μάλιστα καὶ περαιτέρω. Συνιστὰ οἰσπνευματώδη ποτὰ διὰ τὴν γαστρίαν.

Ὁ Καθηγητὴς Ρίτσαρντ Βέρνερ, Διευθυντὴς τοῦ Νοσοκομείου τῆς Αἰδαλδέργης, ἐδήλωσεν, ὅτι εἰναι τελείως σύμφωνος μετὰ τὸν Καθηγητὴν Κάσκιερ, εἰς τὸ ζήτημα, ὅτι εἰς πολλὰς περιπτώσεις ὁ καρκίνος ἀφίσταται εἰς ἐρεθισμὸν τοῦ στόμαχου τὸν ὁποῖον προκαλοῦν ζεστά φαγητὰ καὶ ποτὰ.

Ὁ Καθηγητὴς Βέρνερ συμβουλεύει θεραπεύειν δι' ἀκτινῶν Ρατίγκεν. Αλλὰ δηλοῖ, ὅτι δὲν πρέπει νὰ υποτιμᾶται ἡ σπουδαίτης τῆς τοιαύτης ἱατρικῆς προσπαθείας, πρὸς θεραπείαν τοῦ καρκίνου.

ΠΑΛΑΙΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ο ΥΠΕΡΤΙΓΓΡΙΣ

Η ΧΟΡΤΟΦΑΓΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΥΓΙΕΙΝΗ

Εἶναι παρατηρημένον ὅτι εὐκολώτερον ἀλλάζουν μερικὰς κακὰς συνήθειας οἱ λαοὶ παρὰ τὰ ἄτομα.

Ἡ Ρωσσία, εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ πολέμου, εἶχε ἀπαγορεύσει τὸ ποτόν. Ἡ Ἀμερικὴ κατόπιν εἶχε ψηφίσει τὴν ἐξηροπασίαν «régime sec» καὶ τελευταίον ἡ Τουρκία διὰ νόμου ἀπηγόρευεν ὅλα τὰ ποτὰ.

Εἰς τὴν ἀπὸ Ανατολὴν ὁ Βουδδας εἶχε ἐπιβάλλει τὸν νόμον τῆς ὑδροποσίας εἰς τὴν δύσιν ὅμως ἡ καινοτομία αὕτη εἶναι ὁπωσδήποτε μία πρόοδος τῆς ἀνθρωπότητος.

Διὰ τὴν τροφὴν ὅμως δυστυχῶς καμία πρόοδος δὲν ἔγινεν ἀκόμη ὁ δὲ ἄνθρωπος ἢ μάλλον ὁ ἄνθρωπος ἐξακολουθεῖ, παρὰ φύσιν, νὰ νὰ παραμένῃ ἀσυνειδήτως, σαρκοφάγος ἢ κρεοφάγος.

Φαίνεται ὅτι ἡ κακὴ αὕτη συνήθεια ἤρχισεν ἀπὸ τοὺς ἀρχαιότερους καιροὺς πρὶν τοῦ κατακλυσμοῦ καὶ τὴν ἐποχὴν ὁ ἄνθρωπος ἀλλεῖται κόκκων σίτου καὶ καρπῶν ἡναγκάσθη νὰ τρώγῃ ζῶα θνησιμὰ.

Ποία ὅμως εἶναι ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου κατασκευῆς;

Ὅλοι οἱ φυσιολόγοι γνωρίζουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει οὔτε τοὺς μακροὺς κυνέοντας, οὔτε τὸ βραχὺ τῶν σαρκοφάγων ζῶων ἔντερον, καὶ ὅτι πεπτικά του ὄργανα εἰναι ζωὸν καρ. οφάγου διότι ὁ ἄνθρωπος

ἐπὶ καὶ ὁ πίθηκος εἶναι ζῷα κερποφάγα.

Βεβαίως καὶ ὁ πίθηκος γίνετα σαρκοφάγος ὅταν τὸν ἀναγκάσῃ ὁ ἄνθρωπος ἀλλὰ εἰς τὴν ἀγρίαν του κατάστασιν εἶναι κερποφάγος καὶ υγιής, ἐνῶ ὅταν γείνη σαρκοφάγος ὑπόκειται εἰς πλείστας θερματικὰς νόσους, ὅπως καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὑποκείμενος εἰς πολλὰς ἀσθενείας ἀπὸ τὴν κρεοφαγίαν προερχομένας.

Οἱ ἰατροὶ γνωρίζουν καλὰ ὅτι, ἐὰν τὸ οἰσπνεῦμα εἶναι δηλητηριον καὶ αἱ τοῖς αἰσθήσεως τὰς ὁποίας ἐμπεριέχει τὸ κρέας, εἶναι δηλητηριώδεις, καὶ προξενοῦν τὰς περισσοτέρας νόσους τοῦ ἀνθρώπου.

Εἶναι ἐπίσης γνωστὸν ὅτι τὸ κρέας δὲν ἔχει τίποτε, ὡς ὑπερτιγγρὶ οὐσίαν ἢ ὁπία νὰ μὴ εἶναι καὶ εἰς τοὺς καρπούς. Τὸ λεύκωμα καὶ τὴν προτεΐνην τὰς εὐρίσκουμεν ἐν ἀποβία εἰς τὸ γάλα ἢ τὸ τυρὶ ἢ ἐν ἀνάγκῃ καὶ εἰς τὰς αὐτὰς. Προσέτι τὸ κρέας τὸ ὁποῖον ἔχει τὰς δηλητηριώδεις τοξίνας, δὲν ἐμπεριέχει κατὰ τὴν ὁποῖον εἶναι ἀπαραίτητον διὰ τὴν τροφὴν καὶ τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τοὺς καρπούς καὶ τὰ λαχανικὰ εὐρίσκειται ἢ δὲ οὐσία αὕτη εἶναι ἡ βιταμίνη.

Ἰπὸ αἰσθηματικῆς καὶ ἠθικῆς ὡς καὶ ὁικονομικῆς ἐπίσης ἐποψίν ἢ καινοτομία αὕτη τῆς χορτοφαγίας.

ή αλλαγή κρεωράγου διαίτης επιβάλλονται εις την ανθρωπότητα.

Διότι εάν τὸ σῶμα τρέφεται ἀπὸ λευκώμα καὶ ἀπὸ θηταμίνην, ἡ ψυχὴ ὅμως τρέφεται ἀπὸ ἀγάπην, ἀλλὰ πῶς εἶναι ἡ ἀγάπη, πῶς ὁ εἶκτος πῶς ἡ εὐσπλαγχνία διὰ τὰ δυστυχῆ αὐτὰ ζωντανὰ ζῶσι τὰ ὅποια καὶ αὐτὰ ἐπίσης ἀναποδὺν τὴν ζωὴν, φοβῶνται τὸν θάνατον καὶ τρέμουν ἀπὸ τὸν φόβον δταν βλέπουν εἰς τὸ σφαγεῖον τοὺς ἀδελφούς των καὶ τὰ παιδιὰ των νὰ σφάζονται. . . Διότι καὶ αὐτὰ ἔχουν ἀδελφούς, μητέρας, καὶ παιδιὰ, ἔχουν καὶ αὐτὰ μίαν μικρὰν νοημοσύνην, ὥπως τὰ παιδιὰ μας καὶ μετὰ τὴν νοημοσύνην των προσπαθοῦν νὰ ἐνοήσουν κατὰ τὴν καρδίαν μας. ἔχουν καὶ αὐτὰ καρδίαν, καλὴν καὶ τρυφεράν, ἡ ὅποια γνωρίζει νὰ αἰσθάνεται, νὰ πονῇ καὶ νὰ κλαίῃ. Πόσον δὲ καλλιτέρα εἶναι ἡ καρδιά αὐτῆ των ἀνθρώπων καὶ ἀκάκων ζώων, ἀπὸ τὴν καρδίαν πολλῶν ἐξ ἡμῶν ! Ὅλοι γνωρίζομεν πῶς τρέφονται καὶ πῶς προστατεύουν τὰ μικρά των, τὰ ζῶα.

Ὅπως νομίσῃ τις ὅτι εἰν τὰ ἀφῆσμεν θὰ πολλαπλασιασθῶν καὶ θὰ βλάψουν ; ἀπ' ἐναντίας, τότε θὰ ἔχομεν ἀφθονώτερον καὶ εὐθηνότερον γάλα, τυρί, βούτυρον, μαλλί καὶ λοιπά. Ὅσον περισσότερα πρόβατα καὶ ἀγελάδας ἔχομεν, τόσον τὸ καλλίτερον διὰ τὴν ανθρωπότητα.

Εἰς τὰς ἀρχαίας Ἰνδίας ἐτιμοῦρετο διὰ θανάτου ἐκεῖνος ποῦ ἔσφραζεν μίαν ἀγελάδα.

Ὁ ἄνθρωπος θὰ εἶναι κακὸς καὶ σκληρὸς διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐπίσης, ἐνόσω εἶναι τοιοῦτος καὶ διὰ τὸ ζῆον. Ἐνόσω ἔχει τροφήν του τὰ ζῶα, καὶ ὁ ἴδιος θὰ εἶναι θυμὰ τῶν παθῶν του καὶ τῆς ἐξαγριώσεώς του.

Ἐνόσω δὲν ἀγαπᾷ καὶ δὲν σέβεται τὴν ζωὴν καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ταπεινότερα ὄντα τὰ ὅποια δὲν θλάπτουν δὲν δύναται νὰ γείνη ἡθικώτερος καὶ εὐτυχέστερος, δὲν θὰ γείνη ὑπερ-ἄνθρωπος, ἐνόσω εἶναι «ὕπερτίγρις» τὰ ζῶα τὰ ὅποια σφάζομεν ἔχουν δικαίωμα ἐφ' ἡμᾶς ὅχι μόνον ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ τῆς ζωῆς των, ἀλλὰ καὶ εὐγνωμοσύνης διὰ τὰ ἀγαθὰ τὰ ἀνεκτίμητα πῶς μᾶς δίδουν.

Κανὲν ἔθνος δὲν θὰ γείνη καὶ δὲν δύναται νὰ γείνη πραγματικῶς μέγα, ἀνευ ἀλλαγῆς τῆς κρεωφαγίας κανὲν ἔθνος δὲν θὰ γείνη πράγματι ἀνθρωπιστικὸν καὶ ἰδανικῶς πολιτισμένον, ἐν ὧσιν δὲν ἀναπτύσσεται εἰς αὐτὸ τὸ αἶσθημα τῆς ἀγάπης καὶ προστασίας τοῦ ἀδυνάτου ὄντος, καὶ ἐνόσω δὲν ὑπάρχει μία μερίς ἡ ὅποια νὰ μὴ καταδέχεται νὰ ζῇ μετὰ τὴν σάρκα καὶ μετὰ ἅμα ἄλλων ἀδελφῶν ὑποδεστέρων ζωῆν.

«Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.»

ΕΥΑΓ. ΒΑΛΑΣΥΡΙΣ.

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ
ΑΦΙΧΘΗΣΑΝ

ΣΤΟΥ ΓΩΡΓΙΑΔΟΥ ΚΑΙ Γ. ΩΡΓΑΝΤΖΟΓΛΟΥ

53 Σταδίου 53

ΟΙ ΟΛΕΤΗΡΕΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ

ΡΑΣΠΟΥΤΙΝ ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΟΥΓΓΛΙΑΜ ΔΕ ΚΑΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

χι, ὅχι ἐκράβασεν ἡ Τσαρίνα ἐν ἀπελπισίᾳ. Εἶτα στρέφόμενη ἀπὸ τὸ μωρὸς πρὸς τὸν σὺ ζυγὸν τῆς ὅστις εἶχε διὰ κόψει ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ γένους τοῦ γαλλικοῦ καὶ τοῦ πορτογάλου Σαρατινῶν. Νῦν δὲν εἰμποροῦσε νὰ εἶναι πρὸς τὴν ἐκκλησίαν ἀστικήν αὐτὴν ἐπέμβασις. Εἶπε φοβερὸν!

ὑποβάλλουν κατάλογον τῶν ἐχθρῶν τῶν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον καὶ παῦσον ὅλους αὐτοὺς ἀμέσως ἀντικαθιστῶν αὐτοὺς διὰ φίλων μας.

— Εἰν μοῦ δίδεις τὴν ἀδειαν νὰ ἐνεργήσω εἰπεν ὁ ψευδοἁγιὸς πρὸς τὸν αὐτοκράτορα! θὰ σοῦ παρουσιάσω ἐγὼ τὸν κατάλογον ὡς καὶ τὰ ὀνόματα τῶν διαδόχων.

— Σοῦ δίδω πᾶσαν ἐλευθερίαν ἐνεργείας ἀγαπᾷ μοι Γρηγόριε ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τοῦ αυτοκράτορος.

Εἰς διάστημα ὀλιγότερον τῶν δώδεκα ὁρῶν ὅσοι ἐκεῖνοι οἱ κληρικοί τῆς Ἱερᾶς Συνόδου οἵτινες εἶχον προσλαβῆσαι ἀποκαλύψουν τὸν κακούργον μοναχὸν ἐπαύθησαν εἰς δὲ τὴν θέσιν αὐτῶν διαφασθῆσαν πρὸς αὐτὰς ἐκ τῶν πολλῶν ἀκαθῶν καὶ μεισθῶν ἱερομενῶν, οἵτινες κατήγγυον τὴν Ρωσικὴν ἐκκλησίαν ἐπὶ κεφαλῆς δὲ αὐτῶν ὁ ἐπίσκοπος Θεοφάνης.

Τὴν ἰδίαν ἐποχὴν μετὰ πολλὰς ρωσικὰς συνελυσεῖς τῆς Καμαρίλας ἐν τῇ αἰσίᾳ τοῦ Ρασπουτίν, ὁ Πρωτοπολάφ δὲ νὰ ἐμποδίσῃ νέαν ρωσικὴν ἐπὶ τῆς ἐπέτυχε διὰ τοῦ Γερμανικοῦ χρημάτων νὰ δια-

βερὸν! Δὲν ὀφείλομεν νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὸν προσφύλῃ μας ἅγιον Πατέρα. Διάταξον ἀμέσως νὰ σοῦ

φθέρη μερικούς στρατηγούς σωματάρχας εις τὸ μέτωπον. Αποτέλεσμα δὲ ὑπῆρξε ἡ συντριβὴ καὶ καταστροφή τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ εἰς δώδεκα διάφορα σημεία. Ἡ ἐκ τούτου παραχθεῖσα ἐντύπωσις ὑπῆρξεν εἰς ἀνέμενεν ἡ Καμαρίνα, ἥτις ἐξήτει νὰ παραστήσῃ εἰς τὸν λαὸν ὅτι οἱ Γερμανοὶ ἦσαν ἀκατανίκητοι καὶ οἱ ἡνωριστὴ εἰρήνη ἦτο προτιμότερα παρὰ ἡ ἐξακολούθησις τῶν ἐχθροπραξιῶν.

Τὰ σκάνδαλα διεδέχοντο ἀλλήλα, πολλοὶ ἀξιωματικοὶ τοῦ Γενικοῦ Επιτελείου συλληφθέντες ἤχθησαν πρὸ τοῦ στρατοδικείου· ἐν τούτοις ἐλήφθησαν ὅλα τὰ μέτρα ὥστε νὰ μὴν πάσῃ οὐδεμίᾳ ἀποδείξει ἐναντίον ἐκείνων οἵτινες εἶχον ἔνεργήσει τὴν διαφθορὰν τῶν ἀξιωματικῶν.

Ἐτερον σκανδαλώδες γεγονός ἦτο τοῦ στρατηγοῦ Μασδλόβσκι ὁστις προπολεμικῶς διοικοῦσε τὸ 14ον σῶμα στρατοῦ εἰς τὴν Σμογόνσκη. Μία ἀδελφὴ μαθήτρια νέα ὥραία καὶ ξένη εἶχε καταλείψει τοῦτον ὥς καὶ τὸν στρατιωτικὸν διοικητὴν Βαρσοβίας νὰ δεχθῶσι ομημαντικὸν ποσὸν παρὰ τραπεζίτης Μόσχης ὑπὸ τὸν ὄρον ὅπως κατὰ τὴν ὑποχώρησιν τῶν ρωσικῶν στρατευμάτων κτηνήσῃσι τὸ διζμερίσμα τοῦ Νόβο-Γιωργέβσκη, οἵτινες ἐξεπλήρωσαν πιστῶς τὴν ἐντολὴν καὶ οὕτω ἀπειρος ποσότης μυδραλιοβόλων, πυρομαχικῶν καὶ ὑποβρυγίων ἔπεσαν εἰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ.

Διὰ νὰ προκαλέσῃ σκάνδαλον καὶ νὰ ἐρεθίσῃ τὴν δημοσίαν γνώμην ὁ ψευδοάγιος καταγγέλλει κρυφίως τοὺς δύο αὐτοὺς προδότας οἵτινες φυλακισθέντες παρετέμφθησαν εἰς τὸ στρατοδικεῖον. Οἱ κατηγορούμε-

νοι ἀπεκάλυψαν ὅτι μία νεαρὰ γυνὴ τοὺς εἶχε δώσει μεγάλην χρηματικὴν ποσότητα. Καὶ ἡ νεαρὰ γυνὴ προσήχθη. Ὁ Ρασπουτὶν κληθεὶς δὲν κατέθεσεν οὐδὲν ὑπὲρ τοῦ αὐτοχότου θύματος. Ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἐδήλωσεν ὅτι ἦτον ἐν ἀλλοῦν ὄργανον τοῦ μοναχοῦ, ἀλλ' οὗτος ἐγνωστοποίησεν εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ στρατοδικείου ὅτι ἡ νεαρὰ γυνὴ ἦτον συστηματικὴ κατὰσκοπος τῆς Γερμανίας γνωστὴ εἰς τὴν Αὐλὴν καὶ ὅτι ἐκρατεῖτο ὡς ὑποπτος ἐπὶ πολλὸν καιρὸν.

Ἡ καλὴ πίστις τοῦ Ρασπουτὶν οὐδέποτε εἰσέθη ὑπὸ ἀμφιβολίαν. Μήπως δὲν, ἦτο στενὸς φίλος καὶ ὁ φρονιμώτερος, μάλιστα τοῦ Τσάρου καὶ τῆς Τσαρίνας; Ὅθεν τὸ στρατοδικεῖον ἐξέδωκε καταδικαστικὴν ἀπόφασιν καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι δυστυχεῖς ἐτουφεκίσθησαν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ στρατῶνος τῆς Σαμάρας.

Ὁ κακοῦργος μοναχὸς πεπρωκισμένος μὲ ὑπερφυσικὴν λεπτότητα καὶ φοβούμενος ἀπὸ τὸν κακοῦργον σύντροφόν του Πρωτοπαπῶφ ἐκράτει τὴν Ρωσίαν εἰς τὴν διάθεσίν του καὶ ἠδύνατο μὲ μίαν του μόνον λέξιν νὰ συντρίψῃ τοὺς πλέον ἰσχυροὺς.

Ἡ κάτωθι δημοσιευμένη ἐπιστολὴ ἀποδεικνύει ὅτι εἶχε σχέσεις λίαν ζωηρὰς μετὰ τῆς Γερμανίας καὶ ὅτι αἱ κακοήθειες συνωμοσίαι αἵτινες ἐγένοντο ἐναντίον τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ ἐπρολασκακεῖν τὸν ἐν Βερολίνφ.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ὡς καὶ πλῆθος ἄλλων λίαν ἐνοχοποιητικῶν περὶ τὸν θάδεμλῃσιν κατωτέρω ἀνεκαλύφθησαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μοναχοῦ εἰς ἓνα μικρὸν χρηματοκιβώτιον ὑπὸ τὰς σανίδας τοῦ ὑπογείου τῆς πολυτελοῦς του κατοικίας. Απο

τελεῖ μέρος τῆς κρυπτογραφικῆς του ἀλληλογραφίας μετὰ τῆς ἐπιρροῆς τῆς γερμανικῆς κατασκοπείας. Εὐτυχῶς ἐν τῷ αὐτῷ χρηματοκιβώτιῳ ἀνεκαλύφθη καὶ ἡ κλεῖς τῇ βοηθείᾳ τῆς ὁποίας κατορθώθη ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἀλληλογραφίας αὐτῆς ὡς καὶ ἄλλων πολλῶν σπουδαίων ἐγγράφων.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἔχει ὡς ἐξῆς:

Αριθ. 70—16 Αὐγούστου 1917

Ελάβομεν ἀκριβῆ σημείωσιν τῶν ἐκθέσεων σας ἀναφορικῶς τῶν κινήσεων τοῦ Κρουσενστέρν (διοικητοῦ τοῦ 28 σώματος στρατοῦ) καὶ τῶν Σαχάρωφ καὶ Γιεπεντῆν (δύο ἰσχυρῶν μελῶν τῆς Δούμας). Ὁ ἐμπορικὸς οἶκος ἀδελφοὶ Βέρμαν τοῦ Κιέβου θὰ καταβάλλῃ εἰς τὸ Κρεδὶ Λυών εἰς Πετροῦπολιν 120.000 ρουβλίων διὰ λησμόν σας, ὡς καὶ ἴσον ποσὸν διὰ τὸν φίλον σας Σ. (τὸν πρωθυπουργὸν Στουρμερ).

«Αἱ ὁδηγίαι μας εἶναι αἱ ἐξῆς: ἐπιβάλτε εἰς τὸν Σ. τὸ συλληφθῆν σχεδὸν διὰ τὴν Δούμαν. Εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν θὰ εὑρεθῇ κατάλογος ἀνοικτῶν καὶ διευθύνσεων χιλιάδων ρώσων ἐπαναστατῶν ἀδιαλλετοῦ. Ὅλους τούτους ἐὰν διατάξωμεν δυνάμεθα νὰ τοὺς φυλακίσωμεν ἢ νὰ τοὺς ὀδηγήσωμεν πρὸ τοῦ στρατοδικείου διὰ νὰ τουφεκισθῶσιν. Οὗτος θὰ ἐνεργήσῃ μετὰ ψυχραιμίας καὶ μετὰ πάσης ἐξερνυθείας θὰ καταρτίσῃ τοὺς πράκτοράς του μὲ τὴν ἐπίσησιν τῆς ὑποστηρίξεως καὶ ἀφ' οὗ φροδιάσῃ τοὺς μετὰ τὰ ἀναγκαζοῦντα ποσὰ καὶ θὰ κατορθώσῃ ὅπως μέγας ἀριθμὸς δημοκρατικοσοσιαλιστῶν γερμανοφίλων εισέλθῃ εἰς Πετροῦπολιν καὶ ἐνεργήσῃ ἐκ συμφώνων μετὰ τῶν ἀναρχικῶν ρώσων, ὁπαδῶν τοῦ Τολστόι, τῶν εἰ-

ρηγοφίλων, τῶν κομμουνιστῶν. Χάρις εἰς τὴν εὐρείαν προπαγάνδαν τὴν διενεργουμένην παρὰ τῶν σφόδρα ταραχοποιῶν εἰς τὰ ἐργαστάσια τῶν πυρομαχικῶν δυνάμεθα νὰ προκαλέσωμεν ἀπεργίας καὶ νὰ ἐπιφέρωμεν καταστροφάς. Εἰς κατάλληλον στιγμήν, ἔτι θὰ δοθῶσιν ὁδηγίαι. Πρέπει νὰ ὁδηγηθῶν οἱ ἀεργοὶ νὰ προκαλέσωσι παντοῦ ἀπεργίας καὶ ἀρχίσωσι οὕτω τὴν κίνησιν τῆς Εὐρώπης πρὸς συνασπισμὸν τῶν δημοκρατικοσοσιαλιστῶν. Τὸ σχέδιον τοῦτο θὰ προσελκύσῃ τὰς ἐργατικὰς τάξεις ἐπὶ δέξῃ ἐπιτύχει ἐν Ἰσλανδίᾳ. Ὁ μόνος σοβαρὸς σας ἀντίπαλος εἶναι ὁ Γκουτκόφ ἀλλὰ θὰ τὸν ἐξαναγκάσῃτε μέσον τῆς αὐτοκρατείας νὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴν του εἰς ἄλλας σφαῖρας δράσεως. Στρατολογήσατε μὲ τὸ μέρος μας ὅσον τὸ δυνατόν περισσύτερον ἀριθμὸν μελῶν τῆς Δούμας. Υποβίλατέ μας ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κατάλογον τῶν πληρωμῶν σας καὶ ὁ οἶκος Βέρμαν θὰ διατηρήσῃ τὸν ἀνοικτὸν λογαριασμόν σας παρὰ τὸ Κρεδὶ Λυών.

Ἀναμενόμενα τὰ ἀποτελέσματα τῶν καλῶν σας ὑπηρεσιῶν τῆς ὁποίας ἐκτιμῶ πολὺ ἡ Α. Μ. καὶ αἵτινες θὰ ἀποφθίσῃ γενναίως ὅταν θὰ ἐχωμεν ὑποχέρισον τὴν Ρωσίαν ὅπως καὶ δὲν θὰ ἀσχηθῇ.

Αναμνηστέ.

Εἰδοποιήσατε τὸν Σ. (Στουρμερ) νὰ διστάσῃ πρὸς τὴν Μέγαν Δούκα Δημήτριον. Κατεχεῖ ἐπιστολὴν λίαν ἐνοχοποιητικὴν γοιφεῖαν παρὰ τῆς Νόβας Λιτβίνωφ ἀναφορικῶς πρὸς τὴν δωροδοκίαν τοῦ Βρουσίλωφ. Νομίζομεν ὅτι ἡ Λιτβίνωφ εὐρίσκεται εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Ρετζί-

να ἐν Πετρούπολει. Μὴν φρεισθῆτε οὐδεμιᾶς προσπάθειάς πρὸς ἀποκτινίσιν τῆς ἐπικινδύνου ἐπιστολῆς τὴν ὁποίαν καὶ νὰ καταστρέψετε.

Ο καθηγῆτης Μιλιούκωφ πρέπει νὰ ἐξαφανισθῇ. Διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην πρέπει νὰ καταβληθῶσι δύο χιλιάδες ρούβλια. Νὰ βολιδοσκοπηθῶσι οἱ Ζ καὶ Β, ἀμφότεροι πιέζονται ἀπὸ χρηματικὰς στενοχωρίας.

Εἰπῆτε εἰς τὴν Ανναν (Βιριμπόβα) νὰ παρακαλέσῃ τὴν αὐτοκράτειραν νὰ δεχθῇ εἰς ἀρράσιν μίαν γυναικα ὀνόματι Γκέισμαν εἰς τὰς 30 Αὐγούστου τὴν μεσημβρίαν. Φέρει αὕτη προφορικὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ αὐτοκράτορος.

Συμφέρεαι νὰ γνωρίσητε τὴν κόμησσαν Ζία Κλοτέφ δὲ Βορονέγι. ἔχει αὕτη μεγάλην ἐπιρροὴν παρὰ τῷ μεγάλῳ στρατιωτικῷ κύλῳ καὶ δύναται ἐν τῷ μέλλοντι νὰ σᾶς φανῇ χρήσιμος.

Ο Η (κατάσκοπος τοῦ ὁποίουδὲν ἐγνωσθῇ ἡ τὴν αὐτῆς μέχρ' ἡμέρας) ὥρῃσε τὴν 29 Αὐγούστου καὶ ὥραν 11.30 ὥς ἡμέραν καὶ ὥραν καθ' ἣν θὰ λάβῃ χώραν ἡ καταστροφὴ τῶν πυροτεχνικῶν ἐργαστασίων τοῦ Κριστόβσκη. Ηλεκτρικὸν σύρμα ἔχει τεθῇ ὑπὸ τὸν Νέδαν καὶ τὰ πάντα εἰσὶν ἑτοιμα.

Χαιρετισμοὺς ἐκ μέρους τῶν τριῶν ἡμῶν.

N.

Τοιαῦται ἦσαν αἱ ὁδηγίαι αἰμυστικαὶ τὰς ὁποίας ἐλάμβανεν ἐκ Βερολίνου ὁ κακούργος ἀγύρτης ὅστις ἐνομίζετο ὡς ὁ μεγαλειότερος πατριώτης ἐν Ρωσίᾳ.

Ἐδοῦ καὶ ἡ ἀπάντησις του τῆς διαποίας ἐκράτησεν ἀντίγραφον, σύντομος, ἀλλὰ λίαν περιεκτικὴ.

«Ἐλαβον τὴν ἐπιστολὴν σας καὶ τὰς ὁδηγίας σας. Ο Σ. εἶναι ἐπὶ τὸ ἔργον. Εἰδοποίησα τὴν Α. Μ. καὶ ἐλήφθησαν ἅπαντα τὰ μέτρα διὰ τὴν μεγάλην ἐπιχείρησιν. Ὅσον περισσότερα εἶναι ἡ καταστροφὴ τῶν πολεμικοῦν καὶ ὅσον περισσότερα τὰ θύματα, τόσον καὶ ἡ ἐπιτυχία μας θὰ ᾖναι μεγαλειτέρα. Ο Σ. ἔχει ἤδη ἀποστείλει τετρακοσίους ἀδελφάκους ἐπαναστάτας εἰς τὸ μέτωπον μετ' ὀπλῶν καὶ ὁδηγίας. Εἰδοποίησα ὅλας τὰς λεπτομερείας σας. Ο Μάρτις θὰ μεταφέρῃ εἰς τὸ Ελσιγκόρφ καὶ θὰ ἀναμμένη τὴν ἀπάντησίν σας καὶ ἄλλας διαταγὰς».

«Δὲν ἔλαβον καμμίαν ὁδηγίαν διὰ τὸν Αγγλον Κ. Παρακαλεῖσθε νὰ μοὶ στείλητε. Συμβουλευώ τὴν φυλάκισιν λόγῳ ψευδοῦς κατηγορίας περὶ κατασκοπείας. Εἰάν εἰσθε σύμφωνοι στείλατέ μοι τὸν λόγον τῆς κατηγορίας καὶ τὰς σχετικὰς ἀποδείξεις ἐνοχῆς.

Γκ.

Καὶ ἄλλας ἐπιστολάς ὅχι ὀλιγώτερον ἐνοχοποιητικὰς ἔχω ὑπ' ὄψιν καθ' ἣν στιγμὴν γράφω. Εἶχα κατὰ νοῦν νὰ ἀναδημοσιεύσω ἕτερα ἀποσπάσματα τῆς μυστικῆς ταύτης ἀλληλογραφίας διὰ νὰ ἀντιληφθῇ καλῶς ὁ ἀναγνώστης τὸν βαθμὸν τῆς χαμερπείας τῆς Γερμανίας τῆς ὁποίας ἔκαμε χρῆσιν διὰ νὰ καταστρέψῃ τὴν Ρωσίαν.

Ο ἐπίσημος φάκελλος ὁ ἀφορῶν τὰ ἐγκλήματα καὶ τὰς συνωμοσίας τοῦ κακούργου τούτου μοναχοῦ εἶναι ἀφάνταστος. Εφ' ὅσον δὲ φυλλομετρᾷ τις τὰς σελίδας ἐκπλήσσειται περισσότερον καὶ καθίσταται ξένος πρὸ τῶν ἐκθέσεων τῶν ἐμπιστευτικῶν ἀντιγράφων τηλεγραφημάτων

ἀποστελλομένων ὑπὸ ψευδώνυμα καὶ τὰς πρωτυπίας εἰς τὰς διδομένας μυστικὰς ὁδηγίας ἐκ Βερολίνου.

Τὴν 28 Αὐγούστου τοῦ 1916 ἔφθασεν εἰς Πετρούπολιν μία νέα καὶ ὠραία Ολλανδὴ ὀνόματι Γκέισμαν, τὴν ἰδίαν δὲ ἐσπέραν ἐνεχείρισε πρὸς τὸν Ρασπουτὶν καὶ εἰς τὴν οἰκίαν του μίαν ἐπιστολὴν διὰ νὰ εἰσαχθῇ παρὰ τῇ Τσαρίνᾳ καὶ ἐλάμβανον αὐθημερὸν ὑπόσχεσιν ἀκροάσεως διὰ τὴν ἐπομένην μεσημβρίαν.

Ο μοναχὸς εὐρίσκετο εἰς τὸ Τσάροκος Σέλο ἔταν ἡ νέα γυνὴ ἐνεφανίσθη εἰς τὰ ἀνάκτορα. Ἐν τῷ με-

ταξὺ ὁ Τσάρος Νικόλαος Β' εἶχεν ἀναχωρήσει διὰ τὸ μέτωπον ὁ δὲ Ρασπουτὶν ἐκυβέρνην σχεδὸν τὴν αὐτοκρατορίαν καὶ ὑπέγραφεν ὅλας τὰς διαταγὰς καὶ τοὺς διορισμοὺς ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Τσάρου τοῦ ὁποίου μάλιστα καὶ κατεῖχε τὴν θέσιν ἐν τῇ αὐτοκρατορικῇ οἰκογενείᾳ. Ὅταν ἡ αὐτοκράτειρα ἐδέχθη τὴν Ολλανδὴν ἐρχομένην ἐκ Βερολίνου διὰ νὰ τῆς ἐγχειρίσῃ πολλὰ ἔγγραφα μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ἰδιόχειρον ἐπιστολὴν τοῦ Κάιζερ, ὁ Ρασπουτὶν ἦτο παρών.

Ἀκολουθεῖ)

ΔΩΡΑ

Πρακτικὰ καὶ εὐθηνὰ

διὰ τὰς ἐορτάς καὶ τὸ

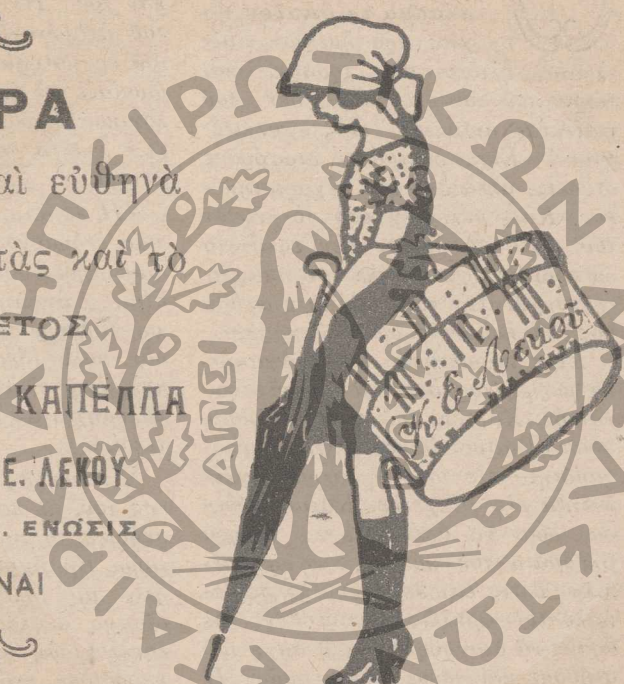
ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΚΑΛΛΙΟΠΗΣ Ε. ΛΕΚΟΥ

ΕΛΛ. ΣΤΡΑΤ. ΕΝΩΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΙΔΑΝΙΚΟΝ ΤΟΥ ΓΑΥΠΤΟΥ

(Του τακτικού μας συνεργάτου κ. Δ. Ι. Καλογεροπούλου)

I

Π
 ιος ο άριστοῦχος τοῦ
 σιέ δὲν εἶχεν αἰσθάν-
 σθῆτόσηνδουσκιαν αὐ
 Πολιτεργεῖον, ὅσην αὐ
 τὴν τὴν φορὰν, διὰ τὰ
 ἐξωτερικέση τὴν ψυ-
 χικὴν τοῦ διάδωσον.
 Εἶχε τελειώσει τὸ πρό-
 πλασμα τοῦ ὁποῖον ἤρ-
 χισε πρὸ ἡμερῶν, μίαν
 ὥραϊαν ἡλιόλουστον προῖαν, καὶ
 τῶρα ποῦ τὸ ἐτελείωσε, δὲν τοῦ
 φαίνεται ἀντάξιον ἐνὸς καλλιτέ-
 χνου! Εἶχε δοκιμάσει διαφόρους
 στάσεις, ἀλλὰ δὲν ἦτο εὐχαριστημέ-
 νος. Καί, ἔλειπεν ἀπὸ τὸ ἔργον
 του, καί, τὸ ὁποῖον δὲν ἐφαίνεται
 ἐκ πρώτης ὄψεως, ἀλλ' ἦτο ἀπαραι-
 τήριον. Μάτην τὸ ἀνεζητεῖ ὁ ὀφθαλ-
 μός, τὸ ἡσθάνετο ὅμως ἡ καρδιά.

Εἶχε παραστήσει τὴν Ἀγάπην,
 ἐν μορφῇ ὥραϊας καὶ νεαρῆς γυ-
 ναικός. Καὶ ἐπὶ τοῦ πηλίνου ἀκόμη
 προσλάσματος διέκρινε τις μίαν ἀ-
 γαθότητα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, γλυ-
 κύτητα εἰς τὰ χεῖλη. Κάτω νεύου-
 σα, ὥσάν νὰ ἀπέφευγε τὰ πονηρὰ
 βλέμματα τοῦ κόσμου, ἔφερε πέ-
 αλον, ὅστις ὀπισθεν μὲν τὴν περιε-
 κάλυπτεν ἀμελῶς, ἐμπροσθεν δὲ
 ἄφινε νὰ διαγορῶνται ἡ ἀρχὴ τοῦ
 στήθους καὶ μέρος τῶν κνημῶν. Ἡ

στάσις ἦτο κλασικὴ, ἀλλ' ὄχι καὶ
 ἐμπνευσμένη. Τὸ σύνολον ἦτο ἁρμο-
 νικόν, ἀλλ' εἰς τὰ μέρη ἔλειπεν ἡ
 παραστατικότης.

Ἐλεγε καὶ σπονδαιότερον: ἡ
 ἀλήθεια, Οἰσοδότητε ἄλλος θὰ εὖ-
 ρισκεν, ὅτι τὸ πρόπλασμα ἦτο τόσο
 ὥραϊον ὥστε δὲν ὑπελείπετο ἢ ἡ
 σμίλη καὶ ἡ γραφὴ νὰ διολιωθῶσιν,
 ἐπὶ τοῦ Περιελήσιον μαρμάρου,
 τοῦ ἀγαμένοτος εἰς τὴν εἴσοδον
 τοῦ ἐργαστηρίου του, καὶ τὸ ὁποῖον
 ὁμοίαζε μὲ ἐπὶ τῶν σιγῆτος μυθο-
 λογικῶν ἥρωος. Ἀλλ' αὐτὸν ἐβασά-
 νιζε ἐκεῖνο τὸ καί, τὸ ὁποῖον ἔ-
 λειπεν.

«Ἡ ἀγάπη — τοῦ ἐφιδύριζε καί-
 ποια ἐνδόμυχος φωνή — καθὼς τὴν
 παρέστησε εἶνε συμπαθὴς, εἶνε ἀ-
 ξία... ἀγάπης, εἰσιμος νὰ μοιρά-
 σῃ θησαντοὺς ἀφοσιώσεως, ἀλλὰ
 σὰν πολὺ ἰδεώδης εἶνε, πολὺ σε-
 μνὴ, ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι σήμερον εἶνε
 πολυμήχανοι, συμφεροντολόγοι, θε-
 τικοί.»

Ἀνεμνήσθη τῆς πρώτης ἐρωμέ-
 νης-του, μὲ ποῖαν μαρίαν τοῦ ἀντα-
 πέδωκε τὸ πρῶτον φέλημα, ἀνεμέ-
 τρησε τὴν ἀγριότητα μιᾶς γυναικός,
 ἥτις παρ' ὀλίγον μίαν ἡμέραν ἐν
 οἴστῳ ἀκολασίας, νὰ τὸν πνίξῃ,
 ἐσυλλογίσθη μίαν κόρη, ἥτις τὸν
 ἐπρόδιδεν ἐνῶ αὐτὸς ἐσιτέναζε δι'

αὐτὴν καὶ χαϊδεύων τὰ ἄφθονα μαί-
 λιά του: Εὐρύχα, ἀνεφώνησεν εὐ-
 ρύχα ἐκεῖνο ποῦ λείπει. Ὅχι! Δὲν
 εἶνε Ἀγάπη αὐτή. Ἡ ἀγάπη δὲν
 πεῖλει ὑποκοισίαν, πέπλους. Ἐχει
 ἀνείκητὴ τὴν καρδιά, πλὴν περισσό-
 τερον τὸ ἄλλο σῶμα. Τῶρα ἐννοῶ!
 Εἰς τὸ ἀγαλμὰ μου λείπει τὸ ἐλκυσ-
 τικότερον, λείπει ἡ πρώτη κοίτις
 τῆς ἀγάπης, ἀδιάφορον ἂν καθέτιν
 γίνεται καὶ ὁ τάφος αὐτῆς. Λείπει
 ἡ ἄδυσσος τῆς ζωῆς, ἡ πυρὴ τῆς
 ἡδονῆς.»

Καὶ ἐν νευροϊκῇ διεγέρσει ἤρχισε
 νὰ καταστρέφῃ τὸν πέπλον. Καὶ ἔ-
 καμε ν' ἀναφανοῦν βαθμύδην οἱ μα-
 στοὶ, ἡ κοιλία, οἱ μηροί, ὅτι ὁ πέ-
 πλος ἐκάλυπτεν ἕως τότε καὶ ἔλαμ-
 πεν ἡ πραγματικὴ Ἀγάπη καὶ ἐφῶ
 τίσε τὴν ψυχὴν τοῦ καλλιτέχνου, ὅ-
 σις εἶδε τὴν ἀλήθειαν δημιουργή-
 σαι τὴν σύγχρονον Ἀγάπην. Καὶ
 διήνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς διὰ νὰ
 βλέπῃ τὸν κόσμον μετὰ τιος ἐπιμο-
 νῆς καὶ ἐπιθυμίας καὶ ἤρυνε τὰ
 χεῖλη τῆς εἰς ἄνοιγμα, ὥσάν νὰ
 ἐφρῖσσαν ἐκ μυστικοῦ πόθου, ἀπὸ
 σαρκικῆς μέθυ.

Ὁ γλύπτης ἦτο τελείως ἐξῆλθ-
 σιμένος. Ἐπλάσσε μίαν μορφήν,
 ἀξίαν νὰ τὴν λατρεύῃ καὶ ἕνας ὡ-
 μωτικὸς καὶ ἕνας ὀλισθῆς.

Ἀλλ' ἀκόμη, ἀκόμη! Αἱ παρει-
 αὶ ἔφρεσε νὰ ἀποδίδουν κάποιον, κά-
 που τῆς ἡδονῆς τὸ λεπτόν οἶνον.
 Καὶ τὸ ἐπέτυχεν.

II

Ὅταν τὸ ἀγαλμα, ἀνακαταβέν,
 ἐτελείωσεν ἐπὶ τοῦ μαρμάρου, καὶ
 ἀπῆσθαιπτον ἦδη τὰ γυνῆα του καί-
 ῃ εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, τὸ ὁποῖον
 νωχελέστατα ἀνεπαύετο ἐπ' αὐτοῦ,
 τὸ ἐξέθεσεν εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ
 παραπλεύρως ἐτέρου ἀγάλματος, πα-
 ριστάγοντος τὴν Πίσιν. Ἀνήγγει-

λε διὰ τῶν ἐφημερίδων τὴν εἰς κοι-
 νὴν θεῶν ἐκθεσὶν τῶν ἐργῶν του.
 Ἡ πόλῃσις των δὲν θὰ ἦτο δυσχε-
 ρὴς, διότι ἀμφότερα τὰ εἶχεν ἐννοή-
 σει ἡ τέχνη. Καὶ ἀμφότερα τὰ ἀ-
 γάλματα ἀνέμειον θαυμαστάς καὶ
 ἀγοραστές.

Τὸ ἀγαλμα τῆς Ἀγάπης ἐπωλή-
 νη εὐθὺς τὴν πρώτην ἡμέραν. Αἱ
 ὥραϊαι καμπύλαι τοῦ γυναικοῦ σῶ-
 ματος προσεῖλκον τὰ βλέμματα ὀ-
 λῶν, ἐνῶ ἡ «Πίσιν», τυλιγμένη
 μὲ τὰς πτυχὰς τοῦ πέπλου, ἀναμένει
 ἀκόμη ἀγοραστὴν...

— Ποῖος ἡξεύρει, ἐσκέπτετο ὁ
 καλλιτέχνης, ἂν θὰ ἐπωλείτο καὶ ἡ
 Ἀγάπη, εἰν ἔφερε καὶ αὐτὴ πέ-
 πλον!

Τὴν ἡμέραν ποῦ παρελάμβανεν ὁ
 ἀγοραστής τὴν Ἀγάπην, ἐνῶ ἐπέ-
 βλεπεν ἔξω τοῦ ἐργαστηρίου του ὁ
 καλλιτέχνης, εἶδε μίαν θωμαμβεν-
 τικὴν διάδωσαν ἀνῶστον κόρης.
 Τὴν παρακολούθησε διὰ τοῦ βλέμ-
 ματος καὶ εἰς τὴν παρελθόνσαν
 ἐκείνην γυναικα ἡσθάνθη μίαν ἡ-
 δοτικήν πλημμελίαν ἀγάπης εἰς τὰ
 στήθη. Ἡ κομὴ εὐθὺς ἔδωκε μίαν
 μεγαλοπρεπείαν εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς.
 τὸ μέγαλα πτερά τοῦ καπέλλου τῆς
 ἀνεύριζοντο. Καὶ ἤρχισε νὰ ἀγαπᾷ
 τὴν ἀνῶστον εἰς τὸ ἀντηλιακὸν ἔ-
 κεινο πρῶτον τῆς. Ἀλλ' ἐσκέπθη,
 ὅτι τότε θὰ ἦτο εὐδὴς ἡ παραστα-
 σις τοῦ ἀγάλματος τοῦ, τὸ ὁποῖον
 ἀπέτέλει τὴν ὁδὸν του καὶ ἐμεγα-
 λήσας. Με ὅλην τὴν ἐπιχειροδὴ πώ-
 λησιν, ὁ καλλιτέχνης εἶχε γράσει ἐν
 τῇ ἐπιγραφῇ τὸ ὁποῖον ἀνέπρο-
 σέπτεν ὁ πέπλος, ὁ καπέλον τὸ
 καί, τὸ ὁποῖον ἔλειπε καὶ ἀρχὰς
 ἀπὸ τὸ ἀγαλμὰ του καὶ τὸ ὁποῖον
 εἶχε τὴν αὐτὴν ἐμπνευσιν ν' ἀπο-
 καλύπῃ.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΚΙΝΕΖΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Καμμίαν τιμὴν, ἀπάντησεν τέλος ὁ Τάι-Πίγγ. Προσέβαλες τὸν Βούδαν, διότι περιεργόνησες τὴν ζωὴν τὴν ὁποίαν σοὺ ἔδωκε, καὶ ὁ Βούδας θέλει ἐκδίκησιν. Εὐνόπιον τοῦ θανάτου θὰ γνωρίσῃς τὴν ἀξίαν τῆς ζωῆς.

Ταῦτα εἰπὼν, ἅτινα οὐδεμίαν ἐπέτρεπον ἐνστάσιν, ἐνευσεν ὁ Λάο-Σέν ὁ δὲ Κιν Φό ἀρπαγείς, πρὶν ἢ καὶ διανοηθῇ ἀντίστασιν οἰανδήποτε, ἐδέθη, ἀπήχθη, καὶ ἐκλείσθη μετὰ τινος στιγμᾶς ἐντὸς κλωδίου κατακλείστου, ὁμοίον πρὸς φορεῖον.

Τ' αὐτὰ ὑπέστη μ' ὅλας τοὺς τὰς φωνὰς καὶ ὁ ταλαίπωρος Σούν.

— Θ' ἀποθάνω! διελογίσθη ὁ Κιν Φό. Εἴπω! ὁ περιφρονήσας τὴν ζωὴν ἀξίζει ν' ἀποθάνῃ.

Ὁ θάνατός του ἐν τούτοις, ὃν περιέμενε, δὲν ἦτο τοσοῦτον προσεχής, ὅσον ἐφαντάζετο. Ὁποίας ἀρὰ γε βαρύνουσας τῷ ἐπεφυλάττειν ὁ ὦμός ἐκεῖνος Τάι-Πίγγ;

Ὡραὶ πολλὰς παρήλθον. Ὁ Κιν Φό ἡσθάνθη, ὅτι ὁ κλωδός του ἀνηγείρετο καὶ ἐτίθετο ἐπὶ ὑποζυγίου. Εὐνόησε δὲ ἐκ τοῦ κρότου τῶν ἰαλόγων, ἐκ τοῦ κλονισμοῦ τοῦ κλωδίου καὶ τῆς κλαγγῆς τῶν ὅπλων τῶν συνοδῶν του, ὅτι ἐφέρετο μακράν. Ποῦ ὅμως; Ἀδύνατον τοῦ ἦτο νὰ μαντεύσῃ.

Μετὰ ἐπτά ἢ ὀκτὼ ὥρας ἀπὸ τῆς ἀρπαγῆς του, ὁ Κιν-Φό ἡσθάνθη,

ὅτι τὸ φορεῖον ἵστατο, ὅτι ὁ κλωδός του μετετοπίζετο διὰ χειρῶν ἀνθρώπων, καὶ μετ' ὀλίγον κίνησις τῆς ἡρεμωτέρας διεδέχθη τοὺς κλονισμοὺς τῆς διὰ ξηρὰς ὁδοπορίας.

— Εἶμαι εἰς πλοῖον φαίνεται! διελογίσθη,

Κ' ἐδεβαιώθη ἀληθῶς μετὰ μικρὸν ἐκ τοῦ ἤχου τῆς ἑλικος καὶ τῶν διατοιχημάτων τοῦ σκάφους, ὅτι εὐρίσκετο ἐπὶ ἀτμοπλοίου.

— Θὰ μὲ πνίξουν! διελογίσθη. Εἴπω! Δὲν θὰ μὲ βασανίσουν τοὺς λᾶχιστον εὐχαριστῶ Λάο Σέν.

Οὕτω παρήλθον ἔτι τεσσαρακοντοκτὼ ὥραι, καθ' ἃς δις τῆς ἡμέρας εἰσῆγετο εἰς τὸν κλωδὸν τοῦ δεσμώτου ὀλίγη τροφή δι' ἀφανοῦς χειρὸς.

Τέλος μετὰ χρονικὸν διάστημα ἀόριστον ἢ κίνησις τῆς ἑλικος ἐπαυσεν ἀκουομένη, τὸ πλοῖον, ὅπερ ἔφερε τὴν φυλακὴν τοῦ Κιν-Φό, ἐστάθη, καὶ ἡσθάνθη οὗτος τὸν κλωδὸν αὐτοῦ μετατοπιζόμενον καὶ πάλιν.

Δὲν ὑπῆρχε πλέον δισταγμός. Ἡ ἐσχάτη ὥρα τοῦ αἰχμαλώτου ἐπλησίαζε, καὶ ὁ Κιν-Φό, ἐπρέπε πλέον νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν δι' ὅσα ἐπὶ ζωῆς του ἔσφαλε!

Ὀλίγα ἔτι παρήλθον λεπτά. . . χρόνοι, αἰῶνες διὰ τὸν Κιν-Φό!

Πρὸς μεγίστην τοῦ ὅμως ἐκπληξίν, ἡσθάνθη οὗτος, ὅτι τὸ κλωδίον ἀπετίθετο καὶ πάλιν ἐπὶ στερεᾶς

Πάραυτα δὲ ἡγοίχθη ἡ φυλακὴ τοῦ, χεῖρες ὀρμητικαὶ τὸν ἀνῆρπασαν, ἐδέθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ του, καὶ ἡσθάνθη ὅτι ἔσυρον αὐτὸν ἔξω. Εδέχθη κατ' ἀνάγκην ὀλίγα δῆματα εἶτα δὲ οἱ φρουροὶ του ὑπεχρέωσαν αὐτὸν νὰ σταθῇ.

— Ἀν πρόκειται τέλος πάντων καὶ ἀποθάνω! ἀνέκραξε, δὲν σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ χαρίσετε ζωὴν, τὴν ὁποίαν ἀφῆκα νὰ παρέλθῃ ἀχρηστος, ἀλλὰ κάμετέ μου τοῦλάχιστον τὴν χάριν ν' ἀποθάνω ἐν πλήρει ἡμέρᾳ ὡς ἄνθρωπος ὅστις δὲν φοβεῖται τὸν θάνατον.

— Εἴπω! εἶπε φωνὴ σοβαρά. Ἀς γείνη ὡς ἐπιθυμεῖς δικαδίκως. Ἀφῆρθέη αἶφνης τότε τὸ περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς του δέμα, καὶ ὁ Κιν Φό ἔρριψεν ἀπληστον βλέμμα περὶ ἐαυτόν.

Ὡνειρεύετε ἄρ' αὖτε;

Πολυτελὲς τράπεζα ἦτο ἐστρωμένη ἐνώπιόν του, καὶ πέντε μειδιῶντες συνδαιτυμόνες ἐφάνιντο ἀναμένοντες αὐτόν, ἵνα ἀρχίσωσι τὸ δεῖπνόν των. Λύο δὲ θέσεις κατεῖχον ἀναμένονσαι ἀπόντας ὁμοτραπέζους.

— Σεῖς, φίλοι μου! σεῖς ἀγαπητοὶ μου φίλοι! ἀνέκραξεν ὁ Κιν Φό μετ' ἀνεκφράστου συγκινήσεως.

Δὲν ἡπατάτο δ' ἀληθῶς! Περὶ αὐτοῦ ἦσαν ὁ Βάγγ, ὁ φιλόσοφος Βάγγ, ὁ Γιν-Πάγγ, ὁ Χουάι, ὁ Πάο Σέν, ὁ Τίμ, οἱ ἐκ Καντῶνος φίλοι του, οἱ παλαιοὶ του συνδαιτυμόνες ἐπὶ τοῦ πλωτοῦ κήπου, οἱ μάρτυρες τῶν ἀποχαιρετισμῶν αὐτοῦ πρὸς τὸν ἀγαπῶν βίον.

Ὁ Κιν Φό δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς του!

Ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν του, εἰς τὸ ἐστιάτοριον τοῦ ἐν Σαγκάη μεγάρου του.

— Ἀν ἦσαι σύ, ἀνεφώνησεν ἀπεινόμενος πρὸς τὸν Βάγγ, ἂν ἦσαι σύ καὶ ὅχι ἡ σκιά σου, ὀμίλησέ μου.

— Εγὼ ὁ ἴδιος εἶμαι, ἀπάντησεν ὁ φιλόσοφος, ὅστις ἀνέλαβον τὴν ἐντολήν, τὴν ὁποίαν μ' ἐπεφόρτισες, διὰ νὰ μὴ τὴν ἀναλάβῃ ἄλλος, καὶ ὅστις ἔμαθον πρὸ σοῦ, ὅτι δὲν εἶχες πτωχύνει καὶ ἤξευρα ὅτι θὰ ἔρχετο στιγμή κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐπεθύμεις νὰ ζήσῃς. Ὁ παλαιός μου σύντροφος Λάο Σέν, ὅστις ὑπετάχθη πλέον καὶ θὰ ζήσῃ ὡς ἡσυχὸς πολίτης τοῦ Κράτους, μ' ἐβοήθησε νὰ σὲ διδάξω διὰ τοῦ θεάματος τοῦ θανάτου ποῖα εἶνε ἡ ἀξία τῆς ζωῆς. Μὲ συγχωρεῖς ἂν τὸ μάθημα ὑπῆρξε κάπως σκληρόν;

Ὁ Κιν Φό ἐνηγκαλίζετο καὶ ἐθλίβεν ἐπὶ τοῦ στήθους του τὸ Βάγγ.

— Πτωχέ μου Βάγγ! ἔλεγε, μήπως καὶ σὺ ὀλίγα ὑπέφερες; Ὅταν ἐνθυμῶμαι τὸ ἀκούσιόν σου λουτρὸν ὑπὸ τὴν γέφυραν τοῦ Παλαιάου. Μὰ τὴν ἀλήθειαν τὸ ἐφανήθη.

Ἡμῖν καθίστως καὶ τὸ ὕδωρ ἦτο ψυχρότατον.

Ἀποσπασθεὶς τῶν ἀναγκασιμῶν τοῦ Βάγγ, ὁ Κιν Φό ἐσκέψατο τὰς νεύρας τῶν φίλων του ὡς ἔβαν:

— Καλλίτερα, καλλίτερα ταυτοτρόπως! Ἡμῖν τοαλλὸς ἔως τῶρα.

— Καὶ ἡμπορεῖς νὰ γίνῃς πάλιν πρόημα; ἀπάντησεν ὁ φιλόσοφος.

— Θὰ προσπαθῶμαι, εἶπεν ὁ Κιν Φό, καὶ διὰ ν' ἀρχίσω, πρῶτον ἐν πρώτῃς νὰ ταυτοποιήσω τὰς ὑποθέσεις μου. Δὲν μὲ λέγετε, τί ἀπέγινε τὸ κατηραμένο ἐκεῖνο γράμμα, τὸ ὁποῖον σοὺ ἔδωκα; Παλὺ ἐπεθύμουν νὰ τὸ ἀνακτήσω, διὰ νὰ μὴ χαθῇ καὶ πέσῃ, τίς εἶδεν εἰς τίνος χεῖρας.

— Τὸν ἀκούετε, φίλοι μου; ἀνέκραξεν ὁ Βάγγ γελῶν. Ἀναντιρρή-

τως ὁ Κιν Φό ἐφρονίμευτε.

Αλλά τὸ γράμμα μου τέλει πάντων... ἀπῆντην ὁ Κιν Φό. Ομολογῶ μὲ ἐντροπὴν μου ὅτι δὲν θὰ ἡσυχάσω, πρὶν τὸ καύσω καὶ σκορπίσω τὴν στάκτην του εἰς τὸν ἀέρα.

— Μὲ τὰ σωστά σου λοιπὸν τὸ θέλεις; ἠρώτησεν ὁ Βάγγ.

Εὐνσεῖται. Μὴ τυχὸν ἔχεις σκοπὸν νὰ τὸ κρατήσῃς ὡς ἀσφάλειαν ἐναντίον ἐνδεχομένης ὑποτροπῆς τῆς ἀνοησίας μου;

— Οχι.

— Αἶ, λοιπόν;

— Αἶ, λοιπόν, ἀγαπητέ μου μαθητά, ἐν καὶ μόνον μικρὸν ἐμπόδιον ὑπάρχει εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐπιθυμίας σου, καὶ τὸ ἐμπόδιον αὐτὸ δὲν προέρχεται δυστυχῶς ἀπ' ἐμέ. Οὔτε ὁ Λάο Σὲν οὐδ' ἐγὼ ἔχομεν πλέον τὴν ἐπιστολήν σου.

— Δὲν τὴν ἔχετε πλέον;

— Οχι.

— Τὴν κατεστρέψατε;

— Οχι, δυστυχῶς, ὄχι!

— Μὴ τυχὸν εἶχατε τὴν ἀνοησίαν νὰ τὴν ἐμπιστευθῇτε εἰς ἄλλας χεῖρας;

— Ναί.

— Εἰς ποῖον; εἰς ποῖον; ἐφώνησε μόλις ἀναπνέων ὁ Κιν Φό. Εἰς ποῖον;

Τὴν στιγμήν ἐκεῖνην ἡ χαρίεσσα Λέ Οὐ, ἥτις εἶχε μείνει τέως κεκρυμμένη ὀπισθεν ἀλεξηγέμου, ἀκούουσα πάντα τὰ γινόμενα, ἐνεφανίσθη αἰφνης κρατοῦσα, τὴν περίφημον ἐπιστολήν καὶ σείουσα αὐτὴν ἀπειλητικῶς διὰ τῶν λεπτοφυῶν τῆς δακτύλων.

— Ο Κιν Φό ἡγοῖζε τὰς ἀγκάλας του.

— Οχι ἀκόμη! τῷ εἶπεν ἡ ἐρασμία μνηστῆ. Ολίγην, ὑπομονήν, παρκαλῶ. Εἶναι ἰδική σου αὐτὴ ἡ ἐπιστολή;

— Καὶ τίνος ἄλλου;

— Τότε λοιπὸν πρὸ παντός, καὶ σέ τὴν κατάστρεφέ τὴν, ἐξαφάνισέ τὴν, ὡς ἐξέφρατες πρὸ μικροῦ τὴν ἐπιθυμίαν. Ἀς ἐξαφανισθῇ μαζὺ τῆς ὁ Κιν Φό ὅστις τὴν ἔγραψε.

— Ἐστῶ, εἶπεν ὁ Κιν Φό, πλησιάζων εἰς τὸ φῶς τὸν ἐλαφρὸν χάρτην. Τώρα ὁμως, ἀγαπητή μου καρδιά, δὸς τὴν ἄδειαν εἰς τὸν σύζυγόν σου νὰ ἐναγκαλισθῇ τρυφερὰ τὴν γυναῖκά του καὶ νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ προσδρεύσῃ εἰς τὸ εὐτυχές αὐτὸ συμπόσιον. Ἐχω πολλὴν ἄρεσιν νὰ τὸ τιμήσω.

— Καὶ ἡμεῖς τὸ ἴδιον! ἐφώνησαν αἱ πέντε δαιτυμόνες. Ἡ εὐχαρίστησις ἀνοίγει τὴν ἄρεσιν.

Μετά τινος ἡμέρας ἤρετο ἡ αὐτοκρατορικὴ ἀπαρχορέυσις, καὶ ἐτελεῖτο τὸ γάμος.

Πρέπει νὰ ὑπάγγητι εἰς τὴν Κίναν, διὰ νὰ ἴδῃ, ὅποιαν εὐτυχίαν ἀπῆλυσαν ἐν τῷ βίῳ των.

ΤΕΛΟΣ

Ο εὐφύμως γνωστὸς ὁμογενὴς ἐκ Σμύρνης ἱατρός

ΠΑΥΛΟΣ ΛΟΥΓ'ΙΖΙΔΗΣ

ΣΥΦΙΛΙΔΟΛΟΓΟΣ, ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ
ΟΥΡΟΛΟΓΟΣ

Εἰδικῶς πλουδίας ἐν Παρισίοις τὰ Αφροδίσια εἰς τὰ Νοσοκομεῖα St Louis, Necker, Lariboisiere., ἐφαρμόζει τὰς τελευταίας καὶ νεωτάτας μεθόδους τῆς ἐπιστήμης.

Δέχεται καθ' ἐκάστην ἐν τῇ κλινικῇ του

21 ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 21. — ΑΘΗΝΑΙ

Πάροδος ὁδοῦ Πειραιῶς (παρὰ πλεύρῳς ὁφθ. κλινικῆς Χαλαμῆ)

Ὡραὶ ἐπισκέψεων

9—12 π. μ. καὶ 3—8 μ. μ

ΕΝΑ ΚΑΘΗΚΟΝ

να ὥραιο μπουκέττο ἀπὸ ἐλληνοπούδες, ἐργαζομένας ὑπὸ τὴν ἐγκριτιν τῆς λατρευτῆς Μάνας τοῦ στρατιώτου, εἶχε τὴν ὥραϊαν ἐμπνευσιν ἀπὸ τ' ἀγνότερα καὶ εἰλικρινέστερα πατριωτικὰ αἰσθήματα, ἀπὸ μία ἀπέραντη εὐγνωμοσύνη πρὸς ἐκείνον πρὸς ὃν ἡ Πατρὶς ὀφείλει τὴν σωτηρίαν τῆς τιμῆς καὶ ὑπαρξέως τῆς. πρὸς ἐκείνον ὅστις διέθεσεν ὅλην του τὴν δραστηριότητα καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν διὰ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δόξαν τῆς, πρὸς ἐκείνον πρὸς τὸν ὅποιον πολλές φορές, ὡς πρὸς μόνην φωτεινὴν ἀκτῖνα στὴ μαύρῃ σκοτεινίᾳ τοῦ τελευταίου καιροῦ, ὡς μόνην ἐλπίδα, ἐστρέφετο κάθε ἐλληνικὴ ψυχὴ, κάθε σκέψις εὐσυνειδήτου καὶ εἰλικρινοῦς πατριώτου, πρὸς τὸν τίμιον καὶ ἡρωικὸν, μετριοφρόνα καὶ ἀφιλοκερδῆ Ἕλληνα Νικόλαον Πλαστήραν, ἐσκέφθησαν, ἀπὸ αὐθόρμητον καὶ εὐγενῆ ἐνθουσιασμόν, νὰ προσφέρουν ἐν ἀναμνηστικὸν δῶρον, καὶ τι ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστον, μαζὶ μὲ τὰς θερμότητας καὶ θαυτοεὐχὰς εὐχὰς καὶ εὐχαριστίας των διὰ τὸ μεγάλο πατριωτικὸν ἔργον του. Τὸ δῶρον αὐτὸ θὰ τοῦ ἐνθυμίσῃ εἰς τὸ μέλλον ὅτι

αἱ καρδίαι τῶν εὐγενῶν ἐλληνίδων πάλλουσιν ἄς εὐγνωμοσύνης, διὰ τὸ ἔργον τὸ ὅποιον ἔφερον εἰς πέρας, τὸ δὲ ὄνομά του θὰ προφέρεται μὲ εὐλόθειαν καὶ λατρείαν.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον αἱ ἐνθουσιώδεις Ἕλληνίδες ἀνοίγουν γενικὸν ἔρανον, δεχόμεναι μὲ χαράν, καὶ τὴν μικροτέραν προσφορὰν πρὸς συμμετοχὴν, ἀκόμη καὶ τὸν ὁβολὸν τῆς χήρης καὶ τὴν δραχμὴν τῆς ἐργατίδος. Εἶναι καθήκον ὅλων μας ἐπιδεῖξαι μένον νὰ προσφέρωμεν εἰς τὸν τόσον εὐσυνειδήτως ἐργασθέντα στρατιώτην τὴν ἔκφρασιν τῆς εἰλικρινοῦς ἀναγνωρίσεως τῶν κόπων καὶ τῶν μόχθων του, νὰ γλυκάνωμεν διὰ τῆς τρυφερᾶς αὐτῆς ἐνδείξεως τὰς ἀπογοητεύσεις ἃς ὑπέστη κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀρχηγίας του εἰς τὴν ἐπανάστασιν, νὰ θαλασπώσωμεν γὰρ πάντα τῆς παρατμήσεως πληγὰς του, ἀπ' οὗ δὲν εἶχαμε τὸ εὐτύχημα, ὅπως ἡ ἀγαπημένη καὶ σεβαστὴ Μάννα, νὰ τοῦ δώσωμε ἕνα ποτήρι νερό, ὃν ἡ ἀγρυπνήσασα μὴ νύχτα, ὅταν ἐγερνε σὲ πόνου μαζιγλάρου.

Ἀς ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι πολλές φορές τὰ μάτια μας ἐθόλωσαν ἀπὸ δάκρυα, τὰ στήθη μας συνεκλονίσθησαν ἀπὸ συγκίνησιν, καὶ ἡ ψυχὴ μας ἐρτεροῦργισε σὰν πληγωμένο πουλὶ ἀπὸ τὸν τρανὸ πόνον, τῆς Μι-

κρασιατικής συμφοράς, καὶ τῆς ἐπο-
νειδίστου ἥττης μας.

Ἀς ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι, ὁ μὲ λευ-
κὴν καὶ ἀσπιδον ψυχὴν, ἀτρόμητος
Μαυρος Καβαλλάρης εἶναι ὁ ἐγκα-
ταλείψας τελευταῖος τὰ ἐλληνικὰ
ἐδάφη, μαχόμενος ὑπερανθρώπως μὲ
τοὺς ἥρωικούς ποταμούς του διὰ τὴν
σώσιν, ὅτι, μπορούσε νὰ σωθῇ ἀπὸ
τὴν ντροπιασμένην ἐκείνην φυγὴν, ποὺ
ἀναψε χιλίους φωτιές, καὶ κατέκαυ-
σε χιλιάδας δυστυχισμένων Ἑλληνι-
κῶν υπάρξεων, καὶ ἔβαψε μὲ ποτα-
μούς αἱμάτων τὰ Ἑκκρασιατικὰ ἐδά-
φη. Ἀς ἐνθυμηθῶμεν ὅτι ὁ σιδηροὺς
αὐτὸς στρατιώτης κατάρθρωσε νὰ σώ-
σῃ μέγα μέρος τοῦ πανικοβλήτου
στρατοῦ μας, μὲ τὰ συντρίμματα
τοῦ ὁποῖου ἐδημιούργησε, τῇ συνε-
ργασίᾳ τῶν ἐπιλέκτων στρατηγῶν,
τὸν ἀλησμόνητον σωτῆρα στρατὸν
τοῦ Ἑβρου.

Τὸν στρατὸν ἐκείνον τὸν μεγάλον
καὶ ἥρωικόν, μὲ τὸ ἀκμαῖον
ἠθικόν, μὲ τὴν ἀξιοθαύμαστον
πειθαρχίαν μὲ τὰ λεονταρίσια υἱ-
σθήματα, τὴν ἀκατάβλητον ἀντο-
χήν, τὰς μεγαλειώδεις καὶ ἐπεικάς
ἀποφάσεις.

Ναί! ὁ στρατὸς αὐτὸς ὅστις ἐβά-
ρυνε σημαντικὰ ἐπὶ τῆς πλάστιγγος
τῶν ἀποφάσεων τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς
χάριν τοῦ ὁποῖου ἡ πτωχὴ συντε-
τριμμένη Ἑλλάς ἐπέτυχε τοὺς ἐπιει-
κεστέρους καὶ εὐνοϊκωτέρους ὅρους
ποὺ ἦτο δυνατόν εἰρήνης, περισώ-
σας καὶ πῶς τὴν οἰκτρῶς κατασυντρι-
βεῖσαν ἀξιοσπέρπειάν μας, ὁ σωτὴρ
αὐτὸς στρατὸς ὑπῆρξεν τεράστιον ἔρ-
γον. Αὐτὸς δὲν τὸν ἀφῆσε νὰ χαθῇ,
αὐτὸς τοῦ ἐνεφύσησε πνοήν, τὸν ἐνε-
ψύχωσε, τὸν ἀνεγέννησε, τοῦ μετέ-
δωσε τὴν φλόγαν τοῦ πατριωτισμοῦ
καὶ τῆς ἐλπίδος, τὸν ἔκαμε πάλιν με-
γάλον, τὸν κατέστησε φόβητρον τῶν

μισήτων ἐχθρῶν. Ἡ πατρικὴ του δι-
αυτὸν μέριμνα, ἡ ἀγάπη του, ἡ φρον-
τις μετ' ἧς ἓνα ἕκαστον στρατιώτην
ἰδιαίτως περιέβαλλε, τοὺς ἐνεθάρ-
ρυνε ἐτόνωνα τὸ ψυχικὸν σθένος των,
καὶ ἀγογγύστως διήλθον τὴν ἀγῶ-
νιώδη καὶ ἐκνευριστικὴν ἐκείνην πε-
ρίοδον τῆς ἀναμονῆς μέσα στὰ χιό-
νια τῶν βουνῶν τῆς Θράκης, εἰς τὸ
κρύον, ταλαιπωρούμενοι, κουραζό-
μενοι, πλὴν καρτερικοὶ καὶ εὐέλπι-
δες καὶ φόδητρον τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ
παγωμένος Ἑβρος εἶναι ἓνας σιωπη-
ρὸς μάρτυς τῆς ὄντως ἀξιοθαύμαστον
ἐκείνης καρτερίας.

Καὶ τὴν μεγαλοψυχίαν τοῦ γεν-
ναίου ἐκείνου στρατοῦ τὴν χρεωστοῦ-
μεν στὸν ἰδανικὸν αὐτὸν τύπον τοῦ
ἀγνοῦ πατριώτου, ὅστις ἐπάλαψε ἀ-
ληθινὰ καὶ ἥρωικὰ καὶ μετέπειτα
ἐπίσης, διὰ τὴν διοίκησιν καὶ τὰ
συμφέροντα τῆς πληγωμένης Πατρί-
δος μας, μέγας διπλωμάτης Κυβερ-
νήτης, ὅσον καὶ μέγας ὡς στρατιω-
τικὸς, σώσας αὐτὴν καὶ ἐκ δευτέρου,
τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἀπὸ ἐμφύ-
λιον σπαραγμὸν.

Σ' αὐτὸν λοιπὸν τὸν ἡγέτην τῆς
Ἑθνικῆς Σωτηρίας, τὴν προσωπι-
κότητα ἣτις τιμὰ καὶ δοξάζει τὴν
Πατρίδα μας, σ' αὐτὸν, αἱ Ἑλληνί-
δες, καὶ πολὺ δικαίως, ἐπιθυμοῦν,
διὰ τῆς προσφοράς ἑνὸς τιμητικοῦ
δῶρου, νὰ ἐκφράσουν τὴν ἀπειρον
εὐγνωμοσύνην καὶ τὸν θαυμασμόν των.

Συγχαίρομεν ἐγκαρδίως τὰς δε-
σποινίδας, αἵτινες συνέλαβον τὴν
ῥαίαν ἰδέαν, συνιστώντες, ἕνα αὐ-
δεμία Ἑλληνίς παραλείψῃ τὸ πα-
τριωτικὸν αὐτὸ καὶ ἱερὸν καθήκον. Τὸ
ἀξίζει ὁ Πλαστήρας τὸ ὄνομα τοῦ ὁ-
ποῖου θ' ἀναγράφῃ χρυσαῖς γράμμασι
ἡ Ἑλληνικὴ ἱστορία.

ΝΑΤΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

(Τοῦ τακτικοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. Κωνσταντινίδου)

Εἰς φιλικόν μου σπῆτι, ὅπου μετέ-
βην διὰ νὰ περάσω τὸ χειμωνικὸν
ἀπόγευμα τῆς παρασμένης Κυρια-
κῆς, ἤκουσα ἀπὸ τὴν νεαράν οἰκο-
δέσποιναν αὐστηρὰς παρατηρήσεις,
διὰ τὰς γνώμας, τὰς ὁποίας ἐτόλμη-
σα νὰ διατυπώσω εἰς τὸ προηγού-
μενον ἄρθρον μου περὶ γυναικός. Ἡ-
μουν βέβαιος — ἔχω μάλιστα ὑπ' ὀ-
ψιν μου ὀρισμένας κυρίας, ποὺ μοῦ
κάνουν τὴν τιμὴν νὰ μὲ διαβάσουν
εἰς τὸν «Θησαυρὸν» καὶ αἱ ὁποῖαι
ἀσχολοῦνται ἰδιαίτως μὲ τὴν προ-
κλήσιν τῆς φεμινιστικῆς ὑποθέσεως
— ὅτι εἰς τὸν γυναικόκοσμον δὲν θὰ
ἐφαινόμουν ἀρκούντως εὐχάριστος.
Καὶ ἐν' ᾧ κατὰ βάθος αἱ γνώμαι μου
περὶ γυναικός εἶναι αἱ μᾶλλον ἀμε-
ρόλητοι καὶ συγχρονισμένοι, εὐρί-
σκομαι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπανέλ-
θω ἐπὶ τοῦ θέματος διὰ ν' ἀποδείξω,
ὅτι καμμία ἀπὸ τὰς καταβαλλόμε-
νας προσπάθειάς δὲν εἶναι δυνατόν
ν' ἀνυψώσῃ τὴν γυναῖκα εἰς τὸ ἐπι-
πεδόν, εἰς τὸ ὁποῖον τὴν εἶχεν ὑψώ-
σει ὁ πολιτισμὸς τῶν ἀρχαίων.

* *

ὑπῆρξεν ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποίαν
ἡ γυναῖκα ἐδασίλευσεν ἀληθῶς ἐπὶ
τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἡτο ἡ ἐ-
ποχὴ τῆς ἀκμῆς τοῦ Αἰγυπτιακοῦ
πολιτισμοῦ. Παρ' οὐδενὸς λαοῦ ἐτι-

μήθη ποτὲ ἡ γυνὴ τόσον ὅσον ὑπὸ
τῶν Αἰγυπτίων. Ἐπρόκειτο περὶ ἀ-
ληθοῦς γυναικοκρατορίας, ὥστε ὁ
Ἡρόδοτος κατάπληκτος ἐκ τοῦ γε-
γονότος, ὅτι ἐν Αἰγύπτῳ «αἱ μὲν γυ-
ναῖκες μετέδαινον εἰς τὴν ἀγοράν,
οἱ δὲ ἄνδρες, μένοντες οἴκοις, ὑφαι-
νον» διετύπωσε τὴν προφητικὴν του
γνώμην. ὅτι ἡ ἀκμὴ αὕτη τοῦ πο-
λιτισμοῦ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι
μακρόβια. Ὁ Διόδωρος ἀναφέρει ὅτι
αἱ θυγατέρες καὶ οὐχὶ οἱ υἱοὶ ἐγη-
ροκόμοι τοὺς γονεῖς. Ἡ γυνὴ εἶχε
ἐνῶπιον τοῦ Νόμου τὰ αὐτὰ πρὸς
τὸν ἄνδρα δικαιώματα μὴ ὑποκειμέ-
νη ὑπὸ τὴν συζυγικὴν ἐξουσίαν καὶ
τὰ τοιαῦτα δικαιώματά της διετήρη-
σε μέχρι τῶν χρόνων τῶν Ἡτολε-
μαίων. Τὰ τέκνα ἐλάμβανον συνη-
θέστερον τὸ ὄνομα ἐκ τῆς μητρὸς.
Παρὰ τοῖς σημαντικαῖς δὲ λαοῖς ἐδε-
σπόμεν ἡ μητράρχαια διὰ τῆς ὁποίας
τὰ τέκνα ἀνέκοντο εἰς τὸ γένος καὶ
τὴν φυλὴν τῆς μητρὸς, τῆς ὁποίας
ἐφεξὲς κατὰ κανόνα τὸ οἰκογενεια-
κὸν ὄνομα, ὁ δὲ ἄνθρωπος διὰ τοῦ γάμου
μετέβαινε εἰς τὸ γένος τῆς συζύ-
γου. Κατὰ τὴν πρὸ ἑλλήνων ἐποχὴν ἀ-
νακαλυφθεῖσαν νομοθεσίαν τοῦ πε-
ριφύμου βασιλέως τῆς Βαβυλωνίας
Αμορραδί ἡ γυνὴ εἶχε πάντα τὰ πε-
ριοριστικὰ καὶ κληρονομικὰ δικαιώ-
ματα, ἡ δύναμις δὲ νὰ ἐγκαταλείψῃ
τὸν σύζυγον ἐὰν ἔκρινε τοῦτον ὑπο-

δεύτερόν τη. Η τοιαύτη όμως προνομιακή θέσις της γυναίκος κατέληξεν εἰς τὴν ἀκόλαστον καὶ ἀχαλίνωτον λατρείαν τῆς Αφροδίτης, περὶ τῆς ὁποίας ὁμιλεῖ ὁ Ηρόδοτος.

Παρομοίαν προνομιοῦχον θέσιν εἶχεν ἀποκτήσει ἡ γυνὴ καὶ παρὰ Ρωμαίους, ἰδίᾳ μετὰ τὸν δ' Καρχηδονικὸν πόλεμον. Η πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ χειραφέτησις τῆς ὑπῆρξε πλήρης, ὥστε ἡ γυνὴ μετεῖχε τῶν πολιτικῶν συζητήσεων, παρίστατο εἰς τὰς λέσχας, μετέδιδαν ἀκωλύτως εἰς τὰ θεάματα καὶ εἰς τὰ λουτρά, ἅτινα τότε ἦσαν κέντρα διαφθορᾶς καὶ γενικῶς τοσοῦτον ἐκυριάρχησεν, ὥστε ὁ Πόρκιος Κάτων ν' ἀναφωνήσῃ: «Πάντες ἄνθρωποι τῶν γυναικῶν ἄρχουσιν, ἡμεῖς δ' οἱ Ρωμαῖοι πάντων ἀνθρώπων, ἡμῶν δὲ αἱ γυναῖκες». Κατακλείς ὅμως τῆς τοιαύτης καταστάσεως ὑπῆρξεν ἡ ἐκλυσίς τῶν οἰκογενειακῶν δεσμῶν καὶ ἡ καταπληκτικὴ αὐξησις τῆς διαφθορᾶς, ὥστε ν' ἀποβῇ μόνος σκοπὸς τοῦ βίου ἡ ἀπόλαυσις. Τὸ πλεῖστον τῶν ἑταιρῶν ἠδύανεν ἁλματικῶς, τὰ διαζύγια εἶχον καταντήσῃ συνηθεστάτῃ ὑπόθεσις, ὥστε ὁ Ἰερώνυμος ὁμιλεῖ περὶ γυναικὸς νυμφευθείσης τὸν εἰκοστὸν τρίτον σὺζυγον, τοῦ ὁποίου αὕτη ἦτο ἡ εἰκοστή, πρώτη γυνή.

Καὶ ἐρωτῶμεν ἤδη· Τί ὠφελήθη ὁ πολιτισμὸς τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῆν τοιαύτην προνομιοῦχον θέσιν, τὴν ὁποίαν ἐπέτρεψε κατὰ καιροῦς εἰς τὴν γυναῖκα; Εἰς τὸ ἐρώτημα οὐδεμίαν γενικὴν ἀπάντησις εἶ-

ναιδυνατὸν νὰ δοθῇ. Η γυνὴ εἶνε φύσει ὑποδεεστέρα τοῦ ἀνδρός καὶ κατὰ τὴν σωματικὴν καὶ κατὰ τὴν διανοητικὴν καὶ κατὰ τὴν ψυχικὴν διάπλασιν. Διὰ τοῦτο ἡ ἀκμὴ τῶν λαῶν καὶ ἡ κατακτητικὴ ἐξάπλωσις ὑπῆρξε μεῖζων διὰ τὰ ἔθνη, εἰς τὰ ὅποια, ἡ γυνὴ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τῶν γυναικωνίτην. Καὶ διὰ τοῦτο ἀκόμη ἡ γυνὴ φύσει ἀρέσκειται εἰς τὴν δεσποτείαν τοῦ ἀνδρός, ὅταν ὅμως σημειωτέον, γνωρίζῃ καὶ δύναιτο ὁ ἀνὴρ νὰ δεσποζῇ. Ἀλλως ἡ Πηνελόπη δὲν θά ἐξήτει ἀπὸ τοῦς μνηστήρας τῆς νύκτας ὅσοι τὸ τόξον. Οὔτε ὁ Σαμφὼν ἠγαπήθη ἀπὸ τὴν Δαλιδᾶ δι' ἄλλον λόγον εἰμὴ διὰ τὴν σωματικὴν του ρώμην.

Δὲν πρόκειται δεδαίως νὰ κατατάξωμεν τὴν γυναῖκα εἰς τὴν χαμηλὴν βαθμίδα τῆς Ἰουδαϊκῆς ἐποχῆς. Διότι παρ' ἑβραίοις ἡ γυνὴ θεωρεῖτο ὡς ἰδιοκτησία τοῦ ἀνδρός ἀποκτιμώμενη διὰ χρημάτων. Οἱ πλοῦσοι ἐπομένως ἠδύναντο ν' ἀποκτιῶσι πλείους γυναῖκας. Οὕτω ὁ Σολωμὼν εἶχε ἐπτακοσίας σὺζυγους καὶ τριακοσίας παλλακὰς. Ο κριτὴς Γεδεὼν ἐπίσης πολλὰς, ἐκ τῶν ὁποίων ἀπέκτησεν ἐβδομήκοντα υἱοὺς. Καὶ τὸ τοιοῦτον, ἄκρως ἀντικοινωνικὸν περιορίσθη μόλις ὑπὲρ τῶν Ταλμουδιστῶν, οἵτινες ὥρισαν διὰ μὲν τοὺς κοινούς τέσσαρας, διὰ δὲ τοὺς βασιλεῖς δέκα ὀκτώ. Ο περιφνημὸς ἐρμηνευτὴς τοῦ Ἰουδαϊκοῦ νόμου Μαιμονίδης, φρονεῖ, ὅτι ἡ γυνὴ, ὡς ὁ δόλος καὶ τὸ παιδίον, εἰς ἀνίκανος ν' ἀναγνώσῃ καὶ τὴν ἀγίαν Γραφήν. Εἰς τὸν Ἐκκλησιαστήν ἡ γυνὴ χαρακτηρίζεται ὡς ὁν ἀπ-

κρότερον ὑπὲρ θάνκτον» καὶ ἀναφέρεται ὅτι ἂν ἐπὶ χιλίων ἀνθρώπων εὐρίσκεται εἰς ἀγαθὸς ἀνὴρ, δὲν εὐρίσκεται ὅμως καὶ μία ἀγαθὴ γυνή. Ο Σειράχ συνιστὰ ν' ἀποφεύγωμεν τὰς γυναῖκας, διότι ὅπως ὁ σῆς (κῆρος) ἀναφαίνεται εἰς τὰ ἐνδύματα, οὕτω καὶ ἐκ τῆς γυναικὸς ἀπορρέει ἡ πονηρία· προτιμᾷ δὲ καὶ αὐτὸν τὸν πονηρὸν ἀνδρα ἀπὸ τὴν ἀγαθὴν γυναῖκα. «Κρείσσων πονηρία ἀνδρός ἢ ἀγαθοποιὸς γυνή». Ο δὲ Ραββὶ Σαμουὴλ Μπέν Μέιρ συνιστὰ εἰς τοὺς μαθητάς του νὰ εὐχαριστῶσι καθ' ἡμέραν τὸν Θεὸν ὅτι ἐγεννήθησαν πνευματικῶς ὑγιεῖς καὶ οὐχὶ παράφρονες, ἄνδρες καὶ οὐχὶ γυναῖκες.

Βεβαίως σήμερον — καὶ ἄς ἡσυχάσουν αἱ ἀναγνώστριά μου — δὲν πρόκειται νὰ ζητήσῃ κανεὶς τὸν ὑποβιβασμὸν τῆς γυναικείας θέσεως καὶ τὴν στέρησιν τῶν ὅσων ἀπέκτησεν αὕτη διὰ τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ δικαιωμάτων. Οὐδέποτε ὅμως ἡ γυνὴ πρέπει νὰ λησμονῇ, ὅτι δὲν δύναται οὔτε τὰ βάρη τῆς ζωῆς ἰσχυρὰ καὶ ἠθικὰ νὰ βαστάσῃ ἀποτελεσματικῶς μέχρι τέλους, οὔτε ἄς ἐκυτῇ καὶ κατευθύνῃ τὴν δημιουργικὴν καὶ ἀγαθοποιὸν δραστηριότητα τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Η γυνὴ ὀφείλει, ὑπὲρ πάντα, πολιτισμὸν καὶ πᾶσαν ἀνάγκην, ἀπεριόριστον ὑπακοὴν εἰς τὸν ἀνδρα. Καὶ ἔως κατὰ τοῦτο νὰ ἐψυχολόγησεν ὀρθῶς ὁ Μωάμεθ, διδάσας ὅτι «οἱ ἄνδρες εἰναι ἀνώτεροι τῶν γυναικῶν καὶ ἐνεκα τῆς ὑπεροχῆς, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ὁ Θεὸς καὶ διότι οὗτοι ἐργάζονται καὶ ἐκ τῶν χρημάτων των ἐξοδεύουσι διὰ τὰς γυναῖκας ἐνεκα τῆς

ὑπεροχῆς ταύτης ὀφείλουσιν αἱ γυναῖκες ὑπακοὴν εἰς τοὺς ἀνδρας» «ἐκείνας ὅμως — παραγγέλλει ὁ προφήτης — τῶν ὁποίων, οἱ πιττοί, φοβεῖσθε τὴν ἀπειθειαν, προτρέπετε, ἐγκλείετε εἰς τοὺς κοιτῶνας καὶ δερετε.»

Οὕτω μαρτυροῦσι τὰ κείμενα, οἱ Νόμοι καὶ οἱ καιροί. Ἀπ' ἐμοῦ ἄς παρέλθῃ τὸ ποτήριον τῶν πικρῶν σχολίων.

Κ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

Εὐπλοῦν τὰ πουλάκια
κι' εὐθύς κελαιδοῦνε
ζητώντας νὰ βροῦνε
φιλί ἐρωτικό.

Τὰ δένδρα καὶ τ' ἀνθὴ
κι' ἐκεῖνα ἀγαπιῶνται,
λυγίσουν, φιλιῶνται,
φιλί μαγικό.

Καὶ ζεφύροι κι' αἶοι,
γλυκ' ἀκαλιασμένα
πετῶν βοττασμένα,
Κι' αὐτὰ ἀπὸ φιλί.

Εἰδὼ μόνος εἰμὶ,
π' ἀνίως τοιμήσω
ἐσὶ νὰ φιλήσω
ἐχάλασ' ἡ γῆ!

ΑΝΤ. ΜΑΝΟΥΣΟΣ

ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΟΥ ΝΟΜΒΕΛ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Γ. Β. ΓΗΤΣ (W. B. YEATS)

Τὸ βραβεῖον Νόμβελ τῶν Γραμμάτων ἀπενεμήθη πρὸ μηνὸς μόλις εἰς τὸν μεγάλειτον δογματικὸν ποιητὴν τῆς Ἰρλανδίας.

Εἶναι σπάνιοι οἱ γνωρίζοντες ὅτι μόνον ἐν Ἑλλάδι, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Γαλλίαν τὸ ἀπαρτιζόμενον ἐκ πλεόν τῶν δέκα τόμων σημειωτικῶν ἔργον τοῦ Γήτς, καὶ ἐν τοῦτοις εἶναι ὁ λίγος συγγραφεὺς τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης, οἵτινες ἔχουν τόσα ὅσα αὐτὸς, συνδεμένα μὲ τὴν τελειότητα τῆς μορφῆς, τὴν βαθύτητα πλουσί-ας σκέψεως προγονικῶν ἀναμνήσεων.

Εγγυος Ἀγγλικανοῦ ἐφημερίου, υἱὸς τοῦ πεφημισμένου δικηγόρου ὁ Γουλιέλμος Μπούτλερ Γήτς, ἐγεννήθη ἐν Δουβλίῳ τῇ 13 Ἰουνίου 1865.

Ἐπεράτωσε τὰς σπουδὰς του ἀρχικῶς ἐν Χάμπερσμιθ, προστείων τι ν. τοῦ Λονδίνου, μετὰ ταῦτα εἰς τὴν γενετείραν του. Προωρίετο διὰ ζωγράφος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἔτη ἐσοπιδάσε τὴν τεχνικὴν τῆς ζωγραφικῆς.

Ἀλλ' ἐν τῇ μαγικῇ ταύτῃ χώρᾳ, οἷα εἶναι ἡ Ἰρλανδία, ὅπου, διὰ μέσου τῆς ἀτιμώδους βροχῆς, ἥτις πίπτει ἐπὶ τῆς σμαραγδόχρους γλῶσσης, πιστεύουν ἀδιακόπως ὅτι βλέπουν νὰ χορεύουν αἱ ἐλαφραὶ μορφαὶ τῶν στοιχείων καὶ τῶν ψηφιδῶν, εἶναι σπάνιον νὰ μὴ ἀκούσῃ ἕνας νέος τὴν φαντασίαν του νὰ τῷ ὁμιλῇ περὶ τῶν βασιλείων τῶν πέτρων τοῦ Κόσμου τοῦτου, ὅπου λάμπουν τὰ ζωηρὰ χρώματα καὶ ἀντηχοῦν αἱ ἀρμονίαι, ἃς δὲν ἀκούει ποσῶς.

Εἰς ἡλικίαν εἴκοσι καὶ ἑνὸς ἔτων, ὁ Γήτς ἠδυνάθη τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκφράσῃ τὰ ὄνειρα, ἅτινα ἔθελλον τὰς

ἐργασίμους ὥρας του καὶ τὸν ἡμῶς διῶν νὰ ἴδῃ τὴν μονότονον καὶ ἄσχημον ζωὴν. Ἐγκατέλειπε τὴν τέχνην καὶ ἀπερῶθη εἰς τὰ Γράμματα.

Ἐφαλε τὴν Ἰρλανδίαν, τὴν Ἰρλανδίαν τοῦ παρελθόντος, ὅπου ἐπλανάτο ἕνας λαὸς ἡμιθέων, ἔφαλε τὴν Ἰρλανδίαν τοῦ παρόντος μὲ τὰς θλίψεις τῆς, καὶ τὰ πένθη τῆς, ἔφαλε τὴν Ἰρλανδίαν τοῦ μέλλοντος, φτωχὸν ἀνέστερον φάρον, οὐτινος ἡ ὠραιότης ἠκτινοβολεῖ ἐπὶ τοῦ Κόσμου.

Ἐφαλε τοὺς ἥρωας τῆς ἱρλανδικῆς μυθολογίας, τὸν Φιδὸν καὶ τοὺς περιφίμους πολεμιστὰς του, τοὺς Φενιάνας, θηρεύοντας μαγικὸν λαγῶδες, τῶν ὁποίων τὰ πλευρὰ λάμπουσιν τὸν ἥλιον, ἢ ἀπελευθερὸν τας, διὰ τῆς δυνάμεως ἢ τῆς πονηρίας, τὰς αἰμαλώτους, ὠραίας σὺν τὴν ἡμέρᾳ, τὰς ὁποίας καθέργουν γίγαντες, κάτοχοι μαγικῶν ὀπλῶν.

Ἐφαλε τὰς ὁδοποιίας τοῦ Οὐσγην, ἀναχωρήσας πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν νήσων τοῦ μυστηρίου καὶ τῆς ὁμίλης, καὶ ἀναζητήσιν τῶν Φενιάνων, τοὺς ὁποίους προσεκάλει ἡ Ἰρλανδία διὰ τὴν καταπερῆσιν τῶν δυστυχῶν τῆς.

Ἐφαλε τὴν ἀπελπισίαν τῶν τοῦ Κουσιουλὰν τοῦ φονέως τῶν βασιλέων, ὅστις, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ, ὑπῆρξεν ὁ φονεὺς τοῦ υἱοῦ του. Ἐπὶ τέλους, ἔφαλε τὸν ἡρωϊσμόν τῆς γλυκείας βασιλείας Δεϊοδρας, ἥτις ἀντὶ νὰ ὑπανδρεθῇ τὸν γέροντα ἡγεμόνα, ὅστις τὴν ἠγάτο, προὔτιμισε ν' αὐτοκτονηθῇ ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ πολυχατημένου τῆς.

Διὰ νὰ καταστήσῃ γνωστὰς εἰς

τὸν ἱρλανδικὸν λαὸν τοὺς θούλους τοῦ ἐνδόξου παρελθόντος του, ἔφαλε λυρικά δράματα, ἅτινα, πηχθέντα ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Ἀμπλίνι, καὶ ἔπειτα ἐν Δουβλίῳ, συνετέλεσαν περισσότερο νὰ ἐξεγείρουν τὸ ἐθνικὸν αἶσθημα καὶ νὰ συγγραφοῦν χιλιάδες λίβελλοι ἐναντίον τῆς Ἀγγλίας.

Συνετέλεσεν ὡσαύτως, δι' ὅλων τῶν δυνάμεων, εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς γενετέρας του χώρας. Θέτων τὸ πάλαντόν του εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἱερᾶς ὑποθέσεως, ἐπέσπευσε τὴν ἐλευσιν τῆς ὥρας, καθ' ἣν ἡ Ἰρλανδία, ἐπανακλήσασα τὴν ἐλευθερίαν τῆς, μετὰ αἰῶνα καταδυναστευσιν καὶ ἀθλιότητι, θὰ ἠδύναιτο ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐνδοξὴν παράδοσιν τῆς ἡρωϊκῆς καὶ ὀνειρευτῆς ποιήσεώς της.

Ἀναμένων τὴν ὥραν ταύτην, ἐπαγγύρεται εἰς ἄσματα φτερωτοῦ λυρικοῦ τὰς ὠραιότητας τῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν τὸ καλεῖται κανεὶ νὰ ἐκτιμῶμεν περισσότερον.

Ἐφαλε τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ τὴν ἔθε ὥρην ὡς γλυκεῖαν μελγχολίαν, ἕνα αἶσθημα, τὸ ὁποῖον ἐξυψώνει τὴν ψυχὴν μέχρι τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑψηλοτέρων ἀστέρων.

Εἰς ὅλην τὴν τὴν ποίησιν, ἀπῆκε νὰ διανοιγῇ ἡ ἐλπίς καλεῖται ἡ μερῶν, καθ' ἃς θὰ ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς γῆς τῆς Ἰρλανδίας περιστάσις δι' ἀκασίαν καὶ ἐλευθερίαν.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν αἱ ἡμέραι αὐτοῦ. Ὁ Γήτς ἀσχίζει νὰ ἀποδύναται τὸ γῆρας, ἀλλ' ὀφείλει νὰ σπυρῇ σὺν τὰς δυνάμεις του διὰ νὰ φέρῃ τὴν γοῶν τοῦ θανάτου.

Δοκίμασα αὐτὸν ἰσόβιον γερονταγῆς ἢ Κυβέροντις τοῦ ἐλευθεροῦ Κράτους τῆς Ἰρλανδίας, ἠθέλησε νὰ τῷ ἴσῃ ἕνα ἄνθρωπον, οὐτινος ἦν αἱ πράξεις ἔσχον διὰ σκοπὸν τὴν ἀπελευθερώσιν τῆς πατρίδος του.

«The pen is mightier than the sword».

(Ὁ κάλαμος εἶναι ἰσχυρότερος τοῦ ξίφους), λέγει ἕνα ἀγγλικὸν γνωμικόν).

Καὶ πιστεύομεν ὅτι λέγει τὴν ἀλήθειαν. Ἡ Δόξα τῶν Γραμμάτων ἀπέδειξε, εἰς τὸν Κόσμον ὅτι ὑπῆρχε μία ἐθνότης ἱρλανδικῆ καλεῖται ἀπὸ ὅτι δὲν ἠδύναιτο νὰ τὸ πρὸς ἔξω αἱ βιαιοπραγίαι τῶν ἐπαναστατῶν.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ
Υ. Γ. Τὸ Βραβεῖον Νόμβελ τῶν Γραμμάτων ἀπενεμήθη μέχρι σήμερον εἰς 26 λογογράφους κριπιστάς.

5 Σκανδιναvoὺς : 1) τὸν Μπριόρστερ Μπριόρσον, 2) τὸν Σέριζ Λόνγκερλωφ, 3) τὸν Βέροερ Χάιντενσταμ, 4) τὸν Κάρολον Γκελλερόφ καὶ 5) τὸν Κνούτ Χάμσον.

4 Γερμανοὺς : 1) τὸν Μόμμεσεν, 2) τὸν Εἰκκεν, 3) τὸν Γέρχαρντ Χάουπταχτ, καὶ 4) τὸν Σπίττελερ.

4 Γάλλοις : 1) τὸν Σουλλὺ Προυδὸν, 2) τὸν Μιστρὰλ, 3) τὸν Ρολάν καὶ 4) τὸν Ἀντὸλ Φράνς.

1 Ἰσπανός : 1) τὸν Ἰωσήφ Ἐνριγκάου καὶ 2) τὸν Ι. Βενσέντε.

1 Βέλγον, τὸν Μάιτερλικ.

1 Ἑλβετὸν, τὸν Παύλον Ζίτσε.

1 Ἰταλὸν, τὸν Κασδοῦσιν.

1 Ρώσσον, τὸν Λέοντα Τολστόν, ὅστις δὲν τὸ ἐδέχθη (1904).

1 Ἀγγλόν, τὸν Κίπλινγκ.

1 Ἰνδόν, τὸν Ραμπιτράνα Τανκῶ.

1 Ἰρλανδόν, τὸν νῦν βραβευθέντα Γουλιέλμον Μπούτλερ Γήτς.

Οἱ τοῖς τελευταῖοι ἔγραψαν ἀγγλίστι.

Πότε θ' ἀπονεμηθῇ καὶ εἰς κατένευ ἀπόγονοι τοῦ Ὀμήρου, τοῦ Ησόδου, τοῦ Πυλάρου, τοῦ Σοφοκλέους, τοῦ Αἰσχύλου, τοῦ Εὐριπίδου, τοῦ Θεοπόλεως καὶ τῶν ἄλλων ἁλῶν ἐνδόξων Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ λογογράφων ;

X. X.

ΤΑ ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ

Από τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων οἱ ἄνθρωποι μεταχειρίζοντο τὰ δέρματα τῶν ζώων, ὅπως προφυλάσσονται ἀπὸ τοῦ ψύχους. Κατὰ τὴν μυθολογίαν, ὁ Ἡρακλῆς, ἀφοῦ ἐφόνευσε τὸν λέοντα τῆς Νημέας, ἐφόρει τὸ δῆμα αὐτοῦ. Οἱ πρῶτοι ἔμποροι, οἱ Φοίνικες, ἐξήσχουν τὸ ἐμπόριον τῶν γουναρικῶν, πρῶτοι δὲ οἱ Πέρσαι κατέστησαν αὐτὰ ἀντικείμενον πολυτελείας. Τοὺς Ἡέρας ἐμιμήθησαν οἱ Βυζαντινοί, τούτους οἱ Ρωμαῖοι καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ Γαλάται. "Ὅτε τῷ 1096 οἱ Σταυροφόροι εἰσέβαλον εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν Γουδοφρείδος Βουϊγιῶν ἐφόρει πολύτιμα γουναρικά, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ὑπελογιζέτο εἰς 200.000 σημερινὰ φράγκα.

Κατ' ἀρχὰς ἐχρησιμοποιοῦν τὰ τριχωτὰ δέρματα τῆς ἀλώπεκος, τῆς ικτίδος (κοινῶς κουνάδι) καὶ τῆς ἐνυδρίδος (βύδρας), ἀλλὰ σήμερον φονεύουσιν, ὅπως χρησιμοποιοῦσιν τὸ τριχωτὸν αὐτῶν δῆμα καὶ ἱκανοποιήσωσι τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ συροῦ 400 εἶδη ζώων. Μόνον ἐν Γαλλίᾳ γίνονται κατ' ἔτος ἀγοραὶ γουναρικῶν 100,000,000 φρ. περίπου, ὑποτίθεται δὲ ὅτι, ἂν εἰς τὰς ἀγορὰς ταύτας προστεθῶσι αἱ ἐν Ἀμερικῇ, Ἀγγλίᾳ, Γερμανίᾳ, Ρωσίᾳ, Αὐστραλίᾳ καὶ ἀλλὰχοῦ, τὸ ἐτήσιον ἐμπόριον τῶν γουναρικῶν ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ τὰ 500,000,000 φράγγων. Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου δύναται τις νὰ φαντασθῇ πόσῃ ἑκατομμύρια ζώων φονεύονται κατ' ἔτος.

Τὰ γνωστότερα ζῶα, τῶν ὁποίων χρῆσιμοποιεῖται τὸ τριχωτὸν δῆμα, εἶνε ἡ

ἀλώπηξ, ἀλλὰ καὶ ὡς διαφέρουσα τῆς κοινῆς ἀλώπεκος, ἡ ἰκνίς, ἡ ζιβελὲν (εἶδος καὶ αὐτῆς ικτίδος), ἡ λευκοῦκτις, ὁ τυφλοποντικός, ἡ ἐνυδρίς, ὁ σκίουρος, ὁ κάστωρ καὶ ὁ πάνθηρ.

1) ΑΛΩΠΗΞ

Εἶνε τριῶν εἰδῶν, μαύρη, κυανόχρους καὶ ἀργυρόχρους. Ἡ κυανόχρους ἐρρίσκειται ἐν μεγίστῃ ἀφθονίᾳ εἰς τὰς παρὰ τὸν Βερίγγιον χώρας, ὡς ἐξάγεται ἐκ περιγραφῆς θαλασσοπόρου, διατρίψαντος ἐπὶ πολὺ εἰς τὰς χώρας ταύτας. Περιλήψιν τῆς περιγραφῆς τοῦ προσηνημονεύοντος θαλασσοπόρου παραθέτομεν ἐν ταῦθα.

... Ὑπέστημεν ἀπερίγραπτα παθήματα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀπειράριθμα. Εἰσέρχοντο εἰς τὰς καλύδας μας τὰς ἡμέρας καὶ τὰς νύκτας καὶ ἔκλεπτον ὅ,τι εὗρισκον, καὶ πράγματα ἀκόμη ἄχρηστα εἰς αὐτὰ, ὡς ράβδους, ὑποδήματα, περικνημίδας, πέλους κτλ. Διὰ νὰ προφυλάξωμεν τὰ τρόφιμά μας, τὰ ἐθέσαμεν ἐντὸς πίθων, τοὺς ὁποίους ἐκαλύψαμε μὲ βάρη πολλῶν χιλιογράμμων. Αἱ ἀλώπεκες ὅμως ἀφῆρουν τὰ βάρη ταῦτα καὶ ἔκλεπτον τὰς τροφὰς μας. "Ὅταν ἐξεδαίρομεν κανὲν ζῶον, αἱ ἀλώπεκες προσεπάθουν ν' ἀφαιρέσωσιν ἀπὸ τὰς χεῖράς μας τὸ κρέας τοῦ ζώου, τότε δὲ ἐφονεύομεν διὰ τῆς μαχίρας δύο ἢ τρεῖς ἐξ αὐτῶν. Ἐσκάπτομεν βαθὺν λάκκον, ἐκρύπτομεν ἐντὸς αὐτοῦ τὰς τροφὰς μας καὶ τὸν ἐκαλύπτομεν μὲ μεγάλους λίθους, ἀλλὰ τὰ κατηραμένα

αὐτὰ ζῶα, βοηθούμενα μεταξὺ τῶν, ἐσκάπτον καὶ τὰ ἔκλεπτον. Τὰς ἐθέτομεν τότε ἐπὶ ὑψηλῆς στήλης, ἀλλ' αἱ ἀλώπεκες ἢ ὑπέσκαπτον τὴν στήλην καὶ τὴν ἐρρίπτον, ἢ ἀνερριγῶντο ἐπ' αὐτῆς ὡς πίθηκοι καὶ τὰς ἐρρίπτον κατὰ γῆς. "Ἄν ἡ θάλασσα ἐξεβράζε κανέναν πτόμα ζῶον, τὸ κατεβρόγχιζον πρὶν ἢ προφθάσωμεν ἡμεῖς, ἂν δὲ δὲν ἠδύναντο νὰ τὸ καταβρογθίσωσιν ὁλόκληρον, ἤρπαζον τὸ ἀπολειφθὲν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας, τὸ μετέφερον εἰς τὸ ὄρος καὶ τὸ ἐκρύπτον ἐντὸς τῆς γῆς.

Ενυδρίς (Λούτρο).

Τὰς νύκτας, ὅταν ἐκοιμώμεθα ἐν πλῇ ῥῃ ὑπάθρῳ, ἔκλεπτον τοὺς πέλους μας, τὰ δέρματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐκαλύπτομεθα καὶ τούτου ἐνεκεν ἠγανακτούμεθα νὰ κοιμώμεθα κρατοῦντες μίαν ράβδον ὥπως τὰς διώκομεν. Ἀλλοτε, ἐν τῇ ἐκκοιμώμεθα, ἔκλεπτον τὰ ὑποδήματά μας, ἂν δὲ ἐπροσποιοῦμεθα τὸν κοιμώμενον, ὥσφραῖνοντο τὸ πρόσωπόν μας διὰ νὰ βεβαιωθῶσιν ἂν εἴμεθα νεκροὶ ἢ ζῶντες. Ἐσκάπτομεν τάφον, διὰ νὰ θάψωμεν ἓνα νεκρὸν, ἐνῷ δὲ ἡμεῖς τὸν ἐσκάπτομεν, αἱ ἀλώπεκες ἔτρωγον τὴν ρίνα καὶ τὰ δάκτυλα τοῦ νεκροῦ. Οὕτε ἡμέραν, οὐ-

τε νύκτα μᾶς ἄφηνον εἰς ἡσυχίαν, τοσοῦτον δὲ ἠγανακτήσαμεν, ὥστε ἠρξάμεθα νὰ τὰς φονεύωμεν. Κατὰ τὴν αὐτὴν διαμονὴν μας, μόνος ἐγὼ ἐφόνευσα 200 ἀλώπεκας. Τὴν τρίτην ἡμέραν μετὰ τὴν ἀφίξίν μας, ἐφόνευσα ἐξ αὐτῶν ὑπὲρ τὰς 70.

Εἶνε περιζήτητα τὰ δέρματα τῆς ἀργυροχρῶς καὶ τῆς μαύρης ἀλώπεκος. Δῆμα ἀργυροχρῶς ἀλώπεκος, ὠραῖον καὶ ἀνευ ἐλαττώματος πωλεῖται μέχρι 15.000 φρ. Λέγεται δὲ ὅτι μεταξὺ τῶν δώρων, τὰ ὁποῖα ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσίας Αἰκατερίνη προσέφερεν εἰς τὸν Σουλτάνον, ὑπῆρχε καὶ μία μνηλωτὴ ἀπὸ δέρματα μαύρης ἀλώπεκος, ἡ ὁποία ἐξετιμήθη ἀντὶ τριακοσίων χιλιάδων φρ.

2) ΙΚΤΙΣ

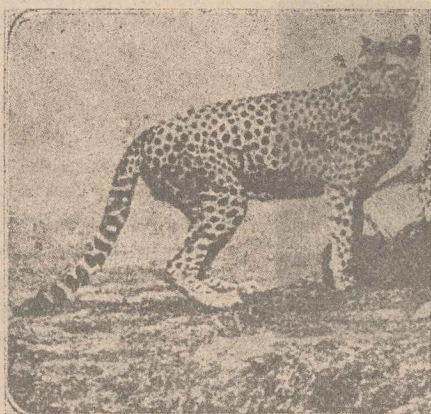
Εὐρίσκειται πανταχοῦ, ἐξολοθρεύει τοὺς θοιβάδας, ἀναρριγμένη δὲ τὴν νύκτα ἐπὶ τῶν δένδρων τρώγει τὰ κοιμώμενα πετὰ. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ Ἰανουαρίου ἀρχοῦνται αἱ ἐσωτὲς τῶν ικτίδων, τότε δὲ αἱ ἄρρενες συνάπτουσι μεταξὺ αὐτῶν ἀσυνέχως μάχας ἐνώπιον τῆς θηλέας, ἡ ὁποία περιμένει τὸ τέλος τῆς μάχης διὰ νὰ παρακληθῇ τὴν νικητὴν. Τὸ δῆμα τῆς ικτίδος εἶνε πολύτιμον. Δι' αὐτοῦ κατασκευάζουσι μανδύας διὰ δὲ τοῦ δερμάτος τῆς ράβδος μνηλωτῆς καὶ μ.ο.α.

3) ΖΙΒΕΛΕΝ

Εἶδος ικτίδος, μὲ λαμπρὸν μαλακὸν δῆμα, ἡ ἀξία τοῦ ὅπου κατὰ λόγον τῆς τελειότητος αὐτοῦ, κομίζεται μεταξὺ 250 - 2.500 φράγγων. Τοῦτο μεταχειρίζονται πρὸς κατασκευὴν μανδύων. Μανδύας ἀπὸ δερματι ζιβελὲν, ἀναλόγως τοῦ γραμμάτος αὐτοῦ, τιμᾶται ἀπὸ 30.000 φράγγων μέχρι 200.000.

4) ΛΕΥΚΟΪΚΤΙΣ

Ευρίσκεται ιδίως ἐν Σιβηρία, ἐκ δὲ τῶν ἐν τῇ γῶρᾳ ταύτῃ 80.000 ἐξορίστων, περὶ τὰς 15.000 ἀσχολοῦνται εἰς τὸ κυνήγιον τοῦ ζώου τούτου. Σχηματίζουν ὀμίλους ἐκ 15—20, ἕκαστος δὲ ὄμιλος ἐπιθαίνει ἐλκύνθρων, συρομένων ὑπὸ κυνῶν. Πολλοὶ ὅμως τῶν κυνηγῶν τούτων ἐπιστρέφουσι μὲ τοὺς πόδας παγωμένους, ἂν δὲ τις ἐξ αὐτῶν ἐκ τοῦ ὑπερβολικοῦ κόπου τολμήσῃ νὰ κοιμηθῇ ἐπὶ 15 μόνον λεπτὰ τῆς ὥρας ὑπὸ ἐν δένδρον, εἶνε βέβαιον ὅτι δὲν θὰ ἐξυπνήσῃ πλέον.

Ο Πάνθηρ.

5) ΤΥΦΛΟΠΟΝΤΙΚΟΣ

Φόρεμα ἀπὸ δέρμα αὐτοῦ ἔχει τὴν μαλακότητα τοῦ βε λούδου. Ἄλλοτε αἱ φιλάρεσκοι ἐξύριζον τὰς ὀφρὺς αὐτῶν καὶ τὰς ἀντικαθίστανον διὰ στενῶν λωρίδων τυφλοποντικῶν.

ΕΝΤΑΡΙΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Τὸ δέρμα αὐτῆς εἶνε μαλακώτατον, εὐρίσκεται δὲ εἰς τὰς νήσους καὶ τὰς ἀκτὰς τοῦ Μεγάλου Ὠκεανοῦ, μεταξὺ

Ἀσίας καὶ Βορείου Ἀμερικής. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐνυδρίδων τοσούτον ἡλιττώθη ἐκ τῆς προμερᾶς σφαγῆς, ὥστε ὅπως προληφθῇ ἡ ἐξόντωσις τοῦ εἴδους τούτου, ἀπηγορεύθη διὰ διεθνῶς συμβάσεως τὸ κυνήγιον αὐτῶν. Αἱ ἐνυδρίδες ζῶσι κατὰ οἰκογενεῖας, ἀπατελουμέναι ἐκ τοῦ πατρὸς, τῆς μητρὸς καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν.

7) ΣΚΙΟΥΡΟΣ

Τὸ χρῶμα τοῦ τριχωτοῦ αὐτοῦ δέρματος μεταβάλλεται, ἀναλόγως τῶν κλιμάτων καὶ τῶν ἐποχῶν. Ἡ οὐρὰ τοῦ

σκιούρου ἔχει μῆκος ἴσον μὲ τὸ σῶμα αὐτοῦ.

8) ΠΑΝΘΗΡ

Ἐχει θαυμασίον τρίχωμα, χρησιμοποιοῦσι δὲ τὸ δέρμα αὐτοῦ πρὸς κατασκευὴν μανσῶν καὶ ταπήτων.

9) ΚΑΣΤΩΡ

Ἡ χρῆσις τοῦ τριχωτοῦ δέρματος τοῦ ζώου τούτου εἶνε πασίγνωστος.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΑΠΟ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν εἰς τὸ «Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων» ἐνώπιον πυκνοτάτου, ὅπως συνήθως, ἀκροατηρίου, ὁμίλησε μὲ τὴν γνωστὴν εὐφράδειαν καὶ γλαφυρότητα εἰς τὴν ὥραν καὶ ἐπαγωγὸν καθαρεύουσαν ὁ καθηγητῆς κ. Κουρτίδης περὶ τῆς μητρὸς τοῦ μεγάλου Γκαίτε, κρατήσας ἐπὶ δίωρον σχεδόν, ἐν ἀδιαπτῶφ προσοχῇ τὸ ἐκλεκτόν του ἀκροατήριον.

Παρουσίασεν ἐν ὅλῃ του τῇ μεγαλοπρεπείᾳ τὸν ὑπέροχον αὐτὸν γυναικεῖον τύπον τῆς Ἐλισάβετ Γκαίτε, τῆς ὁποίας ἡ ρωμαλέα διάνοια, ἡ βαθύτης τῆς κρίσεως καὶ ἡ δημιουργικὴ φαντασία, ἐφώτισαν χυσιέντως τὸν διανοούμενον κόσμον τῆς ἐποχῆς τῆς, λαμπρύνουσα καὶ τὴν τοῦ υἱοῦ τῆς αἴγλην ἀκόμη, τοῦ ὁποίου ἡ ψυχοσύνθεσις καὶ μεγαλοφυΐα, ἀσφαλῶς ὑπερέτετο εἰς τὴν ἐκ μητρὸς κληρονομικότητα.

Μήτηρ καὶ υἱὸς συγκρόησιν ἐμπεδύσαν, διότι καὶ οἱ δύο πολὺ μέν, ἑδρεπον, ταυτοχρόνως, τὰς δάφνας τοῦ ψυχικοῦ καὶ διανοητικοῦ μεγάλου πύλου.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς διαλέξεως, τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἐκλεκτοῦ ὁμίλητοῦ ἀπεχώρησεν, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν καὶ τὰς ζωηρὰς ἐντυπώσεις τοῦ φαίδου, δροσεροῦ καὶ μοναδικοῦ τύπου τῆς μητρὸς

τοῦ* Βόλφγκαν Γκαίτε, τὴν ὁποίαν μὲ τὸσον ζωντανὰ καὶ θαυμαστὰ χρώματα παρουσίασεν ὁ ἐπιφανὴς λογοτέχνης μας κ. Κουρτίδης.

ΝΑΤΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ

Μία σιλουέττα χωρὶς κορσέ, εἶναι σὰν μία εἰκόνα χωρὶς κάδρο. Αὐτὴ ἡ σωστὴ παρατήρησις προσέρεχεται ἀπὸ μίαν φαιστότατη Γαλλίδα ἡθοποιόν, ἡ ὁποία εἶχε τὴν σοφίαν ποτὲ νὰ μὴ ἀφιερῶνται ψυχὴν τε καὶ σῶματι στὴν μόδα, ὥστε νὰ φθάσῃ στὸ ὑπερβολικὸν σημεῖον νὰ παρουσιάζεται χωρὶς κορσέ, παρ' ὅλη τὴν ἐλευθερίαν ποὺ ἔδωκε τελευταίως ἡ μόδα γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Καὶ πράγματι, ὅλον αὐτὸν τὸν τελευταῖον καιρὸν ἐβλεπέμεν κανεῖς καὶ θε τὸσον σιλουέττες πλὴν ἢ εὐτραφεῖς, χωρὶς κανένα περιστολισμὸν, ἀντὶ τῆς εἶναι τὴν ἀνταποθητικὴν ἐντύπωσιν τρεμουσῶν ζελατινῶν. Καὶ ἔχει μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ ἡ ἔλλειψις τοῦ περιστολισμοῦ ἐπέφερε καταστρεπτικὴν αἰσθησιν ὁδύρους καὶ σπασμὸν σὲ πολλὰ καμαρωμένα σώματα ἀττίδων. Τώρα δὲ ποῦ ἡ σκληρὰ μόδα ἐξέδωκε νέον ἱσθμὸν διὰ τοῦ ὁποίου ὑποχρεώνονται αἱ κυρίαι νὰ υποβληθῶν στὰ καταναγκαστικὰ δεσμὰ, βα

ρουανεστενάζουν από τό σφίξιμον τοῦ κορσέ. Τί ἀνάποδα τῇ ἀληθείᾳ πράγμαται Εὐφραί γυναῖκες ἐξακολουθεῖν νά κανονίζουν τήν ἐλευθερίαν τῶν κινήσεών των ἀνάλογα μέ τό κέφι τῆς μόδας καί τό φάρδος τοῦ κορ

σέ των, οἱ ἄνδρες ζητοῦν νά τῆς δώσουν ἀπεριόριστον ἐλευθερίαν κινήσεων, μέχρι κάλπης καί ψήφου.

ΚΑΠΟΙΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

ΑΘΗΝΑΙ

Η πρώτη ἀξία λόγου κοσμική συγκέντρωση ἦτο στό «Καίρις» διά τό ρεβεγιόν τῶν Χριστουγέννων τῶν Καθολικῶν Κόσμος τόσος πολὺς ὥστε ὅσοι εἶχαν κρατήσει τραπέζια ἀπό τό πρωτὶ ἦσαν ἐξασφαλισμένοι.

Θαυμασίως ὥραία ἡ ἐμφάνισις τῆς κ. Αγγελουπούλου ἡ ὁποία τώρα ἦλθεν ἐκ Παρισίων, μέ τουαλέτταν θαυμασίαν χρυσοῖσαν.

Τώρα ἐφηρημώθη ἐκεῖ ἡ μόδα νά χορεύουν χωρὶς καπέλλα, ἢ νά ἐρχονται μέ καπέλλα καί νά τὰ βγάζουν ἐκεῖ διότι κατὰ τό λέγειν τῶν πλέον ἐπιδεξίων ορευτριῶν τὰ καπέλλα συντελοῦν εἰς τό νά φέλουν μίαν τάσιν ἐκστάσεως.

Εκτάκτως κομψή χορεύτρια ἡ κ. Μακκά μέ τουαλέττα ἀπό ταφτά πράσινο.

Μεταξὺ τῶν παρευρεθεισῶν πολὺ κομψὰ τυμμένες ἦσαν ἡ κ. Μάχη Τριανταφύλλου μέ τουαλέτταν βαθύ χρυσον μέ βολάν καί ζώνη ἀπ' ἀνθή. Η Δίς Ησαΐα μέ τουαλέττα κόκκινη. Αἱ Ἀδελφ. Λίτσα μέ τουαλέττες κομψότατες. Η κ. Αθανασιάδου λευκά καί μαύρα τούλια. Η κ. Σακκοράφου μαῦρο σατέν. Η κ. Ζέγγελη μέ τουαλέττα λευκὴν, κ.τ.λ.

Κατ' αὐτὰ γάμοι καί ἀρραβῶνες ἄπειροι ὅσοι δὲν εἶχαν γίνει ὁλόκληρο ἔτος. Μεταξὺ αὐτῶν ἠεροβονίσθη καί ἡ ὥραιότερα δεσποινὶς τῶν Αθηνῶν. Μελαγχροινὴ, μαῦρα μάτια σπάνια, λεπτή, ὑψηλή, χαριτωμένη. Ἀρχικά Ε. Κ.

Οἱ Ἕλληνες μουσουργοὶ τῶν ὁποίων ἔργα ἐτελέσθησαν εἰς τὴν τελευταίαν συμφωνικὴν συναυλιάντων Αθηνῶν, παρέθεσαν γεῖμα εἰς τό «Θιεοδὶς» πρὸς τιμὴν τοῦ διευθυντοῦ τῆς ὁρχήστρας Μπουτνικωφ.

Τὸ γεῖμα διεξήχθη μέ ζωηρότητα καί εὐθυμίαν τοῦ κ. Λαυράγκα κρατοῦντος τὰ σκίπτρα τῆς εὐφυολογίας καί ἀνεκδοτολογίας.

Ποτὲ δὲν εἶχον παρατηρηθῇ ἀπότομοι μεταβολαὶ γούστων καὶ ἀντικειμένων στοὺς Αθηναίους. Εκεῖ ποῦ εὐδοκίμει μία αἰθρῶσα τσαγιτοῦ ἢ χοροῦ, ἢ ξενοδοχείου φαγητοῦ, δὲν περνᾷ οὔτε μία ἐβδομάδα καί τὰ προτεῖα ἀποδίδονται σὲ ἄλλῃ. Πρὸς τό πλεονεξία μία Κηφισιώτικη τῇ ροῇ εὐνοεῖται ἀπὸ τὸν πλέον ἐκλεκτὸν Αθηναϊκὸν κόσμον. Κάθε ἀπόγευμα πολλὰ αὐτοκίνητα κυρίως μέ πολυτελῆ γουναρικά, αἱ ὁποῖα κρατοῦν ἀγκαλιὰς ἀπὸ πρᾶσιναδες.

Αντιθέτως μιὰ αἰθούσῃς περιζήτητης τσαγιτοῦ στὰς Αθήνας ἡλια-

τόθι σημαντικὰ ἢ ἐκλεκτὰ πελατεία, παρ' ὅλην τὴν σημαντικὴν διαφορὰν εἰς τὸ ἀντίτιμον τῆς τιμοπαισίας 15 δρ. καὶ 30 δρ. στήν Κηφισιά. Ἀλλὰ μόδα τὴν λένε αὐτήν.

Λέγεται ὅτι ὁ ἐτήσιος χορὸς τοῦ Παρνασσοῦ δὲν θὰ δοθῇ φέτος. Ἀντ' αὐτοῦ θὰ γίνῃ μία μουσικὴ προσπερις.

Διὰ τὴν προσεχῇ Πέμπτην ὥρᾶσθι τό «Βερνισσάζ» τῆς ἐκδόσεως τοῦ «Ἀνκείου τῶν Ἑλληνίδων» ὅπου ἔχουν ἐκτεθῇ ἔργα Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων ζωγράφων. Μεταξὺ αὐτῶν μία θαλασσογραφία τῆς κ. Α. Ταρσούλη ἔχει τὸ ρεκόρ τῆς ἐπιτυχίας.

Πολλὰ λέγονται καὶ ἀκούονται διὰ τὸν κληρονομικὸν τοῦ προγράμματος μιᾶς καλλιτεχνικῆς ἐσπερίδος ὑπὲρ φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ. Προετοιμάζεται σειρά ἐμφύλων εἰκόνων. Θὰ ποζάρουν τρεῖς Αθηναϊκὲς καλλιτέχνες. Καὶ ἓνα μιμόδρομα ποῦ θὰ ἐκτελεσθῇ ἀπὸ ἓνα ῥωσσον καλλιτέχ-

νὴν καὶ δύο κυρίας ἐκ τῆς ἀνωτέρας τάξεως.

Η συζήτησις τῆς ἐβδομάδος ἦτο ἓνας γάμος ἐκλεκτῆς καὶ πλουσιωτάτης Δεσποινίδος.

Αρχικὸν ἐπιθέτου Ζ. Αφορμὴ τὰ πολύτιμα δῶρα ποῦ ἐμπεριεῖχε τό καλάθι τῶν δώρων. Μεταξὺ αὐτῶν τὰ σημαντικώτερα, ἦσαν τὰ ἐμποσὰ βαρυσήμαντα καὶ κοσμήματα ἀντιπροσωπεύοντα ὁλόκληρες περιουσίας.

Αἱ ποκεριστικαὶ προσπερίδες καὶ ἐσπερίδες ἐξακολουθοῦν μέ μεγίστην ἔντασιν κατ' αὐτὰς μεταξὺ αὐτῶν κυριώτεραι παρὰ τῇ κ. Ι. Καλβοκορέση, κ. Παναγιώτου, κ. Α. Καλβοκορέση, κ. Ρετσίνα, κ. Χατζηπέτρου.

Τὸ μουσικὸν φαινόμενον, ἡ ὀκταετής συνθέτις Ρένα Κυριακοῦ θὰ ἐμφανισθῇ αὐτὴν Δευτέραν πρὸς τοῦ Αθηναικοῦ κοινοῦ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσοῦ».

Η MONTAIN

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΠΑΤΡΑΙ

Προχθές κάποιος μανάβης πολλοὺς λεμόνια... Κρητικὰ πρὸς ἑκτὸ δραχμὰς τό καθῆνα! Γιὰ τό μέγεθος τῆς τιμῆς ἐφάρνε ἐπιχειρήματα τοὺς νύχλους, τελωνεϊκούς, δικαστικούς κ.τ.λ. Δὲν εἶναι ἀστείον;

Ο φιλοπρόεδρος συμπολίτης κ. Τρίκτα-φύλλου ἱδρυτῆς καὶ διευθυντῆς τοῦ νέου ἀμερικανικοῦ κινηματοθεάτρου «Πάνθεον» χάρις στοῦ ὁποῦ ὅλο καὶ ἀριστουργήματα προσφέρονται στοῦ κοινῷ, ἀπεφάσισε νά εἰσῆλθῃ μία Ἑυρωπαϊκὴ μορφή στὴν πόλιν. Καὶ ἔβρυσε «Πατινάζ» στὴν ὁρμή τῶν

κτιρίων Κρητικοῦ ἐκεῖ ποῦ ἦτο ὁ καλοκαίρινος κινηματογράφος. Τὸ θέαμα εἶναι ἀρκετὰ μεγάλο καὶ πολλοὶ σπέρτα-μιν συγκινηθέντες, ἐκεῖ καὶ διπλοκέ-λουν μέ τὰ καρδιὰ στὰ πόδια.

Τὸ ἀξίον συγκινητήριον.

Εἶναι λίγες μέρες ποῦ ἤρθε στὴν πόλιν μας ὁ θάσος Κυρικλίδης καὶ δίνει τακτικὰς παραστάσεις.

Η πόλιν μας ἄρχισε νά παίρνῃ μία χροιά καλλιτεχνική. Τὸ ὠδεῖα καὶ ὁ καθηγητὰς ποῦ διδάσκουν ἐκεῖ σφουρηλατοῦν τῆς ψυχῆς γιὰ νά τῆς καταστήσουν λεπτότερες καὶ μπορέσουν νά φανοῦν καλλιτέχναι.

Διαρκώς συναυλίες δίδονται και πλήθος κόσμου μ' ευχαρίστησι γιά την κίνηση αυτή της πόλεως συρρέει εκεί.

Κάποιοι γέροντες ένενηντα χρόνων ήπαν- τρεύτηκαν την επίσης γραία έρωμένη του όγδόντα πέντε χρόνων. Ηγαπώντο από μικρά παιδιά κι' είχαν αποφασίσει να άπαχθούν. Επειτα από περιπετειάς άφαν- τάστους — σωστό μυθιστόρημα — κατορ- θώνουν να συζευχθούν.

Διωρίσθησαν δύο καθηγηταί της Δημο- σίας Εμπορικής Σχολής των Εμπορικών εκ των όποιων ό ένας είναι λογιστής στην Εθνική Τράπεζα. Δέν έχουμε παράνομο.

Αναμένεται ή ποδοσφαιρική ομάδα της Κεφαλληνίας του Παγκεφαλληνικού συνδέ- συνδέσμου ήτις θα δώση μάτς με την κρατίστην ομάδα «Λευκός Αστήρ». Κα- τόπιν άποφάσεως του Διοικητικού Συμ- βουλίου της Παναχαϊκής Γυμναστικής Ε- νώσεως θα προκηρυχθούν Παμπελοπονη- σιακοί άγώνες κατά την 8ην Απριλίου 1924 όποτε το γυμναστήριον της ΗΓΕ θα έχη μεγάλην έκτασιν και θα χρησι- μεύη ως Στάδιον.

Τά γκρομπ δίνουν και πέρνουν. Και στους στροβυλισμούς του φρέ-τρές και του ταγκό υπό τους ήχους μιάς τζάζ- μπάντ δεν λείπουν και τά σχετικά είσόδια. Καλές δουλειές κάνει ό Κουλικούρδης και ό Κωνσταντίνου.

Ο κ. Κολιόπουλος υπάλληλος άνω- νύμου εταιρίας Δρούλια και ή τις Μαριάνθη Κοτσά έδωσαν άμοιβαίαν υπόσχεσιν γάμου. Εύχόμεθα ταχέαν στέφιν.

ΠΑΓΚΟΣ ΠΑΛΛΗΣ

ΒΟΛΟΣ

Ηρχισε διά την χειμερινήν περίοδον τάς παραστάσεις του και νέος νινηματο- γράφος, ό όποιος παίζει εις τό Δημοτικόν θέατρον με μεγάλην επιτυχίαν.

Ο κ. Ε. Βλάχος διωρίσθη καθηγητής των ελληνικών εις την ένταύθα Εμπορι-

κήν Σχολήν.

Ο Γυμναστικός Σύλλογος Βόλου διορ- γανώνει κατά Κυριακήν άγώνας έφθων εις τον δρόμον, εις τον δίσκον κ.τ.λ. με άρκετά καλές αποδόσεις.

Εύχόμεθα να εξακολουθήσουν.

Τήν Κυριακήν έγιναν εν πάσει επιση- μότητι τά έγκαίνια του «Ασύλου των Παίδων». Παρίσταντο κατ' αυτά πολλοί συμπολίται, ό Σ. επίσκοπος Δημητριά- δης, ό Νομάρχης του Νομού μας και άλ- λοι.

Μετά την τέλεισιν του άγκισμοδ υπό του Σ. Επισκόπου και την έκφώνησιν υπό της Αδός Κουτσαγγέλη, προέδρου του Ασύλου, του πανηγυρικού, ό Νομάρχης έξεφώνησε ώραϊον λόγον δι' ού έξετερε την άφοσίωσιν και φροντίδας των δεσποι- νίδων του Ασύλου τονίσας ότι ή κοινωνία βλέπουσα την πρόοδον του ιδρύματος θέ- λει εξακολουθήσει να παρέχη άμέριστον την συνδρομήν της.

Εν τέλει οι επισκέπται ανεχώρησαν συ- ναποκομίζοντες τάς άρίστας των έντυπώ- σεων.

Κατ' αυτάς ιδρύθη εις την πόλιν μας Χ.Α.Ν. επί τη βάσει του Αμερικανικού τοιούτου.

Εύχόμεθα καλήν επιτυχίαν εις τους φι- λοπροόδους νέους.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Είδοποιούνται ότι ανεγράφησαν συν- δρομηταί διά τό πρωτοχρονιάτικο πολυ- τελές τεύχος του «Θησαυρού» οι κατω- τέρω άξ. κ. κ.

Εύρ. Τσακηρίδην Θεσ/νικήν δι' 1 τ. χρυσόδ.
Χρ. Χριστοφορίδην » 1 »
Δα Ελλην Θεοδωρίδου Χανιά 1 »
Εμμ. Σωτήρχον Ρέθυμνον 2 »
Μ. Ματθαίουδάκην » 1 »
και 1 χαρτόδ.

Βασ. Πανέτσον Βόλον 1 »
Αλ. Παπανικολάου Αθήναι 1 »
Ιωαν. Παπαδόπουλον 1 »
Ν. Μικρήν Χαλκίδα 1 »
Βασ. Ι.Κλιάφάν Καλαμπάκα 1 χαρτόδ.
Ηλίαν Χατζήν Σόροβιτς 1 »

ΑΝΤΙ ΜΙΑΣ ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΗΣ

Μὴν ἀμελήτε ν' ἀγοράζετε καθ' ἑβδομάδα τὸ τεύχος τοῦ
«Θησαυροῦ».

Πωλεῖται καθ' ἑλὴν τὴν ἑβδομάδα εἰς τὰ κιδσκια καὶ τὰ
ὁπεπρακτορεία.

«Θησαυρός» εἶναι τὸ τελειότερον, τὸ τερπνότερον καὶ δι-
δακτικώτερον ἐγκυκλοπαιδικὸν περιοδικόν.

Ἐκδίδεται τακτικῶς κάθε Κυριακὴν εἰς 70 σελίδας μὲ ἑλὴν
καὶ εἰκόνας τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῆς Ἑλλάδος, καὶ πλείστας
ἐγκυκλοπαιδικὰς πληροφορίας ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, τὰς ἐπιστή-
μας, τὰς ἐφευρέσεις καὶ τὴν κίνησιν καθ' ἑλὸν τὸν κόσμον.

Ἐχει ἀνταποκριτὰς καὶ ἀλληλογραφίας τακτικῶς καθ' ἑ-
βδομάδα ἀπὸ ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος μὲ ἑλὴν τὴν κοι-
νωνικὴν καὶ κοινοτικὴν κίνησιν.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΟΙ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΟΙ ΤΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ ΜΑΣ

Ο «Θησαυρός» ἔνεκα τῆς ἐπωφελοῦς καὶ τερπνῆς ἑλὴς
τοῦ συνιστᾶται ὑπὸ τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων εἰς τοὺς
μαθητὰς καὶ μαθητρίδας.

Ο «Θησαυρός» παρακολουθεῖ τὴν στρατιωτικὴν ζωὴν εἰ-
ναι τὸ ἀγαπητὸν περιοδικὸν τοῦ στρατοῦ, χιλιάδες δὲ τευχῶν
ἀποστέλλονται εἰς τὸ Μέτωπον καὶ τὰ Νοσοκομεία προσφερό-
μενα ὑπὸ διαφόρων γενναιοτέρων πολιτῶν διὰ τὴν ψυχαγωγίαν
τοῦ στρατιώτου, εἰτε ἀφιερούμενα εἰς τὴν ἀδελφὴν τοῦ Στρα-
τιώτου δι' ἧς ἀποστέλλονται εἰτε ἀπ' εὐθείας.

Ο «Θησαυρός» εἶναι τὸ ἀγαπητότατον περιοδικὸν εἰς τὰς
οἰκὸς γενεᾶς πάσης τάξεως.

